ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 3 โดย "ธีรทาส"

儒釋道三教

ขงจื้อ ▲ อยาก-อยู่
+
เตา ▲ ไม่อยากตาย
พุทธ ○ ไม่อยากเกิด

แนะวิธีแก้ไขเศรษฐกิจในครอบครัว. เคล็ดลับเจ้าเข้าทรงลุยไฟ สะกดจิตตนเอง รักษาโรคจิต ประสาทเซียนเหาะ เทวรูปอินเดียแสดงอภินิหาร วิบัสสนาแก้กลัวผี กลัวตาย พระถังซำจั๋ง พบเด็กน้อยเบ็นปราชญ์หน้าพระที่นั่ง พระเจ้ากรุงจีน หมอดู 365 โศลก ทวยเทพ (เซียน) แท้จริงถือศีล กุศลกรรมบถ 10 ประการ ไม่เสพชีวิตเบียดเบียนเลือดเนื้อสัตว์ อายุยืน 800 บี.

พระคัมภีร์สื่อกลางบันดาลใจเคล็ดลับไขบัญหาชีวิตแล...

ชมรมธรรมทาน เบ้าเก็งเต๊ง พิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.

จ.ม. ขอได้ที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 กทม. 10330

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่ม 3 โดย "ธีรทาส"

"จิตเกิดคิดในทางที่ดี ก็จะปรุงแต่งสังขารเราไปในรูปที่ดี – วิญญาณ – เราก็จะอวตารไปในภพภูมิที่ดี หรือ ที่สูงก่อน

จิตเกิดคิดในทางที่ชั่ว ก็จะปรุงแต่งสังขารเราไปในรูปที่ชั่ว – วิญญาณ – เราก็จะอวตารไปในภพภูมิที่ชั่ว หรือ ที่ต่ำก่อน

การอวตารก็คือการเปลี่ยนรูปแปลงร่างของ "ภูมิจิต" นั้นเอง ส่วนการอวตารของรูปกายเนื้อนั้นจะเห็นได้ช้าหน่อยต้องข้ามชาติ บุญบาปนั้นเกิดขึ้นที่จิต จิตเป็นเหตุ กายเป็นผล

ปุถุชนจิตถูกภาวะภาพมายาต่าง ๆ ดึงดูดเปลี่ยนแปลงไป อริยจิตสามารถชนะภาวะภาพมายาความเปลี่ยนแปลงนั้นได้มาก"

▲ เสถียร โพธินันทะ.

กระดาษดีค่าส่งขึ้นราคาหมดเลย ! เล่มนี้หนามาก

ช่วยสมทบทุนชมรมกองบุญพุทธภูมิสืบไปอีกเป็นพันปี

จะขอฟรีทาง จ.ม. ได้รายละ 1 เล่ม (จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

"จงอ่านได้สติ จงคิดพิจารณา จิตว่าง เกิดปัญญาญาณ
จงแนะนำได้บุญคือมิตรบารมี จงปฏิบัติได้กุศลคือปัญญาบารมี
อุทิศแจกทานได้มหาบุญกุศลบารมี ฝากฝั่งขุมทรัพย์ไปชาติหน้า
พระพุทธเจ้า ตรัสว่า ธรรมะแจกทานชนะการให้ทานทั้งปวง."

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 3 โดย "ธีรทาส"

儒釋道三教

ขงจื้อ ▲ อยาก-อยู่

เต๋า ▲ ไม่อยากตาย

พุทธ ○ ไม่อยากเกิด

แนะวิธีแก้ไขเศรษฐกิจในครอบครัว. เคล็ดลับเจ้าเข้าทรงลุยไฟ สะกดจิตตนเอง รักษาโรคจิต ประสาทเซียนเหาะ เทวรูปอินเดียแสดงอภินิหาร วิปัสสนาแก้กลัวผี กลัวตาย พระถังซำจั้ง พบเด็กน้อยเป็นปราชญ์หน้าพระที่นั่ง พระเจ้ากรุงจีน หมอดู 365 โศลก ทวยเทพ (เซียน) แท้จริงถือศีล กุศลกรรมบถ 10 ประการ ไม่เสพชีวิตเบียดเบียนเลือดเนื้อสัตว์ อายุยืน 800 ปี.

พระคัมภีร์สื่อกลางบันดาลใจเคล็ดลับไขปัญหาชีวิตแล...

ชมรมธรรมทาน เป๋าเก็งเต๊ง พิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.

จ.ม. ขอได้ที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 กทม. 10330

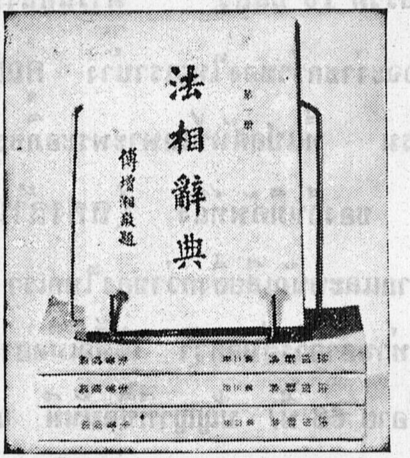

พจนานุกรม พระอภิธรรม ของ มหายาน

มีศัพท์ถึง 2,600,000 กว่าคำ (สองล้านหกแสนกว่าคำ)

ทั้งนี้ยังไม่ได้รวมของ พระสูตรและพระวินัย จีนแยกกันไว้ต่างหากเรียบร้อยดีมาก สมัยหนึ่งข้าพเจ้าเคยศึกษา พระอภิธรรมหินยาน ถึงปริเฉทที่ 3 ติดใจมาก ! แต่การงานบังคับตัวต้องเดินทางทุกจังหวัด ต้องใช้พึ่งเทปบันทึกเสียงการสอน อย่างว่าข้าพเจ้ามันเป็นศิษย์โง่... พอเรียนถึงปลายเล่ม ก็ลืมต้นเล่ม พอได้ปลายได้ต้น ก็ลืมตรงกลางเล่มไปอีกเสียแล้ว ต่อปริเฉทกันไม่ค่อยจะติด ทนอ่านไปถึง 8 ปริเฉท จึงคิดปลงอนิจจังส่งคืนภูมิรู้ทั้งหมด กลับไปให้ "อาจารย์เสถียร โพธินันทะ" เขาเสียหมดแล้ว ทีหลังหนังสือชุดที่เรียนก็ได้ถวายพระเฉลิม (วิมุตตยานันทภิกขุ) น.ส.พ. ชาว

(ข. 2)

พุทธเชียงใหม่ไปร่วม 10 ปีแล้ว มาวันหนึ่งนึกอยากจะเรียนของมหายาน เผื่อจะง่ายกว่าของไทยเราบ้าง คุณหมอตันม่อเซี้ยงได้หยิบพจนานุกรม ที่แปลศัพท์เฉพาะพระอภิธรรม 4 เล่ม ให้ดูแล้วตกใจ ! เลย ของจีนมีศัพท์ถึง (สองล้านหกแสนกว่าคำ) ตาย ! ตาย ! มีมากและหนักเสียยิ่งกว่าของไทยเรา 10 เท่าตัวเป็นอย่างน้อย ตำราชุดนี้ท่านอาจารย์บอกว่า ได้ซื้อเมื่ออายุ 38 ปี (ขณะพูดนี้ พ.ศ. 2512 มีอายุ 68 ปี) ปัญญาที่ซ่อนนั้นมี แต่โอกาสที่จะใช้นั้นมีน้อยมาก เพราะต้องปลูกดอกบัวในกองเพลิง ต้องคอยให้คนอย่างคุณเสถียร โพธินันทะ เขามาเกิดในเมืองไทยอีกสัก 3-4 คนละก็คงจะได้ใช้ประโยชน์จากตำราชุดนี้จริง ๆ ได้เต็มที่บ้าง.

แนะท่านผู้อ่านที่ยังไม่ได้ทำบุญอายุ ถ้าท่านอยากจะได้บุญกุศลร่วมอายุยืน ๆ จงช่วยกันอุทิศเงิน 5 บาทไปซื้อปกพลาสติกใส่ มาสวมใส่ซ่อมแซมเล่มนี้ไว้เถิด ! เพื่อป้องกันคนอ่านตามห้องสมุดที่มือหนักจับยับเยินแตกปกหลุดง่าย (บาป) จงใส่ความทนทานนานนับ 100 ปีทีเดียว รักษาพระธรรมไว้แก่โลกก็คือรักษากายใจชีวิตอายุท่านยืนเป็นสุขดี เพียง 5 บาททำบุญอายุเป็น 100 ปี สาธุ ! เงินน้อยแต่ถ้าทำถูกวิธีมีอายุข้ามศตวรรษ ๆ ก็ได้นา ! "ธีรทาส"

คำนำ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)"

(ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร)

เล่ม 3 โดย "ธีรทาส"

โปรดทราบหนังสือศิษย์โง่ไปเรียนเซ็นชุดนี้ ได้พิมพ์เล่มที่ 1 และที่ 2 ออกไปแล้ว แต่ท่านจะตั้งต้นอ่านเล่มที่ 3 นี้ไปก่อนก็ได้ เพราะว่าทุกเล่มมีเรื่องจบอยู่ในตัวทุก ๆ บทแล้ว ถ้าท่านได้อ่านตั้งต้นมาจากเล่ม 1 ขึ้นมาจะทำให้เรื่องติดต่อกันสนุกไม่เบื่อเข้าใจได้ง่ายขึ้นมาก คือผู้ที่รู้ธรรมก็อ่านเพื่อศึกษาเอาธรรมะอีกแนว. ไม่รู้ธรรมก็อ่านเอาความสนุก! ขบขันหัวเราะ! ไปพลางก็ยังได้บุญด้วยเหมือนกัน ถ้ามองอย่างนี้จะชอบเล่มนี้มากแล...

ท่านปราชญ์ "เอี่ยเฮียงไท่ชิ้ว" ซึ่งเป็นขุนนางชั้นอาวุโสสมัยพระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ได้ไปศึกษาเซ็น (ฌาน) กับพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา แล้วได้ศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ได้เป็นผู้จารึกเรื่องราวต่าง ๆ ของพระสังฆปริณายกสายอินเดีย 28 พระองค์เก็บไว้เป็นภาษาจีนหมดมีอยู่ตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า พระสังฆปริณายกองค์ที่ 27 (พระอารยะปรัชญาตาระ) ท่านมีทิพย์จักษุ มีอนาคตังสญาณคือญาณที่หยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่า ภัยสงครามใหญ่จะเกิดขึ้นในอินเดีย ท่านจึงได้สั่งไว้กับพระโพธิธรรมมหาครูบา ซึ่งเป็นศิษย์เอกของท่านว่า หลังจากท่านดับขันธ์ไปแล้ว 67 ปี

(ฆ. 4)

จงนำ บาตร จีวร สังฆาฏิ ต่างๆ ซึ่งเป็นปูชนียวัตถุของพระพุทธศาสนา ที่ได้รับช่วงสืบทอดกันลงมา และพระธรรมคำสอนต่างๆ ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ไปถ่ายทอดไว้ ณ ประเทศจีน เพราะว่าชะตากรรมของบ้านเมืองจะเกิดภัยสงครามใหญ่ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้[1]

พอได้ครบกำหนด 67 ปีแล้ว พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ซึ่งได้เป็นพระสังฆราชอันดับ องค์ที่ 28 แล้ว ก็ได้กราบบังคมทูลเรื่องนี้แก่ พระเจ้าแผ่นดิน แคว้นคันธารราษฎร์ (อินเดีย) ซึ่งมีฐานะเป็นหลานชายท่านอีกด้วย พระเจ้าแผ่นดินเห็นชอบด้วยได้พระราชทานเรือสำเภาใหญ่ และจัดเตรียมเสบียงกรังเงินทองเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายส่งไปจนถึงเมืองจีน (ยุคนี้ประมาณ พ.ศ. 1067 โน้น) แล้ววันที่จะเริ่มเดินทางพระองค์ท่านก็ยังเสด็จพระราชดำเนินติดตามมาส่งจนถึงท่าเรือ ตอนที่เรือจะออกจากเมืองท่า พระองค์ท่านนมัสการ พระสังฆราช พระโพธิธรรมมหาครูบา แล้วตรัสรับสั่งเป็นครั้งสุดท้ายว่า "ถ้า พระคุณเจ้าเสร็จธุระกิจในความมุ่งหมายจากหน้าที่ของโพธิสัตว์แล้วขอจงอย่าได้ลืมมาตุภูมิเลย" พระสังฆราช พระโพธิธรรมมหาครูบา ได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม! เป็นการตอบ แล้วเรือก็แล่นใบออก

---

1. ตอนนี้อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้สอบสวนดูใกล้เคียงกับกองทัพอิสลามมีอิทธิพล อิสลามเริ่มจะลุกลามอินเดียมาก เรื่องของพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบานี้ นักปราชญ์จีนโบราณได้เขียนกันไว้มากท่าน พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่และเจ้าเมืองงุ่ย ก็มีพระกระแสรับสั่งให้รวบรวมคำสั่งสอนของท่านไว้อีกด้วย.

"ธีรทาส"

จากท่าโต้คลื่นลมผ่ามรสุมผ่านทะเลอ้อมแหลมมลายูอยู่ 3 ปี จนถึงเมืองจีนได้เฝ้าพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ (รายละเอียดตอนนี้ดูเล่ม 1) และได้เที่ยวจาริกไปตามสำนัก เต๋า เซียน วัดของพระพุทธศาสนาที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ อีกมากมาย เป็นข่าวที่ตื่นเต้นนักปราชญ์จีนสนใจกันมากในยุคนั้น

เนื่องจากท่านเป็นเจ้าฟ้า เป็นพระสังฆปริณายกอันดับองค์ที่ 28 ของพระพุทธศาสนา (นับจากพระมหากัสสปะเถระตามสายลงมาดูในเล่ม 1.) เป็นราชอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติ์ เป็นพระอริยเจ้าตะวันตกที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาก ซึ่งนักปราชญ์จีนทราบอยู่ก่อนดีแล้ว ท่านจะเหยียบไปถึงสำนักไหน ชาวจีนถือว่าเป็นมหามงคลอันสูงสุด ต้องจารึกไว้ในแผ่นศิลาเพื่อเป็นประวัติศาสตร์ของแต่ละสำนัก ตามเมืองต่าง ๆ อีกมากมาย จนพวกนักแต่งบทละครเก็บเอามาเล่นเป็นงิ้วได้ ตอนหลังได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะให้แก่พระภิกษุที่บรรลุธรรมคือ "พระเว่ยโหมหาครูบา (พระหุยค้อไต้ซือ)" ซึ่งเป็นชาวจีนแท้ตามความมุ่งหมายเดิมแล้ว จากนี้อีก 200 ปีหลัง ก็ได้สืบลงมาจนถึงพระสังฆปริณายก ชื่อ "เว่ยหล่าง" รวมเป็น 33 พระองค์ (อ่านรายละเอียดในสูตรของเว่ยหล่าง แปลโดยพุทธทาสภิกขุ)

ฯ พณ ฯ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้กล่าวสนับสนุนไว้ใน น.ส.พ. สยามรัฐ พ.ศ. 2512 ว่า เซ็นมีอิทธิพลอยู่ในชีวิตจิตใจชนชั้นสูงของญี่ปุ่นมาก ชนชาวญี่ปุ่นจึงมีสมรรถภาพในการใช้สมองทำงานได้สูงมาก เซ็นอยู่เหนือวัฒนธรรมญี่ปุ่น.

(ข. 6)

ศิษย์โง่เล่ม 3 นี้ (การตีพิมพ์ครั้งแรกปี พ.ศ. 2512 สำนวนยังไม่ดีพอเท่าครั้งที่ 10 ไป) และการพิมพ์ครั้งที่ 10 นี้ได้ทำสารบาญค้นเรื่องมี 13 บทดีมาก ช่วยบอกต่อไปด้วยเป็นปริศนาธรรมะผู้อ่านต้องจดจำเอาไปขบคิดตีให้แตกเอง (อ่านหลาย ๆ จบ) แบบของเซ็น (ฌาน) นั้น เขาไม่ต้องการให้ผู้อ่านต้องเชื่อทันทีอย่างงมงายอีกด้วย คือ "ไม่ให้เชื่อแบบงมงาย แต่ให้เชื่อแบบสัจจะ" เป็นแนวสอนทางปัญญาวิมุตติ พวกเปิกตาให้แสงสว่างต่อยอดปัญญาให้สูงขึ้น หรือแก้เชือกให้วิญญาณมนุษย์หลุดพ้นเป็นอิสระตลอดเวลาไปเป็นเป้าหมาย เคล็ดลับของคณาจารย์เซ็นต่าง ๆ นั้น จะทำทุก ๆ วิถีทาง เพื่อให้มนุษย์จงได้สติรู้แจ้งทางจิตใจก่อน จงตื่นจากความงมงายในสรรพสิ่งเกินกว่าเหตุ ให้ใช้สติปัญญาแยกธาตุดูก่อน ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะมีจริงเป็นของจริง ก็อย่าหลงยึดมั่นถือมั่นจนมากเกินไปนัก แล้วจะเป็นอัตตาตัวตนที่บดบังพระนิพพานอยู่ตลอดเวลาไปเสียหมด ไม่ใช่อนัตตา และ สุญตา ซึ่งเป็นพระนิพพานอยู่ในตัวแล้ว อาจารย์เซ็นมีแต่จะต้อนให้ศิษย์ออกจากความหลงผิด ยกระดับจิตปฏิวัติวิญญาณสัตว์โลกให้สูงขึ้นไปตลอดเวลา คือมุ่งลัดตรงไปสู่เป้าหมายของพระพุทธศาสนาทันที คือพูดกันไม่กี่คำก็ให้รู้เรื่องเลย เมื่อไม่รู้ก็ให้เอาไปคิดเป็นปริศนาธรรมะ หรือฟาดโป้ง! พังภูเขาแห่งความยึดมั่นถือมั่นของเขาลงไปเลย คำพูดจึงถึงพริกขิงข่ามากด้วยมะนาวเกลือครบจัดทุกรสดีนักแล...แล้วนักเลงมักชอบตรงที่เถรตรงดี นักปราชญ์มักจะนิยมตรงที่รู้เรื่องเลย.

ธรรมาณาจักรใจนี้ มุ่งสอนให้คนมีเมตตากรุณาสัตว์และรักต้นไม้อนุรักษ์ป่าไม้ได้จริง ๆ

สำหรับท่านที่ยังไม่เคยได้อ่าน ศิษย์โง่ ๆ เล่ม 1 และ 2 นั้น โปรดสืบถามหาหยิบยืมอ่านได้จาก (1) ห้องสมุดประชาชน 73 จังหวัด (2) ห้องสมุดวิทยาลัยครูทุกจังหวัด (3) หรือตามวัดห้องสมุดวัดท่านเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอในต่างจังหวัด (4) ตราบไปจนกระทั่งห้องสมุดนักโทษในเรือนจำ 104 แห่ง ข้าพเจ้าได้ส่งหนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่ม 1 และ 2"

ข้าพเจ้าธีระ ฯ เขาจัดว่าเป็นคนแรกที่ส่งไปให้ห้องสมุดฟรีและขอได้ฟรี ๆ ตลอดมา เพื่อให้บุญนิธิกองนี้ของท่านที่อุทิศเงินทุก ๆ งวด จะได้แพร่ไพศาลไปทุกมุมเมือง จนฝรั่งบาทหลวงเรียกข้าพเจ้าว่า "นักบุญธีรทาส"

แล้วผู้ที่ไม่มีเงินทำบุญเลย ต้องการอ่านขอมาก็ส่งไปให้ท่านละ 1 เล่ม จะส่งให้ไปอ่านฟรีดูก่อน! ท่านเกิดสงสารหรือศรัทธาผลงานนี้เมื่อไรหรือชาติใด ๆ จึงค่อยส่งเงินมาร่วมกองบุญก็ได้ คือต่ออายุกองบุญบารมีของท่านที่เคยสร้างไว้แต่ชาติก่อน ๆ สืบบุญนี้ไปอีก เพราะว่าไม่เห็นหน้าไม่รู้จักกันเลย ขอมาก็มีส่งไปให้สะดวก ๆ อย่างนี้ต้องจัดว่าเป็นบุญของท่านสร้างมาแล้ว แต่ขอให้เขียนจดหมายส่วนตัวเป็นรายบุคคลส่งมาเป็นหลักฐาน ให้ส่งไปได้ถึงท่าน ข้าพเจ้าก็ยินดีจัดส่งไปให้เท่าที่มีตามระเบียบ แต่อย่าเขียนชื่อหวัด... บอกถนน... อำเภอ... จังหวัดต้องให้ชัดเจน (ถ้า จ.ม. ไม่มีชื่อ–จะไม่ส่ง) ป.ณ. ในพระนครเขาไม่ยอม

ส่งไปถ้าไม่บอกละเอียดส่งคืนมามากมายแล้วที่ทำอยู่ได้เพราะทุนศรัทธาที่เขาทำบุญเกินกว่าราคาของหนังสือ บางท่านขอไปอ่านก่อนตั้ง 10 ปีแล้วค่อยส่งธนาณัติไปรษณีย์ (สั่งจ่าย ป.ณ. คลองเตย) ส่งมาทำบุญก็มี บ้างก็พูดว่าได้อ่านหนังสือชุดนี้แล้วหายโง่ไปมากเหมือนกับว่าได้เกิดใหม่ ข้าพเจ้าได้รับคำชมเชยว่า "เป็นทานบริสุทธิ์เป็นทานตัวอย่าง" เป็น "นักบุญ" ตัวอย่างที่ไม่เห็นหน้ากันเลย ไม่รู้จักกันเลย จ.ม. ขอมาก็ส่งให้ไม่ได้เรียกร้องค่าซองค่าแสตมป์ก่อนเลย พระภิกษุสามเณร เป็นจำนวนมากมายบอกว่าอยากจะให้พุทธสมาคมต่าง ๆ ทำอย่างนี้บ้างหนังสือธรรมะคงจะแพร่ไปถึงคนยากจน วัดเรือนหมื่นพระเณรเรือนแสนที่อยู่ตามบ้านนอกคอกนาได้อ่านบ้างแน่นอน วัดตามป่าดอนถ้าไม่เปิดโอกาสให้พระเณรได้ขอฟรีบ้างแล้ว หนังสือธรรมราคาแพง ๆ เล่มละตั้ง 20 บาท 100 บาทนั้น ท่านไม่มีเงินทองที่จะซื้อไปศึกษาได้ทั่วถึงแน่นอน พระพุทธศาสนาจะเป็นหมันจะไปไม่รอดขอให้ท่านผู้ใจบุญกุศลทั้งหลายจงสนใจในการพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปตามวัดบ้านนอกคอกนากันให้มาก ๆ หน่อยเถิด! ยังขาดแคลนตำราขาดครูบาอาจารย์สอนอีกมากมาย หนังสือธรรมนี้เท่ากับแทนตัวครูบาอาจารย์ไปสอนก็ถึงได้ดีเหมือนกัน ถ้าพิมพ์กระดาษอย่างดีเล่มหนึ่งอาจจะเก็บทนอยู่ได้ตั้ง 50 หรือ 100 ปีเหมือนกัน เราตายแล้วมาเกิดใหม่ยังจะพบธรรมนี้และเห็นชื่อเราอุทิศเงินสร้างอาณาจักรใจไว้ให้แพร่หลาย ถ้าได้เป็นวัฒนธรรมประจำชาติบุญกุศลอมตะอยู่ท้ายเล่มนี้ได้อีกบ้าง สาธุ!

หนังสือเล่ม 3 นี้ถ้าเกิดเป็นบุญกุศลขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพ-เจ้าขออุทิศให้แก่ "อาจารย์เสถียร โพธินันทะ" ซึ่งเป็นสหายทางวิญญาณร่วมกันสร้างบารมี ผู้ช่วยค้นคว้าและเร่งเร้าให้ทำเร็ว ๆ ท่านจะเอาไปจัดพิมพ์เองก่อนท่านตายแล้ว แต่ข้าพเจ้าทำไม่เสร็จและเล่มใหญ่หนามากกว่าเล่ม 1 และ 2 ใช้ทุนมากแพงเพิ่มขึ้นไปอีกเท่าตัวกลัวจะหมุนเงินไม่ทัน ถ้าพิมพ์แล้วก็ต้องพิมพ์กันเรื่อยไป งานนี้ข้าพเจ้าเหมารับผิดชอบแต่ผู้เดียว ค่ารถแท็กซี่ขนหนังสือไปส่ง ป.ณ. 30 บาทต่อครั้งไปแล้ว ค่าเชือกไนล่อนผูกซอง ค่าซองค่าแสตมป์ต่าง ๆ อีก พระเณรขอมาองค์หนึ่งเพียงค่าส่ง 10 บาทกว่าไปแล้ว ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ประมาณ 30% ของราคาทุนของหนังสือแต่ละเล่มจึงจะส่งไปถึงมือผู้อ่านได้ ถ้าข้าพเจ้าเลิกงานนี้ก็ต้องหยุดหมดไม่มีใครเขาเอาเลย (งานประเภทให้เขาฟรี ๆ ก่อน) เพราะบางทีต้องแถมเงินบ้างจึงจะทำไปได้รอดบุญตัวที่ข้าพเจ้าไม่มีลูกเมียไม่มีค่าใช้จ่ายมากมายนัก ไม่มีกรงขังอื่น ๆ แล้วจึงทำงานนี้ไปได้ แต่จะไปได้อีกกี่เล่มก็ยังไม่รู้ได้ ถ้าตายช้าหน่อยคงจะได้แจกทานอีกหลายเล่ม

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่สนับสนุนผลงานเล่มนี้ของข้าพเจ้าออกมาได้เป็นวิทยาทานอีกสืบไป ถ้าเรายังมีชาติ–ภพกันอยู่แล้วขอให้จงได้เป็นญาติมิตรสหายธรรมทานอย่างนี้อีก และช่วยเกื้อกูลบอกทิศทางที่ดีที่ชอบ ช่วยนำแสงสว่างแห่งปัญญา-

(ฌ. 10)

ญาณที่ถูกต้องสัจจธรรมพร้อมทั้งโลกีย์และโลกุตระให้ไว้ซึ่งกันแลกัน และสรรพสัตว์อีกทุกชาติภพ ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติขาดภพ "นิพพาน" ด้วยเทอญ สาธุ!

ขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิตทุก ๆ ท่านที่มีต่อข้าพเจ้าและสรรพสัตว์ไว้ ณ ที่นี้ด้วย สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ
(ผู้จัดการชมรมพิมพ์แจกธรรมทานห้องสมุดต่าง ๆ)

(ชมรมธรรมทาน เบ๊าเก็งเต๊ง ขอบคุณ)

อาจารย์ ส. ธโนฆาภรณ์

ได้เสียสละแรงกายใจทรัพย์ มาช่วยข้าพเจ้าจัดการตรวจแก้ต้นฉบับการพิมพ์หนังสือธรรมทานชุดนี้ทุก ๆ เล่ม

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

สารบัญ

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 3

(เล่มนี้มี 13 บท)

หน้า

คำนำเรื่องศิษย์โง่ ฯ เล่มที่ 3 โดย "ธีรทาส" ก. 1–ฌ. 10

บทที่ 1

นายโต๋วกัง ศิษย์ร้อยแปดสำนัก ถามเที่ยวค้นหาพระ-อรหันต์ไม่พบ. ตอบเพราะว่า ยังมีจิตอยู่–เป็นตัว–เป็นตน–นั่นซิ! เด็กอายุ 8–9 ขวบก็ฟังรู้เรื่อง. แต่ผู้ใหญ่อายุ 80–90 ปีก็ยังปฏิบัติไม่ได้ 1–7

บทที่ 2

สามเณรฝาแฝด ชื่อ "กวงหุย และ กวงโคง" ถามวิธีการเจริญรอยตามโพธิสัตว์มรรค. ตอบเริ่มต้นจากปุถุชนโพธิสัตว์. อริยโพธิสัตว์. มหาโพธิสัตว์. แล้วจึงบรรลุพระอนุตรสัมมาสัม-โพธิญาณ เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า. กล่าวโศลกบอกบุญให้จดจำไว้. ภิกษุณี อุบาสก ทั้ง! ขอค้านกันหมดธรรมสภาเลย 8–24

บทที่ 3

ท่านผู้มีชื่อเสียงมาก ชื่อ "กวงเม่งตี่" เป็น "ซิ่วใจ้" ขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองจึงหลงหาผู้วิเศษขอให้สะเดาะ-เคราะห์กรรม เรื่องโรคตาผ้าฟาง ปวดหัวจิตใจหงุดหงิด ช่วยเสกเป่าขับโรคภัยหายซวยทันที. ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำตอบว่า ท่าน

หน้า

ซิ่วใจ๋ "มีปัญญา-แต่ขาดสติ" พระถังซำจั๋ง พบเด็กน้อยเป็นปราชญ์ชื่อ "กุ่ยกี" หน้าพระที่นั่งพระเจ้าลีซีหมินฮ่องเต้. เทศนาอบรมเรื่องวิปัสสนาภูมิชั้นง่าย ๆ นั่งสมถะเกิดผล คือสมาธิเพ่งฌานจนมหาภูตรูปทั้ง 4 เป็นอนัตตา และ สุญตา มีเพื่อนทางใจ แล้วจะกลายเป็นคนมีกำลังใจเข้มแข็งไม่กลัวผี ไม่กลัวความตายมากนัก ยิ้มต้อนรับความตายด้วยเหตุผล จิตว่างประสาทกายใจแข็งแรง มีชีวิตสงบ สันโดษเย็นว่างใจลงมาก 24-41

บทที่ 4

ท่านซิ่วใจ๋ ใคร ๆ ก็ว่ามีบุญมาก มีภรรยาสาวสวยวัยขบเผาะซ่อนไว้ได้ถึง 7 นาง พอมีลูกมาก ๆ เข้าก็ซัดกันจนบ้านแตก สวรรค์กลายเป็นนรก. ถามเรื่องจะหลุดพ้นข้ามวัฏสงสารได้อย่างไร ? ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ท่านซิ่วใจ๋ ถ้าข้ามตะโพกของคุณหญิงไปพ้นได้เมื่อไร ? นั่นแหละทางหลุดพ้นวัฏสงสารก็จะอยู่ที่ตรงนั้น ! ท่านซิ่วใจ๋เต้นจ้าอ้าว ๆ จากวัดไปเลย 41-48

บทที่ 5

ท่านซิ่วใจ๋ พอโลกียะ-สุดทาง-โลกุตระ-เข้าเองโดยปริยาย. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านไม่มีศีล ส่วนปุถุชนนั้นต้องมีศีลเป็นรั้วบังคับจิต. เรื่องพิธีกรรมเจ้าเข้าทรงคือสะกดจิตตัวเองแล้วเดินลุยไปในกองไฟ สะกดจิตตัดลิ้นกรีดเลือดแทงปากเล่นกลหรือดื่มสุราทีละมาก ๆ ขวด ชอบทำเรื่องวิตถารเร้าใจให้คนแตกตื่น. 49-69

หน้า

บทที่ 6

เทวรูปอินเดียแสดงอภินิหาร. เสี่ยงใบเซียมซี. ตำราหมอดูโหงวเฮ้ง. พระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นพระพุทธเจ้าอันดับที่ 2 มีปัญญาบารมีสูงกว่า พระอรหันต์ 70–79

บทที่ 7

ชนเผ่าฮ้งเอี้ยง เก่งมากเป็นปราชญ์สอนกำลังภายใน มวยจีนเลี้ยะพะเหาะได้ เป็นหมอเก่งยาดี สอนวิทยากลต่าง ๆ และวิธีแก้ไขเศรษฐกิจในบ้าน. พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จากอินเดียถึงเมืองจีน (อายุ 120 พรรษา) พบชนเผ่าฮ้งเอี้ยงก็จนปัญญา. ปัญญาโลกีย์แขกแพ้จีน ท่านต้องไปนั่งเข้าฌานให้เขาดูเสีย 9 ปีก่อน. เซียนแท้ คือวิสุทธิเทพ พวกเทวดา ฤาษี โยคีพระพรหม หรือทวยเทพทั้งปวง ท่านเหม็นสาปกลิ่นคาวเลือดคาวเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ไม่เสพชีวิตเนื้อสัตว์ ท่านถือศีลมีมหาเมตตากรุณาธรรมบารมี ใครทำบุญทานด้วยเนื้อสัตว์แล้วทวยเทพไม่-รับไหว้ ไม่ได้บุญ 80–92

บทที่ 8

ท่านซิ่วใจ๋ ได้สติ–จิตเกิดความสว่างไสว พบนิสัยของตนเอง แล้วก็รีบไปขอขมาโทษ. พูดเรื่องพบมารต่าง ๆ จนทรัพย์สินหมดตัว. โลกวุ่นวายยุ่งเหยิงจะฆ่ากันตาย เพราะกามตัณหา. ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ให้โศลกไว้บทหนึ่งเป็นคติธรรมประจำจิตใจ 92–100

หน้า

บทที่ 9

ขุนนาง ชื่อ "ลีบูเต๊ก" นำคณะ 140 ท่านไปนมัสการท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้ถามปัญหาธรรมต่าง ๆ ว่าจะเป็น พระพุทธเจ้าได้ไหม ? มีพุทธทำนาย. โศลก ถ้าปัญญายังต่ำ ๆ สอน "อรหัตภูมิ" เพื่อให้เอาตัวรอดได้ ถ้าปัญญาสูงก็สอนธรรมชั้นสูง "โพธิสัตว์ภูมิ" มุ่งไปสู่ "พุทธภูมิ" ตำราดูลักษณะศาสตร์ (โหงวเฮ้ง) และการเกิดของจิตศาสตร์ 4 จำพวก 100–127

บทที่ 10

ภิกษุตุ้นโคง พบคู่ครองแต่ชาติก่อน ๆ จิตร้อนวุ่นวายด้วยเพลิงกาม. ทำวิปัสสนาลืมตาดู แล้วจึงพบโลกสัตว์เดรัจฉาน ขอร้องความเป็นธรรม ขอความเมตตากรุณาจิตต่อมนุษย์ที่มีจิตใจสูงเลิศแล้ว แต่ขาดอริยธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณ 130–142

บทที่ 11

ภิกษุตุ้นโคง จิตได้หยุดพักว่างจากอารมณ์แห่งกรรมฐาน ค้นพบว่าจิตวุ่นจิตไม่ว่างเป็นทุกข์ก็คือนรก. จิตตกอยู่ในกามภพมาก ๆ ก็คือนรกขุมละเอียด. ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เทศนาชี้แจงทางแห่งอริยภูมิ เริ่มจากปุถุชนโพธิสัตว์. อริยโพธิสัตว์. มหาโพธิสัตว์. ผ่านมา 3 อย่างนี้ก่อน แล้วจึงเข้า "พุทธภูมิ" คือการบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า (รวม 4 อย่าง) พระคัมภีร์วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร หัวใจสำคัญอยู่ที่ลักษณะ 4 อย่าง ถ้าเข้าใจตรงนี้แล้วจะเข้าใจทั้งหมด 142–161

หน้า

บทที่ 12

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เทศนาย้ำความชี้ทางอริยภูมิ เริ่มจากปุถุชนโพธิสัตว์ไปก่อน (เพียงแค่ถือศีล 5) ภิกษุตุ้นโคง อธิษ-ฐานจิตเจริญสมถะเกิดผลคือสมาธิ เพ่งฌานพิจารณาจนได้เกิดปัญญาจับจุดธาตุแท้ของนิสัยตนเองได้พบ "ตทังคนิพพาน" โลกีย์ไม่จบ แต่โลกุตระจบ. 161–171

บทที่ 13

โข้วจิงยู้ ถามเรื่อง ศาสนาขงจื้อ และ ศาสนาเต๋า และ ศาสนาพุทธ มีความหมายต่างกันอย่างไร ? ตอบ ขงจื้อ–อยากอยู่. เต๋า–ไม่อยากตาย. พุทธ–ไม่อยากเกิด. พระเจ้าอึ้งตี่ไปเรียนเต๋ากับท่านปราชญ์ "กวงเส่งจื้อ" เมื่อสี่พันปีมาแล้ว. แพ้โจ้วเซียน อายุ 800 ปี. 173–183

ต่อท้ายเป็นรายนามผู้ร่วมชมรมกองบุญพุทธภูมิสร้างอาณาจักรใจโปรดสัตว์ สืบไว้ให้อนุชนรุ่นหลังนับเป็นร้อยหรือพันปีก็ทำได้ สาธุ!

ใครจะหาซื้อหนังสือ "อาจารย์เสถียร โพธินันทะ" ติดต่อเองไปที่โรงพิมพ์มหามกุฏฯ บางลำภู อ. พระนคร ก.ท. (ตรงข้าม ... วัดบวรฯ) ติดต่อ จ.ม. เองไม่มีเวลาไปซื้อให้ด้วย ขออภัย! บอกทางให้ได้เท่านั้น

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 3.

ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวรดี โดย "ธีรทาส"

บทที่ 1

มีคฤหบดีท่านหนึ่ง ชื่อ "นายโต๋วกัง" ผู้มีสมญานามว่า "ศิษย์ร้อยแปดสำนัก" คือ พอได้ทราบข่าวว่ามีการเทศนาธรรม หรือเขาตั้งสำนักสอนสมถะและวิปัสสนากรรมฐานต่าง ๆ กันขึ้นแล้ว ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตามแกเป็นต้องปราดถึง... ไปขอมีหุ้นส่วนกันกับเขาที่นั้นหมดทุก ๆ แห่งเลยก็ว่าได้ และเป็นบุคคลที่มีปัญหาธรรมะร้อยแปดพันประการ แบกเอาไว้จนเต็มบ่า บรรจุเอาไว้จนแน่นท้องเต็มพุงกันเลยทีเดียว! ถ้าได้พบอาจารย์สอนธรรมองค์ไหนเข้าแล้ว เป็นต้องขอซักถามปัญหาข้องใจ? ถามกันอย่างไม่รู้จักจบจักสิ้น จนทำให้อาจารย์นิ่งอึ้ง! บ้างก็ปวดหัว... ไม่รู้ว่าจะตอบแกอย่างไรดีก็มีตาม ๆ กันไปเชียว... แต่มหาชนทั้งหลายชอบแกมาก เพราะว่าตลกดีและเข้าใจถามปัญหา... ที่คนส่วนมากยังสงสัยข้องใจกันอยู่ทั้งนั้น ในที่สุดแล้วแกก็ยังติดใจ...แนวทางการสอนแบบวิธีเรียนลัดตรง ๆ อย่างคณาจารย์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ อยู่มิใช่น้อย คือพูดกันไม่กี่คำก็รู้เรื่องกันเลย... ถ้าไม่รู้ก็ให้จงเก็บเอาไปขบคิดเป็น "ปริศนาธรรม คือ โกอาน" แกจึงคิดหวนกลับมา นมัสการขอซักถามปัญหาที่ยังข้องใจ กับ "ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" อีกดังมีต่อไปนี้ :–

นายโต๋วกัง นมัสการแล้วถามว่า พวกคณาจารย์นิกายเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ นั้น มักจะชอบเทศนาสอนศิษย์ย้ำนัก...ย้ำหนา...ว่า "**พระอรหันต์ หรือ พระพุทธเจ้า นั้น อยู่ที่-จิต**" แต่กระผมเที่ยวไปค้นหา...ทั้งวัดเหนือและวัดใต้ มาจนเกือบจะทั่วเมืองหมดแล้ว ก็ยังไม่เห็นพบ พระอรหันต์ กันสักองค์เลยนี่ครับ! จะไม่เป็นความจริงอย่างว่า...เสียแล้วละกระมัง? เพราะว่าตัวกระผมเองนี่ก็ยังมีจิต "**มี-จิต**" อยู่ในตัวเหมือนกัน แล้วทำไมกระผมก็นั่งหลับตาว่า ๆ ตาม ๆ เขามาหลายปีกันแล้ว ยังไม่เห็นเป็นพระอรหันต์กับเขาสักทีด้วยเล่าครับ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ หัวเราะ! แล้วตอบว่า ก็เพราะว่าเธอยังมีจิตอยู่-เป็นตัว-เป็นตน-นั่นซิ! เธอจึงยังไม่บรรลุธรรมเป็น พระอรหันต์ ไปได้นั่นเองละ!

นายโต๋วกัง พูดว่า เอาอีกแล้ว...ท่านอาจารย์ตอบแบบกล่าว "โศลก เป็น โกอาน คือบอกใบ้" ไปตามเคยเสียเรื่อย! กระผมนี่ถึงแม้จะเป็นศิษย์โง่ แต่ก็ยังจะพอเดาออกว่า ที่ท่านอาจารย์พูด

มานั้น เป็นปริศนาธรรมะ เพื่อให้ศิษย์เขาเอาไปขบคิด ตีให้แตกเอาเองต่างหาก... แบบนี้กระผมไม่ค่อยจะชอบเลยครับ! ทำไมหนอ...? ท่านจะบอกตรง ๆ ออกมาเลยจะไม่ได้กระนั้นหรือ? ศิษย์โง่เต็มบ้านเต็มเมือง เขาจะได้ไม่ต้องไปเสียเวลา ต้องไปมัวนั่งใช้สมองขบคิดให้มันยุ่งยาก... ลำบากเขาต้องไปทรมานปัญญากันมากมายนักครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ก็ฉันได้บอกเธอตรง ๆ มานมนานแล้ว พวกเธอไม่เอากันเองต่างหาก–นี่!

นายโต๋วกัง ท้วงทันทีว่า เดี๋ยวก่อน! ท่านอาจารย์เคยได้บอกตรง ๆ มาเมื่อไร... และที่ไหนกัน? ถ้าบอกจริง ๆ แล้ว พวกกระผมนี่ก็คงจะต้องได้เป็นพระอรหันต์ กันไปบ้างแล้วซิ! ครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! แล้วถามว่า ก็เธอเป็น พระอรหันต์แล้วหรือยังล่ะ?

นายโต๋วกัง ตอบว่า พระโสดาบัน ก็ยังไม่เคยรู้จักรูปร่างว่าเป็นแบบอย่างไหนกันเลย... ส่วนพระอรหันต์นั้น คงจะยังต้องอีกหลายสิบชาติไปที่เดียวสำหรับตัวกระผมนี่ครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เอ้า! เธอก็ยังไม่มีภูมิธรรมถึงชั้น พระอรหันต์แล้วเธอจะไปรู้ได้อย่างไรกัน? ว่าผู้อื่นเขาได้บรรลุธรรมเป็น พระอรหันต์ แล้ว เธอจะรู้ได้อย่างไรกัน? พึงคิดดูอีกทีซิ! ความจริงในเหตุผลมันเป็นอย่างนี้ หลักธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ที่ท่านทรงตรัสไว้นั้น เป็นสัจธรรมที่บังคับตัว... อยู่ในตัวมันเองแล้ว เป็นปัจจัตตัง ถ้าผู้ใดถึงสภาวะนั้นบ้างแล้วย่อมจะรู้ขึ้นมาเอง ว่ามีอยู่หรือไม่มีอยู่อย่างไร? เป็นอย่างนี้... เธอจะพึงรู้เรื่องหรือไม่รู้เลย หรือจะเชื่อ... หรือไม่เชื่อเลยก็ตาม แต่สัจภาวะมันเป็นอย่างนั้นเอง "หุบปากเงียบ!"

นายโต๋วกัง นิ่ง! แต่ก็ยังไม่พอใจในคำตอบอยู่นั่นเอง อีกสักครู่หนึ่งจึงได้ถามขึ้นมาอีกว่า กระผมยังสงสัยอยู่ว่า แบบอย่างของสำนักวัดเมืองใต้โน้น? เขาสอนศิษย์ให้นั่งหลับตาได้นาน ๆ จนเช้าไปถึงเที่ยง-เที่ยง-ถึงเย็น-บางคนนั่งไปได้ตลอด 2 หรือ ๓ วันจนตัวแข็งทื่อ! เราจะหยิกก็ไม่รู้สึกเจ็บปวด! จะเอาระฆังไปเคาะเสียงดัง ๆ เอาประทัดไปจุดที่ข้างหูนั้น เขาก็ยังไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย...

อย่างที่ว่านั้นจะบรรลุธรรมเป็น "พระโสดาบัน หรือ พระอรหันต์" จะใช่ไหม? กระผมอยากจะรู้จริง ๆ ครับ! พระคุณเจ้าตอบว่า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ถ้านั่งหลับตาตัวแข็งทื่อ! หรือจะหยิกก็ยังไม่รู้สึกเจ็บปวด! จนกระทั่งเอาระฆังไปเคาะ หรือเอาประทัดไปจุดที่ข้างหู แล้วก็ยังไม่รู้สึกเลย... ไม่ได้ยินเสียงอะไรกันเลย... ถ้าอาการเช่นแบบอย่างว่านั้น... เธอจะถือเอาว่าได้บรรลุธรรม เป็น "พระโสดาบัน หรือ พระอรหันต์" ได้จริง ๆ แล้วหรือ?

ทีนี้ฉันขอถามว่า ถ้าอย่างนั้น ท่อนไม้ หรือ ก้อนหิน มันก็เป็น พระโสดาบัน หรือ พระอรหันต์ ไปกันจนหมดแล้วซี! ใช่ไหม...?

เอ้า! ก็พวกวัตถุเหล่านั้น มันก็หยิกไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย นี่...! และก็ไม่ได้ยินเสียงของระฆัง! หรือเสียงของประทัด! เช่นกันอีกนั่นแหละ! อย่างนี้เธอจะว่าอย่างไง?

นายโต๋วกัง ฟังแล้วก็ยังงง! ไม่ค่อยจะเข้าใจในความหมาย

นั้น แต่ก็อย่างว่าตามเคย... อดที่จะคะยั้นคะยอต้องถามเอาจน... ให้ท่านอาจารย์บอกให้ตนเข้าใจจนได้ จึงได้พูดอีกว่า...

ถ้าท่านอาจารย์บอกตรง ๆ ไม่ได้แล้ว ก็ขอความกรุณาช่วยบอกให้ใหม่ คือบอกให้มันใกล้... หรือบอกเฉียด ๆ เข้าไปอีกสักนิดเถิด! ว่าการที่จะเป็น พระอรหันต์ นั้นมี "รูปร่าง-หรือ - ลักษณะ - เสียง – สี - แสง" เป็นอย่างไร ? ครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! ยิ้ม! แล้วพูดว่า นี่เธอช่างชำนาญในการต้อนปัญหาเหลือเกินนะ! ในเมืองนี้เธอคงจะไปถามมาหมดทั่วทุก ๆ อาจารย์แล้วซิ ?

เอ้า! ฉันจะบอกให้เธอตรงๆ เป็นความสัจจริงเลยนะ! พระอรหันต์ นั้น "จิตของท่าน - ว่าง - ว่าง – ว่าง - คือจิตของท่านได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูด ใน-กามภพ–รูปภพ–อรูปภพ" หมดแล้ว

นายโต๋วกัง ร้องอ๋อ! เพียงเท่านี้เองนะหรือครับ ? อย่างนี้พวกเด็ก 8–9 ขวบที่มันไปโรงเรียนได้ มันก็พึง

กันรู้เรื่องแล้ว นึกว่าจะมีกันมากมายสักเท่าไหนล่ะ? ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า นั่นแหละ! เด็ก 8–9 ขวบมันฟังรู้เรื่องกันก็จริงอยู่ แต่พวกผู้ใหญ่ผมหงอก พ้นหลุดหลังโกง อายุตั้ง 80 หรือ 90 ปีแล้วก็ยังปฏิบัติไม่ได้จนหมด...

นายโต๋วกัง ตรงนี้ถูกใจมาก! ยกมือขึ้นไหว้ แล้วพูดว่าจริงๆ ครับ! ตัวกระผมนี้รวมอยู่ในจำพวกนั้นด้วยคนหนึ่งทีเดียวครับ... ครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดต่อไปอีกว่า ตราบใดที่เธอ "ยังมัววุ่น–เรื่องการค้นหา พระอรหันต์–ด้วยรูปร่าง–ด้วยลักษณะ–ด้วยเสียง–สี–แสง–หรือวุ่นด้วยในการเอายศถาบรรดาศักดิ์" อยู่อย่างเดิมเช่นนั้นแล้ว ฉันต่อให้เธอค้นหาไปจนตัวตาย แล้วเกิดอีกเกิด ๆ ๆ ๆ แล้วจงท่องเที่ยวไปเสาะแสวงหาจนทั่วถึงหมดทุก ๆ โลกธาตุเลย หาจนนานตราบเท่านาน ๆ ๆ ๆ ไปอีกหลายร้อยกัปพันชาติ เธอก็จะไม่มีวันได้พบพระอรหันต์ อยู่ตราบนั้นแน่นอน

ถ้าเธออยากจะค้นหาให้พบ "พระอรหันต์" กันจริง ๆ ได้นั้น มิใช่อื่นไกลอะไรเลย "มันอยู่ที่ตัวเธอเอง อยู่ที่จิตเธอหมดกิเลส ๆ แล้วก็จะพบพระอรหันต์" เท่านั้นเอง.

บทที่ 2

มีสามเณรพี่น้องฝาแฝดอายุ 17 ปี ชื่อ "กวงหุย และกวงโคง" ได้ธุดงค์มาจากแดนไกล นมัสการพระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เพื่อประสงค์จะขอติดตามไปศึกษาธรรมะด้วย :-

สามเณรกวงหุย นมัสการแล้วได้ถามว่า กระผมทั้งสองนี้ได้ศึกษา พระสูตร ต่าง ๆ แล้วก็เกิดมีความเลื่อมใสศรัทธาในอุดมคติของ "โพธิสัตว์ภูมิ" มาก และก็ได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่า จะพยายามสร้างสมบุญกุศลบารมีทุก ๆ อย่าง เท่าที่จะมีโอกาสอำนวยให้กระทำเสมอ ๆ ไปจนกระทั่งได้บรรลุ "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ"

บัดนี้กระผมขอให้ท่านอาจารย์ ช่วยกรุณาชี้แนะแนวทางที่จะเจริญรอยตาม "โพธิสัตว์มรรค" ให้กระผมทั้งสองทราบบ้าง เพื่อจะได้ถือเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติธรรมและสร้างอาณาจักรใจนี้เอาไว้โปรดสัตว์สืบไปด้วยครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! ฉันขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิตของเธอทั้งสองที่จะเป็น "พระพุทธเจ้า" ในอนาคตกาลแห่งสังสารวัฏ ไว้ล่วงหน้า ณ ที่นี้ก่อนด้วย เป็นเพราะว่าชนส่วนมากกลัวความทุกข์ในการสร้างสมบารมี ช่วยผู้อื่นก่อนเป็นเป้าหมาย จึงคิดแต่เพียงขอให้ตนเองรอดไปผู้เดียว

เอาตัวเองรอดก็พอแล้ว จิตใจยังคับแคบมากไป ยังมีคนจำนวนนี้มากมายทีเดียว แต่เขาหารู้ความจริงไม่ว่า "การช่วยผู้อื่นก่อนนั้น ก็คือเป็นการช่วยตนเองในวัฏสงสารนั้นเอง" เพราะว่าตราบใดที่เรายังเอาตัวเองไปไม่รอด ยังไม่หลุดพ้นวัฏฏะนั้น เราก็ยังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ดี เมื่อยังจะต้องท่องเที่ยวในทะเลเพลิงทุกข์แห่งการต้องเกิดและตายนั้น ก็ยังจะต้องอาศัยบุญกุศลบารมีไปก่อน เป็นเสมือนเรือจ้างข้ามฝั่งไปนิพพาน แล้วถ้าใจแคบมากเกินไป... คิดแต่จะเอาตนเองรอดผู้เดียวอยู่ตลอดเวลาแล้วก็ไม่คิดที่จะสร้างสมบุญกุศลเป็นทาน ช่วยเหลือเมตตากรุณาต่อชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์ และผู้อื่น ๆ เขาเอาไว้ก่อนเป็นเป้าหมาย เป็นอุดมคติให้มากที่สุด แล้วต่อไปจะเอาบุญกุศลได้มาจากที่ไหนกัน ? เพราะว่าเหตุให้เกิดบุญกุศลนั้นไม่เคยคิดที่จะทำไว้บ้าง ไม่เคยได้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์ไว้ให้กว้างขวางดักเอาไว้ล่วงหน้าทุกมุมเมืองก่อนเลย แล้วจะไปเอาผลที่ไหนมาเกิดได้เล่า ? จะโง่หรือฉลาดในการเข้าใจมองทะลุสัจภาวะในอนาคตของตนเอง และของผู้อื่น ๆ ก็อยู่ที่ตรงนี้อีกด้วย

พระพุทธศาสนา จะเกิดขึ้นมาได้ก็ต้องมี พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วการมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ก็ต้องตั้งต้นมาจาก "ปุถุชนโพธิสัตว์[1] แล้วอริยโพธิสัตว์[2] แล้วมหาโพธิสัตว์

1. ปุถุชนโพธิสัตว์ มีศีล 5 ถือมังสวิรัติ ไม่เสพชีวิตเบียดเบียนเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน เพื่อเจริญมหาเมตตากรุณาธรรมผูกมิตรไว้แก่สรรพสัตว์ จะมีลูกเมียก็ปฏิบัติได้ ศีล 5 คือ มนุษยธรรมบารมีเดินสายกลางเท่านั้นเอง
2. อริยโพธิสัตว์นั้น นับตั้งต้นจากโสดาบันขึ้นไป " ธีรทาส "

แล้วจึงจะบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระสัม-มาสัมพุทธเจ้า” ฉะนั้น งานหน้าที่ของโพธิสัตว์นั้น คือการเตรียมตัวที่จะมีชีวิตจิตใจเพื่อสรรพสัตว์ ส่วนการที่จะทำได้มากหรือได้น้อยนั้นก็สุดแล้วแต่กำลังของบุคคลนั้น ๆ ทุกชั้นทุกตอนล้วนแล้วแต่ “มุ่งจิตรื้อสัตว์ขนสัตว์ข้ามฝั่งไปนิพพานเป็นเป้าหมาย” โดยไม่คิดท้อถอยหรือกลัวความทุกข์ยากในหน้าที่ที่จะต้องเผชิญหน้าในการสร้างสมบารมี เตรียมตัวไว้คอยที่จะเป็นครูบาของเทวดาและมนุษย์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้ใน “มหาสุญตาสูตร” ว่าโพธิสัตว์ภูมิเป็นบ่อเกิดแห่งบุญกุศลบารมี เป็นบ่อเกิดแห่งศีลธรรมความดีงามของโลกมนุษย์ เป็นบ่อเกิดแห่งการสร้างสรรค์ ให้มนุษย์มีจิตใจกว้างขวางมองไกล ๆ จนข้ามภพข้ามชาติไป มีเมตตากรุณาจิตต่อชีวิตสรรพสัตว์ เว้นจากการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกันอย่างมากมาย เป็นทางมาของพระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ทั้งอดีตปัจจุบันและอนาคตอีกด้วย

ต่อไปนี้ขอให้เธอจงตั้งใจฟัง และจดจำโศลกของฉันสืบเอาไว้ให้ดี ๆ พร้อมทั้งทุก ๆ ท่านในที่นี้จงนำเอาไปปฏิบัติเถิด! มีแต่การยังพระโพธิญาณไม่ให้ดับสูญ และเพิ่มพูนอาณาจักรใจที่เป็นบุญกุศลให้เกิดขึ้นแก่สรรพสัตว์ :-

“จิตเกิดสภาวะธรรมทั้งหลายก็เกิด
จิตดับสภาวะธรรมทั้งหลายก็ดับ.

มีเหตุย่อมจะมีผล เจตนาคือกรรม...

จงอย่าได้ดูถูกดูหมิ่นความนึกคิดที่เกิดขึ้นแวบเดียว

นั่นแหละ ! ในชาติใดหรือภพหนึ่งก็จะได้กระทำตาม

ที่จิตเกิดคิดแวบเดียวนั้น ๆ ๆ ๆ

ได้บรรลุถึงมโนกรรมในแวบเดียวนั้น ๆ ๆ ๆ

จงไปเที่ยวบอกบุญกับคนขี้เหนียวที่ไม่เคยทำบุญ.

จงไปเที่ยวบิณฑบาตกับคนยากจนที่ไม่มีอะไรจะ-ทำบุญ.

จงไปเที่ยวสอนธรรมะแจกธรรมทานให้แก่พวกที่ไม่สนใจธรรมะ".

สามเณรกวงโคง พอจดโศลกจบลงแล้ว ก็ท้วง! ขึ้นมาทันทีเลยว่า ท่านอาจารย์ครับ! โศลก ๓ ประโยคหลังนั้น กระผมสงสัยมากเหลือเกินครับ! ดูแล้วจะขัดกับการกระทำ จนตรงกันข้ามไปหมดเลยนี่-ครับ ?

ตรงที่ว่า "จงไปเที่ยวบอกบุญกับคนขี้เหนียว ที่ไม่เคยทำบุญ" อย่างนั้นน่ะ! กระผมคิดว่า เราไปตัวเปล่า แล้วก็คงจะต้องกลับมาตัวเปล่า ๆ กันแน่นอนครับ!

แล้วประโยคถัดมาที่ว่า "จงไปเที่ยวบิณฑบาตกับคนยากจน ที่ไม่มีอะไรจะทำบุญ" นี่ก็ตาย! แล้วจะได้ข้าวกินกันหรือครับ?

ส่วนประโยคสุดท้ายนั้น มันก็แย่อีกนั่นแหละ! ที่ว่า "จงไปเที่ยวสอนธรรมะแจกธรรมทานให้แก่พวกที่ไม่สนใจธรรมะ" อย่างนี้มันก็หนักใจพอๆ กันกับสองพวกแรกๆ เหมือนกันครับ! กระผมพึ่งดูแล้วก็งง! เพราะว่ายังไม่เคยได้ยินวัดไหนหรืออาจารย์ไหน? เขาได้สอนกันมาก่อนเลยครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม...ฮือ! หือ! แล้วยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาซด ฮวก! ฮวก! ยิ้ม... อย่างพอใจมาก! เพราะว่านิสัยของคณาจารย์เซ็น (ฌาน) ต่างๆ นั้น ถ้าได้สอนธรรมะให้แก่ศิษย์ไปที่ไรแล้ว พวกศิษย์ได้แต่มัวพึ่งๆ จดๆ ไปๆ แล้วก็ได้แต่ครับ! ครับ! แบบอย่างนั้น อาจารย์ผู้สอนมักจะไม่ค่อยจะชอบใจนักเลย บอกว่าไม่ได้ผลทันตาเห็นเท่าไรนัก...

แต่ถ้าสอนศิษย์ไปที่ไรแล้ว เขาสะดุ้ง! สะอึก! โกรธ! หรือสงสัยท้วงอยากจะเถียง... ขึ้นมาทันทีแบบนี้ อาจารย์มักจะยิ้มพอใจนัก! บอกว่าได้ผลบ้างแล้ว ไม่เสียแรงสอนไปในครั้งนั้นเลย คือถูกต้องมหาอุบายวิธีตามพระคัมภีร์โพธิสัตว์ ได้เขี่ยถูกจุด...กระตุ้นถูกศูนย์กลางของประสาท...ให้เกิดความฉงน! กระแทกให้กิเลสๆ ของศิษย์มีกตัวต้องออกมาเต้นรำให้ดูหมด...ระเบิดปัญญาเทกระจาดออกมากันเลย แบบนี้เป็นเคล็ดลับศิลป

วิธีหนึ่งแห่งอริยครู ที่ท่านสามารถสอบวาระจิตของศิษย์รู้ได้ทันที และเป็นการถ่ายทอดเรื่องต่าง ๆ ทำให้เขาต้องจดจำไว้ได้ดีไม่มีวันลืม คือได้ผ่าสมองยัดใส่เหตุการณ์นั้น ๆ ให้เขาไปแล้วก็ว่าได้

มีภิกษุณี ที่นั่งฟังธรรมอยู่ด้วยกันอีกหลายรูป ฟังแล้วก็ฉงน! จึงได้นมัสการว่า อิฉันก็มีความเห็นเหมือนกันกับที่ท่านสามเณรกวงโคง ท้วง! ท่านอาจารย์นั้นด้วย เจ้าค่ะ!

มีอุบาสก ที่มาถือศีลอยู่ในวัดอีก 8 ท่าน ก็ฉงนตีความไม่ออก ได้พูดเป็นเสียงเดียวกันอีกนั่นแหละ! ว่าพวกกระผมฟังแล้วก็งง ๆ ไปเหมือนกัน ขอให้ท่านอาจารย์ได้โปรดกรุณาให้ความสว่างแก่พวกกระผมซึ่งยังเป็นศิษย์โง่ ๆ เหล่านี้อยู่อีกเถิดครับ! พระคุณเจ้า

วันนี้ **ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ** ยิ้มอย่างพอใจเป็นที่สุด แล้วได้เทศนาอรรถาธิบายโศลก ในประโยคทั้ง 3 นั้น ที่ว่า "จงไปเที่ยวบอกบุญกับคนขี้เหนียว ที่ไม่เคยทำบุญ" ว่าขอให้พวกเธอทั้งหลายจงใช้สติปัญญาคิดดูให้ทะลุไปตลอดสาย คิดให้กว้างขวาง มองให้ไกล ๆ ออกไปจนข้ามภพข้ามชาติอีกทีซิ! ดูชีวิตบุคคลประเภทที่ขี้ตระหนี่ถี่เหนียว เหนียวจนถึงแม้กระทั่งการบุญการกุศล ซึ่งเป็นการลงทุนประกันชีวิตให้แก่ตนเอง เป็นการสร้างเหตุปัจจัยบารมีให้เก็บไว้ในดวงวิญญาณของตนเอง เมื่อหลังจากดับจิตขาดใจตาย ล้มละลายไปแล้ว จะได้มีพลังงานของบุญกุศล หรือเป็น "ชนกกรรม" ชนกกรรมเป็นกรรมตัวแรก กรรมนำทางที่จะได้ส่งหนุนดวงวิญญาณของผู้ตายก่อน เพื่อส่งให้

ไปเกิดในภพหน้า ๆ ที่มีความสุข หรือสุคติภูมิ ให้แก่ตัวของเขาเองก่อนแท้ ๆ เป็นความจริงคือการลงทุนให้แก่ตัวเอง แล้วอย่างนี้เขาก็ยังไม่เอากันเลย ยังมองไม่เห็นคุณธรรมอย่างนี้บ้างเลย แล้วบุคคลประเภทนี้ที่มีโอกาสได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้นั้น ก็คือการเกิดมาเพื่ออาศัยได้แต่เพียงกินใบบุญเก่า ๆ ที่ตนเองเคยได้สร้างสมมาแต่ชาติก่อน ๆ คือชาตินี้มัวแต่จะกิน ๆ จนหมดทุนเดิม ๆ ไป แล้วก็ไม่มีปัญหาในภพชาติต่อไปโน้น... ก็ต้องขาดทุนเดิมหมดเชื้อเก่า ๆ ที่เขาเคยเพาะไว้แล้ว นั่นแหละ! หนทางของเขาก็คือไปสู่ความยากจนเป็นทุกข์ในอนาคต จะไปเกิดในทุคติภูมิแน่นอนไม่ต้องสงสัยเลย เหตุได้หว่านไว้อย่างไร ผลก็จะได้เกิดเป็นไปอย่างนั้นตามกรรม...

ฉะนั้น ถ้าเราได้พยายามไปบอกบุญ กับบุคคลประเภทนี้แล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน "มหาเมตตากรุณาปณิธานสูตร" ว่าเท่ากับเราได้ไปช่วยโปรดเขา ถึงแม้ในครั้งแรก ๆ เขาอาจจะไม่สนใจ ไม่ยอมทำบุญอะไรเลยก็จริงอยู่ นั่นแหละ! เราก็ยังได้ไปทำหน้าที่ของโพธิสัตว์ คือการกระตุ้น! ให้เขาได้เกิดความรู้สึก... ไว้เสียนิดหน่อยทีหนึ่งก่อนแล้ว พอนาน ๆ ไปเขาก็จะได้สติเอง เขาจะปฏิวัติวิญญาณเอง เขาจะยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นเองโดยไม่รู้สึกตัว อย่าลืม! ว่ากฎแห่งธรรมชาติอันว่าด้วยการทำงานใด ๆ ในโลกนี้จะทำให้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลไปได้นั้น ทุก ๆ อย่างมักจะต้องมีจุดตั้งต้นก่อน เช่นเลขนับเงินร้อยเงินพันเงินหมื่นนั้น มันก็ต้องตั้งต้นมาจากเลข 1. (หนึ่ง) นั้นก่อน จงอย่าโง่คิดว่า 1. (หนึ่ง) นั้น มันเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่

สำคัญนา! แต่มันเป็นพ่อแม่ เป็นบ่อเกิด เป็นตัวนำของเลขเรือนร้อย–พัน–หมื่น–แสน–ล้าน–ต่าง ๆ นั้นเองเชียวนา...

ส่วนโศลกถัดมาที่ว่า "จงไปเที่ยวบิณฑบาตกับคนยากจนที่ไม่มีอะไรจะทำบุญ" นั้น มันก็อีกเช่นเดียวกัน เพราะว่าบุคคลประเภทนี้ในภพก่อน ๆ เขาไม่ค่อยจะได้เคยทำบุญใส่บาตรเท่าไรนัก ผลกรรมนั้นทำให้มาเกิดในชาตินี้ จึงทำให้ไม่ค่อยจะมีข้าวสารจะใส่หม้อ ถ้าเราพยายามไปตามหมู่บ้านของบุคคลประเภทนี้แล้ว ก็เท่ากันกับเราไปเปิดโอกาสให้เขาได้ทำบุญกุศล เราจะได้ทำหน้าที่ช่วยเขาปฏิวัติวิญญาณ และช่วยเขายกฐานะในการที่จะมีชีวิตความเป็นอยู่ในสังสารวัฏของเขาให้สูงขึ้นไป และดีขึ้นกว่าเดิม ๆ เท่านั้นเอง ถึงแม้เขาจะยากจนมากจนถึงกับไม่มีอะไรที่จะเอามาทำบุญใส่บาตรบ้างเลยก็จริงอยู่ แต่อย่าลืมว่าพอเขาได้เห็นพระภิกษุสงฆ์ หรือสมณศากยบุตร ผู้ซึ่งทรงไว้ด้วยศีลแห่งมหาเมตตากรุณาธรรมเข้าแล้ว ก็จะมีความปีติเกิดกุศลจิตขึ้นมาบ้าง ยังดีเสียกว่าไปพบแต่พวกเปรตยักษ์มารอสุรกายอยู่ตลอดวัน อย่างนี้

ทำไมจึงพูดอย่างนั้น อย่าได้ลืม! อย่าลืมว่าสมณศากยบุตรผู้มีศีลบริสุทธิ์ผุดผ่องนั้น ท่านจะจาริกเหยียบไปถึงที่ตรงไหนก็ดี ณ ที่ตรงนั้นย่อมจะมีพลังงานกระแสแห่งบุญกุศลบารมี คือ การนำประทีปแห่งธรรมาณาจักรใจ ไปให้สรรพสัตว์ได้พบแต่ความ

สะอาดจิต ความสงบเย็นจิต ความสว่างแห่งปัญญาญาณ ที่สามารถที่จะดับเพลิงแห่งทุกข์กายทุกข์ใจ ณ ดินแดนนั้นอยู่ในตัวของสมณรูปนั้นพร้อมแล้ว

แล้วก็จงระวังอย่าเข้าใจผิดไปนะ! ทั้งหมดนี้ต้องหมาย-ความว่าตัวของพวกเธอนั้นต้องปฏิบัติอยู่ในธรรมวินัยจริง ๆ มีศีลบริสุทธิ์จริง ๆ อีกด้วยนะ! จึงจะเกิดพลังงานอย่างว่านั้นได้จริงบ้าง

แล้วถ้าหากว่าพวกเธอไม่ปฏิบัติอยู่ในศีลวินัย เลอะเทอะตรงกันข้ามหมด คือเป็นอลัชชีประกอบกรรมทำชั่วต่าง ๆ เอาศาสนามาไว้บังหน้า เพื่อหวังจะหลอกลวงชาวบ้าน ที่ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์หลอกลวงกอบโกยเอาเงินทองข้าวของชาวบ้านเขา ไปกินบำรุงบำเรอกามโลกีย์สุขแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า อย่างนี้คือเป็นจอมโจรในผ้าเหลือง หรือเป็นเสือที่มีใบหน้ายิ้มหัวเราะได้อย่างมีเกียรติ ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วจงอย่าได้คิดกระทำกันเลย จงลาสึกออกไปทำไร่ไถนา หรือถือกะลาไปเที่ยวขอทานเขากินเสียยังจะดีกว่า พวกเธอยังจะมีความปลอดภัยมากกว่ากันหลายร้อยพันเท่าทวีคูณทีเดียว

ทำไมฉันจึงพูดอย่างนี้ เพราะว่าบาปกรรมที่ใช้ลิ้นไปพูดหลอกลวงเขา กรรมถ้าให้ผลทันตาเห็นก็คือเป็นโรคลิ้นเน่าปากคอเน่าก็ได้ เพราะว่ากินเงินทองเขาที่อธิษฐานจิตไว้นั้นแรงจิตเขาผูกมัดหวังผลตอบแทนไว้ต่าง ๆ นานา กรรมจะให้ผลเป็นโรคกระเพาะลำไส้เน่า ประสาทหัวใจพิการเป็นโรคต่าง ๆ ก็ได้ กรรมสนองตอบมาได้หลายรูปหลายทางนา! หลังจากดับจิตขาดใจตายไปแล้วจะตกนรกอีกด้วยเชียวนา!

ถ้าพวกเธอศึกษาธรรมชาติ ของแรงกรรมวิบากจนเข้าใจดีแล้ว จะขนหัวลุกซู่ซ่ากันทีเดียวนา! คือชาติต่อ ๆ ไป ต้องชดใช้หนี้สินเขาจนหมด ไม่ได้ตกหล่นเลย ถ้าเป็นกรรมที่หนักมาก บุญกุศลจะไม่พอให้ปรุงแต่ง ให้เกิดในรูปร่างกายของมนุษย์ได้อีก แต่ก็ต้องได้เกิดแน่นอน คือไปเกิดในท้องของสัตว์เดรัจฉาน ที่จะต้องออกแรงทำงาน ให้มนุษย์บังคับใช้แรงงาน บางทีใช้หนี้แรงงานเขาหมดไปแล้ว แต่ยังจะต้องเอาเลือดเอาเนื้อให้เขาฆ่ากินใช้หนี้เขาอีกทีด้วยนา! พอตายแล้วหมดเวรไปเจ้าหนึ่ง ถ้ายังมีเศษบุญเก่า ๆ เหลืออยู่บ้าง มันส่งหนุนมาช่วยทันให้หวนกลับมาเกิดเป็นคนได้อีก ก็จะต้องไปเกิดในสกุลชั้นต่ำ ๆ ที่ยากจนหรืออาภัพอับโชควาสนา เป็นข้าทาสบริวาร ต้องชดใช้หนี้เวรกรรมเขาไปอีกเท่าที่มี จนหมดหนี้หมดสินนั้น ๆ จะเป็นหนี้สินก็เจ้าของก็ตามเถิด! เป็นต้องได้ใช้แน่นอนนา! ตอนนี้จะแย่ ๆ มากระยะยาวนานนี้คือนรกล่ะ! จำเอาไว้ คือกรรมวิบากหรือบุญกุศลทำหน้าที่กำหนดวิถีชีวิต เป็นผู้ออกแบบให้มีรูปร่างกายใจของคนและสัตว์ เสวยภพชาติเป็นไปตามกรรมนั้น

ถ้าตกนรกในชาติที่เป็นคนก็ยังดีอยู่ ถ้าตกนรกในชาติที่เป็นสัตว์เดรัจฉาน แล้วจะหนักมากนา! หนทางโอกาสที่จะให้ได้หวนกลับมาสู่มนุษย์ภูมิอีกนั้น มีน้อยหรือยากมากนา! ฉันจึงบอกว่า ถ้าเธอจะคิดเล่นไม่ซื่อสัตย์หรือไม่บริสุทธิ์ต่อศาสนาแล้ว จงรีบลาสึกออกไปทำไร่ ไถนา หรือเที่ยวถือกะลาขอทานเขากินยังจะดีกว่า ยังจะปลอดภัยจากนรกมากกว่ากัน เป็นอย่างนี้เอง

แล้วทำไมข้าวของชาวบ้าน เขาก็ยกให้กินง่าย ๆ จึงมีเหตุทำให้เป็นไปร้ายแรง มากมายถึงเพียงนี้เชียวหรือ ? ไม่น่าจะเชื่อว่าเป็นจริงอย่างนั้น... ละกระมัง ? สงสัยมาก...

ตรงนี้ไม่ใช่ฉันพูดเองนา ! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าปัจจัย 4 ของชาวบ้านนั้นเขาใส่บาตรหรือยกถวายให้มาง่าย ๆ ก็จริงอยู่ เพราะเขาเห็นว่าเราเป็นนักบุญ เป็นเนื้อนาที่ให้เกิดบุญกุศลต่าง ๆ นานา เขาจึงยกให้ได้ง่าย ๆ แต่ภายในจิตใจของเขานั้นได้อธิษฐานจิต จิตเขาได้ยึดมั่นถือมั่น จิตเขาได้มุ่งหวัง จิตเขาได้ผูกพันปรุงแต่ง จิตเขาได้ปรารถนาเจาะจง ในเรื่องลาภยศสรรเสริญสุขต่าง ๆ นานาไว้มากมาย ถ้าแยกธาตุแล้วจะพบว่านับไม่ถ้วนอย่างก็ว่าได้ มีภายในจิตใจของผู้ทำบุญนั้น ๆ เธอเห็นไหมเล่า ? เขาได้ทำสัญญาไว้อย่างนี้ก่อนแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลย... "เจตนาคือกรรม" มีกรรมย่อมจะมีวิบากคือผลกรรมนั้นเอง

แล้วธาตุแท้เป็นความจริงอีกอย่างหนึ่งนั้น คือสิ่งใด ๆ ในโลกนี้หรือโลกหน้าอันสั้น... หรือยาว... อะไรก็ตามเถิด ! สิ่งที่เขาได้อธิษฐานจิตทำสัญญาส่งให้เราง่าย ๆ นั้น เขาจะบรรลุผลความสำเร็จได้ตามที่คิดนั้น "ก็จะต้องมีผู้ให้-มีผู้ทำให้-มีผู้ช่วยให้" เขาจึงจะได้สิ่งที่มุ่งหวังนั้น ๆ ดังที่ทำสัญญาคืออธิษ-ฐานจิตไว้ ตรงนี้น่าคิดมาก ๆ นา... แล้วใครจะเป็นผู้บันดาลให้ล่ะ ? นี่เองนักศึกษาธรรมะที่ยังไม่เข้าใจสภาวะแรงกรรมวิบากจะผันสนองตอบมาในรูปอย่างนี้ยังมีอีกมากมาย กรรม !

เรื่องที่กล่าวมานี้ "ว่าต้องมีผู้ให้-ผู้ให้-เขาจึงจะเป็นผู้ที่ได้รับผลตามนั้น" แล้วถ้าเธอเป็นนักบุญที่มีคุณธรรม หรือเป็นสมณที่มีศีลวินัยบริสุทธิ์ดี เขาก็เกิดบุญตามที่ต้องการในอนาคตกาลนั้น แล้วถ้าเธอไม่มีคุณธรรมในดวงจิตเลย ไม่มีความเป็นอยู่โดยชอบตามธรรมวินัยบ้างเลย เขาทำบุญกับเธอไปก็ไม่เกิดบุญ เพราะว่าเธอไม่เป็นเนื้อนาบุญที่ดี เป็นแต่เนื้อนาบาปที่เลวทราม ตรงนี้เรื่องใหญ่โตอีกนั่นแหละ! อย่าไปนึกว่าของเขาทำบุญนั้นสูญเปล่าไปน่ะ! ของเขาไม่สูญ...แต่ไม่ได้ตามใจทันทีเท่านั้น มันช้าหน่อย! ต้องคอยเธอไปเกิดชดใช้หนี้เขา ทำให้เขาตามที่เขาสัญญาไว้จนหมดเหมือนกันนะ! ถ้าเธอไปเกิดเป็นลูกเป็นเมียทำงานหาเงินใช้หนี้เขา แล้วก็ยังจะถูกทุบตีเตะต่อย! ก็ยังนับว่ายังดีอยู่ในพวกที่เบาหน่อย ถ้าไปเกิดเป็นคนใช้เป็นข้าทาสบริวาร ทำงานดีเกือบจะตาย เจ้านายก็ยังมองไม่เห็นความดี ยังขับไล่ไสส่ง ก็ยังนับว่าเบาอยู่เหมือนกัน ถ้าไปเกิดเป็นวัวเป็นควายทำงานใช้หนี้เขาละก็จะแย่มากนา! ขึ้นชื่อว่ากรรมลงได้ก่อหวอดกันขึ้นมาแล้วไม่ล้อเล่นกับใคร และไม่ยกเว้นให้ใคร ๆ เธอจะมองเห็นธรรมหรือมองไม่เห็นธรรม หรือจะเชื่อกรรม หรือจะไม่เชื่อเรื่องกรรมก็ตามเถิด! เหตุมีไว้อย่างไร ผลอย่างนั้น จงอย่าประมาท จงเป็นเนื้อนาบุญที่ดีบริสุทธิ์ในทุกลมหายใจเข้าออกกันเถิด! จึงจะเป็นบ่อเกิดแห่งบุญกุศลบารมีให้แก่ผู้ที่เขาถวายไทยทานได้ แล้วตนเองจึงจะปลอดภัยในวัฏสงสารอีกด้วย

ที่นี้โศลกประโยคสุดท้ายที่ว่า "จงไปเที่ยวสอนธรรมะแจกธรรมทานให้แก่พวกที่ไม่สนใจธรรมะ" นั้น มันก็อีกเช่นกัน ถ้าบุคคลที่สายตาสั้น มองดูโลกนี้เพียงแค่มือเขาเอื้อมถึง หรือจิตใจถูกกักขังอยู่ในวงจำกัดขอบเขต หรือคิดเพียงแต่จะเอาตัวเองรอดไปผู้เดียว หรือพวกที่คิดว่าตัวเองตายแล้วก็สูญหมด เขาเกิดมาได้ก็เพียงแค่พ่อแม่ทำให้เกิด จบเกมกันเพียงแค่เน่าเข้าโลงไป หรืออีกพวกหนึ่งที่สมมุติว่าตนเองเป็นพระอรหันต์แล้ว ฉันพ้นกรรมร่วมไปแล้ว ฉันจบกิจแห่งการเกิดและตายไปแล้ว คือไม่มีเชื้อแห่ง "โพธิจิต" หรือไม่มีจิตใจแบบ "พระโพธิสัตว์" บ้างเลยนั้น เป็นของธรรมดา ๆ เพราะขาดปัญญา ขาดคุณธรรมอย่างนี้ มักจะเถียง! มักจะคัดค้านบอกว่านั่นมันเรื่องของเขา... ไม่ใช่เรื่องของเรา... คนอื่นจะโง่เง่าเต่าตุ่น คนอื่นจะตกทุกข์มากมายสักเท่าไร ๆ ก็ช่างเขาเถิด! เป็นกรรมของสัตว์ต่างหาก!

คือบุคคลประเภทนี้มองไม่เห็นบุญคุณของผู้อื่น ๆ ที่ข้ามภพข้ามชาติไปเท่าไรนักเลย บางทีทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้ออกแรงกาย ไม่ได้ออกเงินทองไปร่วมทำบุญกับเขาไว้บ้างเลย แต่ปากของเขาก็ยังอดทำบาปไม่ได้ อดที่จะก่อบาปกรรมด้วยเสียงไปไม่ได้ คือทำบาปด้วยคำพูดตนนั้นเอง คือการเที่ยวไปห้ามยุงไม่ให้ผู้อื่น ๆ เขาเลื่อมใสศรัทธาเมตตากรุณาธรรม หรือขัดขวางเขาศึกษาธรรมะเป็นบาป แล้วยังหลงผิดแถมไปส่งเสริมพวกมารทำลายศาสนาอีกนี่แหละที่อริยปราชญ์โบราณท่านบอกว่า "ต้องตกนรกสองซ้อน

คือ ต้องตกนรกสองขุม" คือตนเองก็จะต้องตกนรกด้วยโมหะ แล้วยังจะไปดึงชักจูงให้ผู้อื่น ๆ เขาหลงตกนรกตามตนไปอีกด้วย คนขาดสติแบบนี้มีมากมายบาปกรรมหนักมากถึงสองเท่าตัวกันทีเดียวเลย !

อย่าลืม . . ! อย่าได้ลืมกฎธรรมชาติ คือบุคคลที่เขาสนใจธรรมะอยู่แล้ว เขาย่อมจะเสาะแสวงหาหนังสือธรรมะ หนังสือเล่มดี ๆ ที่จะทำให้เกิดแสงสว่างรู้แจ้งแก่จิตใจเขา อยู่ในตัวไปโดยปริยายแล้ว บุคคลพวกนี้ย่อมจะมีโอกาสรอดจากบ่วงทุกข์ไม่วันใดหรือวันหนึ่งแน่นอน เกือบจะพูดว่าเขาได้ประกันชีวิตไว้มีทางปลอดภัยมากขึ้นไปแล้ว เราเพียงแต่คอยช่วยพยุง ๆ ต่อยอดชี้ทางให้ ช่วยเลื่อนภูมิสติปัญญาของเขาให้สูงขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ หรือคอยต้อนความรู้สึกนึกคิดของเขา ให้เข้าแนวทางถูกเป้าหมายของ "พระพุทธศาสนา" เพียงเท่านี้ก็พอแล้ว เพราะว่าธรรมชาติของจิตใจนั้น ต้องคอยจังหวะใช้เวลาพัฒนาตัวเอง คอยพอถึงจุดที่ได้ส่วนสัดของมันเอง หรือคอยเหตุปัจจัยบารมีเขาปรุงแต่งพร้อมดีขึ้นเมื่อไรแล้ว เมื่อนั้นผลก็จะปรากฏขึ้นเอง จะเกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ คือโลกียะถ้าสุดทางกันแล้ว โลกุตระจะเข้าเอง เขาจะหลุดพ้นไปเอง หลุดพ้นไปทีละจุดทีละเปลาะ ๆ ทีละตอนไปเอง เป็นมาอย่างนั้น เป็นไปอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง คือ "ตถตา" แล . . .

พูดสรุปภาษาง่าย ๆ ก็คือเกิดปัญญาญาณ ชนิดที่สามารถที่จะทำการปลดเปลื้องตนเองให้ออกมาได้เสียจากความคิดปรุงแต่งที่ผูกพันในเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ที่ทำให้ทุกข์กายกังวลจิตใจ หรือ

เรียกว่าหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดใน "กามภพ–รูปภพ–อรูปภพ" หรือจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า หมดชาติ–ขาดภพ "นิพพาน" ก็อยู่ที่ตรงนี้เอง

อย่าลืม . . ! อย่าได้ลืมพวกที่ไม่สนใจธรรมะเลย ไม่ยอมฟังธรรมะเลย และไม่อ่านหนังสือธรรมะเลยนั้น ว่าไม่สำคัญแก่เราแก่โลกมนุษย์เรา เป็นผิดไปหมดเชียวนะ! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ในโพธิสัตว์อวตารสูตรต่าง ๆ ว่าบุคคลพวกนี้เป็นต้นเหตุของทุกข์ภัยต่าง ๆ เป็นชนพวกที่หนักใจที่สุดของนักปกครองชาติบ้านเมืองทั้งหลาย เป็นชนพวกที่ด่วนที่สุด ที่พระโพธิสัตว์ทั้งหลายจะต้องสนใจเขาก่อน ต้องใช้มหาอุบายวิธีที่จะทำอย่างไร? ให้ได้ช่วยโปรดเขาก่อนเป็นเป้าหมายอีกด้วย เพราะว่าถ้าเราละเลยมองข้ามชนพวกนี้ไปแล้ว โลกจะต้องยุ่งเหยิง! สงครามฆ่ากันจะไม่มีวันสงบลงได้ สันติภาพอันถาวรจะไม่มีวันเกิดขึ้นมาได้เลย ตราบเท่าที่บุคคลเหล่านี้ยังฟังภาษาคน ยังฟังภาษาธรรมกันไม่ออก หรือพูดไม่ค่อยจะรู้เรื่องกันเลย

ในครั้งแรก ๆ เราอาจจะไม่สามารถแจกธรรมะ ชักจูงให้เขาอ่านหนังสือธรรมะได้ หรือไม่อาจจะไปฉุดดึงเขาขึ้นมาได้ แต่ก็ยังดีเสียกว่าที่ไม่ได้ไปเพาะเชื้อบุญทิ้งไว้ทีก่อน! ถ้าพวกเธอทั้งหลายจะสมัครเป็นนักเผยแผ่ธรรมที่ดีกันจริง ๆ แล้ว พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสไว้ว่า ต้องมีจิตใจหนักแน่น และกว้างขวางอดทน ต้องมองโลกให้ทะลุปรุโปร่ง! จนตลอดสายถึงต้นกลาง

ปลาย พูดง่ายๆ ต้องมีสายตายาวมองข้ามภพข้ามชาติไป อย่าใจแคบ! อย่ากักขังวิญญาณของตนเองไว้ในห้องมืดๆ มัวคิดแต่จะเอาตัวเองรอดผู้เดียว

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าพระองค์ท่านมุ่งแต่จะเอาตนเองรอดผู้เดียว โลกก็จะไม่มีพระพุทธศาสนาฉะนั้นพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นมาได้เพราะโพธิสัตว์ธรรมเป็นเหตุพุทธภูมิเป็นผล ความจริงเป็นมาอย่างนี้เอง

ต่อไปนี้ขอให้พวกเธอจงตั้งใจฟัง และจดจำโศลกของฉันอีกบทหนึ่ง จงนำออกเผยแผ่มอบให้แก่อนุชนแต่ละรุ่นสืบไปไว้ให้ดี :–

"จงบำเพ็ญทาน แต่ไม่ยึดติดในลักษณะของทาน[1]
จงทำบุญกุศล แต่ไม่ผูกพันและหวังผลตอบแทน.
จงทำหน้าที่หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะไปเรื่อย ๆ ๆ
จงอย่าทำหน้าที่คอยยึดหวังเก็บเกี่ยวผลแห่งพุทธะนั้น.
จงปล่อยคอยให้เหตุปัจจัยเขาปรุงแต่งดีพร้อมขึ้นไปเอง
แล้วดอกบัวจะบานผลจะเกิดดีขึ้นไปเองโดยธรรมชาติ.

---

1 พระโพธิสัตว์ ชั้นสูงแล้ว ท่านบำเพ็ญทานย่อมจะไม่ยึดติดผูกพันในทาน ซึ่งตรงกันข้ามกับปุถุชนจะทำบุญทานอะไรแล้ว ก็จะเอามาคิดยึดติดผูกพันเกาะไว้ คอยแต่จะมุ่งหวังผลในลาภยศสรรเสริญแห่งโลกียสุข คือแบกหามบุญทานนั้นไว้เป็น (อัตตา) เอาไว้จนหนักอึ้ง! จนเป็นภูเขาใหญ่แห่งอัตตาตัวตน จนบางทีบดบังพระนิพพานไปอีกด้วย "ธีรทาส"

ที่ใดคนยังฆ่าสัตว์เบียดเบียนชีวิตซึ่งกันและกันอยู่แล้ว
โพธิสัตว์ต้องถือเป็นหน้าที่ประกาศเมตตากรุณาธรรม
พัฒนาจิตใจคนให้เป็นมนุษย์-เทวดา-พรหม-พุทธะ.
ใครนับถือฉันเป็นครูบา โศลกนี้ให้ไว้เป็นอุดมคติ."

บทที่ 3

วันหนึ่งแห่งวิสาขบูชา ได้มีท่านผู้มีชื่อเสียง ชื่อ "กวง-เม่งตี่" เป็นซิ่วไจ๋ สมัยหนุ่มเคยรับราชการ มีชื่อเสียงมาก ได้มานมัสการ ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ:-

ท่านซิ่วไจ๋ นมัสการแล้วถามว่า กระผมเป็นคนอย่างไรก็ไม่รู้ครับ! พระคุณเจ้า เดี๋ยวนี้อ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ๆ ได้ไม่นานลูกนัยน์ตาก็จะฟาง-แสบ! น้ำตาก็จะไหลซึมออกมา ถ้ายิ่งขืนทนอ่านต่อ ๆ ไปแล้ว เส้นที่ขมับทั้งสองข้างจะกระตุก! เต้นตุบ! ตุบ... แล้วก็จะปวดกระบอกตารู้สึกเวียนหัว และบางวันจิตใจหงุดหงิดไปทั้งตลอดวันคืน ถ้าบังเอิญเกิดมีลูกหลาน หรือคนใช้เข้ามาพูด มาทำอะไรที่เห็นแล้วไม่ค่อยจะถูกกับจิตใจ เพียงนิดเดียวเท่านั้น กระผมก็จะทนอยู่ไม่ได้ มันให้เกิดโทสะ-โมหะจี๋! ขึ้นมาทันทีเลย!

แล้วทีนี้มือก็จะสั่น! หัวใจก็จะหวิว! หวิว! จะพูดจาอะไรก็ตะกุกตะกัก! ขากรรไกรมันก็ชักจะแข็ง! มืออ่อนตีนอ่อนหมดแรงไปเลย! ส่วนภายในจิตใจอันแท้จริงนั้นมันยังไม่ยอม

มันคิดจะสู้ตะพึดตะพือไปครับ ! แต่ทำไมปากมันไม่ยอมพูดจาตามใจเราสั่ง กายก็ไม่ยอมทำตามเราคิด ซึ่งไม่เห็นเหมือนกันกับสมัยที่กระผมสอบซิ่วใจ๋ได้ใหม่ ๆ ตอนโน้นยังจำได้ว่าเป็นนักโต้วาทีตัวเอก หรือจะคิดอ่านการงานอะไร ๆ ก็ไม่เคยแพ้เขาเลย แต่ทำไมเดี๋ยวนี้มันช่างตรงกันข้ามไปเสียหมดแล้ว อย่างนี้มันจะเป็นเคราะห์กรรมอะไร ? ของกระผมครับ ! พอจะมีทางที่จะสะเดาะเคราะห์เสกเป่าขับไล่ให้โรคภัยเหล่านี้ออกไป ให้หายได้บ้างไหมครับ ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้รู้กิตติศัพท์ชื่อเสียงของท่านซิ่วใจ๋ผู้นี้ดีมาก่อนแล้ว แต่ยังขาดเรื่องความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง จึงได้ตอบไปว่า เป็น **"กรรมวิบากของท่านซิ่วใจ๋ ที่มีปัญญา–แต่–ขาดสติ"** มากไปหน่อย ! โยม

ท่านซิ่วใจ๋ ตามปกติจะไปนมัสการพระอาจารย์ ไม่ว่าที่วัดไหน ๆ ก็มีแต่ท่านเหล่านั้นสรรเสริญเยินยอ ในเกียรติคุณชื่อเสียงอย่างมากมาย แต่พอมาได้ฟังคำพูดแบบนี้เข้าแล้ว ชักจะไม่ค่อยพอใจ ! จึงท้วงขึ้นมาทันทีว่า

เดี๋ยวก่อน ! ท่านอาจารย์ครับ ! กระผมถึงแม้ว่าจะมีอายุ 67 ปีแล้ว ก็จริงอยู่... แต่ก็ยังจดจำเหตุการณ์เรื่องราวของชีวิตที่ผ่านมาแล้ว ๆ ได้ดี ไม่เห็นว่ามีการหลงลืมอะไร ๆ มากมายนักเลย–นี่–ครับ ! แล้วท่านอาจารย์จะว่ากระผม **"ขาดสติ–ขาดสติ"** ไปได้อย่างไรกันครับ ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! ยิ้ม! แล้วตอบว่า ก็เป็นเพราะว่าท่านซิ่วใจ๋ ยังจดจำอะไรได้ดีจนหมด จนเกินไปนั่นแหละ! มันจึงเป็นเหตุทำให้ท่านต้องเป็นโรค โรคอย่างนั้นทั้งหมดเลยทีเดียว! โยม

ทำไมฉันจึงพูดอย่างนี้ ขอให้โยมคิดดูที่ สมัยโน้นโยมยังหนุ่มแน่น ภรรยาก็ยังสาว ลูกหลานก็ยังไม่มีมากมาย ถึงแม้จะต้องช่วยกันแบกหามโลก ก็ยังไม่สู้จะหนักอึ้ง! มากมายเท่าไรนักจะทำมาหาเลี้ยงชีพอะไร ๆ ดูมันก็ช่างสะดวกง่ายดายไปเสียหมดทุก ๆ สิ่งเป็นอย่างนั้นใช่ไหม?

ท่านซิ่วใจ๋ (กวงเม่งตี่) ตอบว่า ใช่แล้วครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดต่อไปอีกว่า แล้วโหงวเฮ้ง คือบุคลิกลักษณะอุปนิสัยแบบโยมนี้ ก็มักจะมองดูโลกนี้ว่าเป็นของเราเราเก่งที่สุด เราสามารถที่จะดลบันดาลทุก ๆ สิ่งได้ด้วยภูมิปัญญาของเราไม่สู้ยากอะไรนักเลย เป็นเช่นนี้อีกด้วยใช่ไหม?

ท่านซิ่วใจ๋ ตรงนี้ถูกใจ! ยกมือขึ้นไหว้ แล้วตอบว่าจริง ๆ ครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดอีกว่า เอาละ! เป็นจริงตามที่ฉันพยากรณ์แล้วนะ! ทีนี้ไอ้ตัวความอวดดี - จิตที่อวดเก่งนั้นมันเป็นอุปาทานแห่งความยึดมั่นถือมั่น จนเป็นอนุสัยที่เคยชินเก็บฝังติดแน่นอยู่ในจิตใจมิรู้จักหาย จนทำให้โยม "ลืมความแก่ชราภาพของสังขารไปหมด" มีแต่จะคอยจะคิด "วุ่น" มัว

วุ่นที่จะสู้ตะพึดตะพือไป ยิ่งทำไปตามใจ ตามกิเลสของตนเอง มากเข้าเท่าไร ๆ มันก็ยิ่งจะต้องฝืนกับธรรมชาติขัดกันกับในวัยชรา ของโยมมากไปเท่านั้น (แย่) แล้วจิตใจก็ไม่มีเวลา วาง–ว่าง จิตไม่สงบเย็นตามธรรมชาติ ที่ร่างกายต้องการ ต้องการพักผ่อน ของแต่ละวัย ๆ เป็นของธรรมดา ๆ เพราะกายเนื้อของมนุษย์นี้ มันเป็นสังขารย่อมจะไม่เที่ยง ดูตอนวัยหนุ่มมักจะแข็งแรง ตอนวัยกลางคนก็จะเปลี่ยนแปลงไป ตอนปลายอายุย่างเข้าสู่ความชรา ก็มักจะกระงกกระเงิ่นเส้นเอ็นตึง! กระดูกคดงอปวดเมื่อย! แล้วก็เน่าเข้าโลงล้มละลายไปเป็นแถว ๆ ไม่เห็นมีใครจะฝืนรอดได้ ให้มีลมหายใจเข้าออกเดินได้ให้ดูในยุคนี้สักพันปีเลย มีกันบ้างไหมในยุคนี้ ?

ที่ฉันพูดว่า โยมได้ "ขาดสติ" ขาดสติไปมากนั้น ก็เป็นเพราะว่า "โลกียปัญญา" โยมมีมากยึดถือดึงจนเกินไป จนกลายเป็นโรคอัตตา–ตัวตน จึงทำให้บดบังพระนิพพาน หรือสติตามกันไม่ค่อยจะทัน จึงลืมความชราภาพ ของธรรมชาติแห่งร่างกายในระยะอายุตอนนี้เท่านั้นเอง จึงเกิดทุกข์กายใจ เป็นเพราะโลกียปัญญามีมากเกินไปอย่างนี้เอง. ยังขาด "โลกุตรปัญญา"

แล้วบุญกุศลบารมีของโยมที่เคยได้สร้างสมมา จึงเป็นพลังงานปรุงแต่งกายเนื้อ ผันให้โยมได้รับวิบากผลกรรม คือร่างกายเนื้อในชาตินี้เป็นอย่างนี้ กรรมและบารมีมันบังคับตัวมาให้มีสังขารพอรับน้ำหนักอยู่ได้เพียงแค่ตำแหน่ง "ชีวใจ" ได้เหมาะสม

เท่านั้น แล้วถ้าโยมจะโลภเอาจนถึงชั้น "ขอหงวน" ไปนั้น จะโลภอย่างไรก็ทำได้ ถ้ายังหนุ่มยังแน่นอยู่ แต่ฉันเห็นว่าเดี๋ยวนี้ ถ้าขืนโลภไป เป็นต้องฝืนกับธรรมชาติ ในวัยชรามากเกินไปเสียแล้ว

เอ้า! ไหน ๆ ก็ได้เทศนาให้โยมโกรธมามากมายแล้ว โยมคงจะจดจำคำพูดฉันไว้ได้ดี ฉะนั้นจึงขอเตือนสติไว้อีกอย่างหนึ่ง คือ ในคำพูดที่ว่า "เดินสายกลาง" นั้น มนุษย์จะเอากันแค่ไหนว่ากลาง... บางคนเขาหาบน้ำได้วันละ 200 หาบ ก็ยังไม่เป็นอะไร กินข้าววันละ 5 หรือ 6 มื้อ เขาก็ว่าสายกลาง... บางคนกินข้าววันละ 3 มื้อ เขาก็ว่าสายกลาง...

ในประวัติศาสตร์ "พระถังซำจั๋ง" ได้พบเด็กน้อยผู้หนึ่งชื่อ "กุยกี" ต่อหน้าพระที่นั่ง "พระเจ้าลีซีหมินฮ่องเต้" แล้วติดเนื้อต้องใจในบุคลิกลักษณะ (โหงวเฮ้ง) นั้นมาก ท่านเชื่อว่าจะต้องเป็นนักปราชญ์มาเกิด ถ้าได้บวชเป็นสามเณรแล้ว ต่อไปจะช่วยงานการแปลพระคัมภีร์ต่าง ๆ ที่ท่านขนมาจากอินเดียนั้นได้อีกมากมาย จึงได้พยายามชักชวนเด็กน้อยให้มาบวชเณรอยู่กับท่านให้จนได้ พระเจ้าแผ่นดิน ต้องช่วยชักชวนอีกด้วย

ด.ช. กุยกี[1] ตอบว่า ถ้าจะให้กระผมไปบวชเป็นสามเณร

---

1. ด.ช. กุยกี เป็นบุตรหลานของตระกูลมหาอำมาตย์ ที่ยิ่งใหญ่เก่าแก่หลายชั่วอายุคน ภายหลังได้ออกบวช ประวัติของท่านสนุกมาก แล้วได้มาช่วย พระถังซำจั๋ง แปลพระคัมภีร์ต่าง ๆ ได้ดีมากสมจริง เป็นศิษย์มือขวา เป็นปราชญ์เอกแห่งยุคอีกด้วย "ธีรทาส"

แล้วจะใช้ชีวิตเดินสายกลางของกระผมนั้น ต้องขอ 3 อย่างก่อน คือ (1) ขอให้ฉันอาหารต่าง ๆ หลังจากเที่ยงวันไปแล้วได้ หรือฉันข้าวเย็นก็ได้ (2) ขอให้ฉันอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์ได้ (3) ขอให้มีภรรยา[1] ได้ตามที่ตนต้องการ

ถ้าพระคุณเจ้ายอมอนุญาต 3 ข้อตามนี้แล้ว กระผมก็จะไปบวชเป็นเณรอยู่กับ พระคุณเจ้า ด้วยครับ!

พวกคณะศิษย์ของฉัน บางองค์ที่ท่านต้องทำงานหนักกว่าเขาหน่อย ท่านก็ฉันอาหารหนักมากทั้งมื้อเช้ามื้อเพล ท่านก็ว่าสายกลาง ร่างกายจึงจะอยู่ได้ ส่วนภิกษุที่ชราภาพมาก ร่างกายทรุดโทรมมากก็ต้องฉันอาหารมื้อเย็น เพราะในบางฤดูหนาวจัดหนาวจนหิมะตกปกคลุมกุฏิเป็นแรมเดือน ๆ พระวินัย ก็ยังยกเว้นให้แก้ไขในยามที่จำเป็นเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าไม่แก้ไขในภาวะการเช่นนี้ จะอยู่ไม่ได้ พระแก่ ๆ ตายก่อนหมด ส่วนตัวฉันนั้นทีแรก ๆ ฉันมื้อเช้าและมื้อเพลไม่ได้เสพเนื้อสัตว์ (กินเจ) ตอนบ่าย ๆ หิวมาก ก็ต้องฉันน้ำเต้าหู้ น้ำถั่วเหลือง หรือน้ำนมวัวมาตลอด 24 พรรษาแล้ว ฉันก็ว่าเดินสายกลางเหมือนกัน

แล้วที่นี้พูดยกตัวอย่างกันมามากมาย จะเอาที่ตรงไหนกันล่ะ? ว่าเป็นกลางให้จบเรื่องกันเสียที ถ้าให้ฉันพูดแล้ว ต้องใช้สติปัญญาหวนกลับมามองดูถึงธรรมชาติของร่างกายเรา คือ ต้องเอาตัวเราเองเป็นจุดกลาง ว่าเพียงแค่ไหนมันจึงจะเป็นกลางได้ มันจึงจะเหมาะสมกันกับธรรมชาติของร่างกาย ไม่ผินกับธรรมชาติในวัยชราของตน ไม่ขัดกับหลักธรรมชาติในยามเปลี่ยนแปลง เท่าที่

---

1 กฎหมายจีนแผ่นดิน พระเจ้าเม้งไท้โจ้ว ถ้าพระเณรแอบมีเมียโทษหนักถึงกับประหารชีวิตและยึดทรัพย์สินเข้าไว้เป็นของหลวงหมด "ธีรทาส"

ร่างกายมันต้องการ เพราะว่าธรรมชาติมันตักเตือนเราอยู่ทุกระยะแล้ว สัตว์โลกได้สร้างเหตุปัจจัยบารมีมาต่าง ๆ กัน กรรม ย่อมจะจำแนกสัตว์ กรรมบังคับตัวสัตว์ต่าง ๆ กัน นี้เป็นเรื่องใหญ่โตเป็นเรื่องที่นักศึกษาธรรมะส่วนมากมองข้ามไป แล้วจิตใจมันก็จะวุ่นวายไม่สงบ เพราะฝืนต่อหลักธรรมชาติเร็วมากเกินไป ร่างกายเปลี่ยนแปลงตามไม่ทัน ความต้องการของแต่ละวัยนั้นไม่เหมือนกันหมดทุก ๆ คนได้ ยกเว้นพระอริยเจ้าที่ปลงตก หลุดพ้นไปได้มากแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น ถ้าจะอยู่ในโลกของ ดิน น้ำ ไฟ ลม นี้ก็ต้องจัดตัวเองให้อยู่ในภาวะที่เหมาะสมกับธรรมชาติ จึงจะอยู่ได้ดีตลอดไป ถึงแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านก็ยังต้องมีวันหยุดพักรับแขก แล้วท่านก็พักอยู่ใน "สุญตาวิหารธรรม" ก็เพื่อจะให้กล้ามเนื้อหยุดเกร็งตัว ร่างกายปรับปรุงตัวเอง เข้ากับธรรมชาติที่เหมาะสมได้เท่านั้นเอง "จึงจะพออดพอทนไปได้นาน ๆ ดีหน่อย"

วิธีแก้ไขปัญหาชีวิตของ ท่านซิ่วใจ๋ นั้น ก่อนอื่นต้องได้สติหวนกลับมามองภายใน ตีด้านในธรรมชาติของตนเองให้แตกเสียก่อน เพราะกฎธรรมชาติของอายุ มันบังคับตัวมันเองเปลี่ยน-แปลงตัวมันเอง ปรับปรุงตัวมันเอง ให้ทันเข้ากับดินน้ำไฟลมทั้งภายในและภายนอก เพื่อที่จะพัฒนาตัวเอง ให้เข้ากับธรรมชาติอยู่ตลอดเวลาแล้ว เช่น ร่างกายถ้าขาดน้ำคอมักจะแห้ง ขาดเกลือมักจะอ่อนเพลีย ขาดน้ำตาลมากเกินไปมักจะเวียนหัว อย่างนี้ธรรมชาติเขาบอกเราอยู่ตลอดเวลาแล้ว เราต้องจับจุดให้ได้

เสียก่อน แล้วจึงแก้ไขเพิ่มเติมสิ่งที่ขาดนั้น แล้วถ้าถึงจุดร่างกายชราภาพมาก ต้องแตกดับพังทลายสุดที่จะแก้ไขได้ ก็ต้องยอม-ยอม ต้องปลงอนิจจัง คือต้องตายกันเสียก่อนที่ร่างกายจะแตกดับ จิตใจเราก็จะวางลงได้ ว่างจากความรู้สึกว่า เป็นตัวเป็นตนได้บ้าง (คนแก่เฒ่าหรือจวนจะตายต้องทำอย่างนี้จึงจะสงบไปทางที่ดีก่อน)

ถึงแม้เรายังไม่ตาย หรือจะตายในขณะนี้ ก็ต้องฝึกหัดไว้ก่อน มองไปว่า ไม่ใช่ตาย คือเพียงแค่หมดลมหายใจ แล้วธาตุ 4 ภายในร่างกายของเรามันพังกระจายหวนกลับออกไปหาธาตุ 4 ภายนอกต่างหาก! แล้วมันก็ไหลเรื่อยไปด้วยความเป็นอนัตตาและสุญตาเท่านั้นเอง อย่างนี้เป็นอุบายกรรมวิธีแบบง่าย ๆ อย่างหนึ่งสำหรับบุคคลที่ไม่มีเวลามากมายจะไปศึกษาปฏิบัติธรรมะ สำหรับพวกที่กลัวความตายกลัวผี ถ้าฝึกหัดทำได้อย่างนี้เสมอ ๆ แล้วความกลัวต่าง ๆ หายไปได้มากมายอย่างคาดไม่ถึง ซากศพของคนตายยังกล้าจับได้ เพราะจิตมองเป็นธาตุไปหมด จิตจะคลายปมแห่งความยึดมั่นถือมั่น ว่าตัวกูว่าของกูลงได้บ้าง แล้วก็จะเริ่มว่างจากโลภะโทสะโมหะ จิตใจจะสงบเย็นลงได้ง่ายขึ้นมาก ทุกข์ที่มันจรเข้ามาแล้วคั่งค้างขังไว้ในดวงจิต จนกลายเป็นโรคทุกข์ขัง ทุกข์ขังทุกข์ที่ขังไว้ในดวงจิต ก็จะหมดไปเองโดยปริยาย ท่านจะเรียกวิธีอย่างนี้ว่าอะไร ๆ ก็ตามเถิด! แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ใน มหาสุญตาสูตร ว่าการเพ่งฌานจนมหาภูตรูปทั้ง 4 ทั้งภายในและภายนอก เป็นอนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็นสุญตาเป็นความว่างไป (คือนิพพาน) นั้นเอง แล้วไม่ใช่

เป็นของสูงสุดจนเกินกว่าสามัญชน หรือ "ปุถุชน" จะทำไม่ได้ในชีวิตประจำวัน เป็นมหาอุบายวิธีง่าย ๆ ในการระงับดับกามราคะ ดับโทสะจิต ดับโรคแห่งความกลัวต่าง ๆ ได้มากมายและฉับพลันอีกด้วย เป็นกรรมวิธีที่ดีมากอย่างหนึ่งเหมือนกัน

แล้วทำไม พระราชา เศรษฐี ชายหนุ่มรูปหล่อ สาวทรงงามรูปสวย ที่มีสมบัติเงินทองเยอะแยะ! ในบางโอกาสจิตใจหดหู่จิตเหี่ยวแห้งไม่แช่มชื่น ยังต้องตกนรกคือจิตใจหงุดหงิด! ในขุมนรกที่กระวนกระวายจิตใจไปพลาง! บ้างก็เป็นโรคเส้น-ประสาทที่กลุ้มใจหนัก ๆ จนบ้าคลั่ง จนถึงกับต้องผูกคอตาย กินยาฆ่าตัวตายในกองเงินกองทองก็ยังมีมากมาย[1] แล้วใครชอบพูดว่า **"เงินทองเป็นแก้วสารพัดนึก หรือว่าเงินทองเป็นพระเจ้าสามารถดลบันดาลทุกสิ่งในโลกนี้ได้ ด้วยเงินทอง"** ฉันขอค้านว่าไม่จริงเสมอไปละกระมัง?

ท่านเอ๋ย! จงได้สติกันบ้างเถิด! จะมีอายุลืมตาดูโลกนี้ไปได้อีกสักกี่วัน กี่เดือน กี่ปี จงตื่นเถิด! อย่ามัวหลงใหลในเรื่องก่อกรรม "กิน–กาม–เกียรติ" หรือมัวเมาหลงใหลในสมบัติพัสถานโลกไปให้มากมายนักเลย วัตถุสิ่งของนอกกายเหล่านี้ ไม่ใช่เป็นของใครเลย มันเป็นสมบัติที่มีอยู่แล้วประจำโลกเป็นความจริงทีเดียว ขอให้ท่านถอยหลังกลับไปคิดดูตอนที่ท่านยังไม่ได้เกิดมาในโลกนี้ จะเป็นเงินก็ดี จะเป็นทองก็ดี หรือตราบ

---

1 คือกายอยู่รอด-แต่ใจยังอยู่ไม่รอด. กายอยู่รอดด้วยวัตถุ-ใจอยู่รอดด้วยธรรมะ. ปัจจัย 4 ช่วยให้กายอยู่รอด. การให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตนั้น ช่วยให้จิตสงบเย็นว่าง ใจจึงอยู่รอดด้วยธรรมะอย่างนี้ "ธีรทาส"

ไปจนกระทั่งบ้านช่องที่ดินเรือกสวนไร่นาต่าง ๆ ทั้งหลายเหล่านั้น มันก็มีอยู่กันแล้ว มีอยู่ก่อนที่ท่านจะเกิดมาในโลกนี้แล้วใช่ไหม ? ขอให้จงใช้สติปัญญาคิดดู หรือใครจะค้านว่าไม่จริง ?

ทีนี้ถ้าหากว่าท่านตายไปแล้วล่ะ ? มันก็ยังมีอยู่ในโลกนี้ ไม่ได้ไปทางไหนเลย ! ถึงแม้ท่านจะสั่งให้เขาช่วยเก็บยัดใส่โลงไปได้บ้าง นั่นก็เพียงแต่เอาไปฝังเก็บไว้ชั่วคราวก่อน เพื่อคอยให้เป็นโชคดีของคนรุ่นหลัง ๆ เขาจะได้มาขุดเอาไปใช้สอยได้อย่างสบาย ๆ ใจหน่อยหนึ่งเท่านั้นเอง อย่าสงสัย...

แล้วในชาตินี้ ก็อาศัยที่ท่านได้เคยสร้างสมบุญกุศลบารมีไว้มากในภพก่อน ๆ จึงได้มีทุน เป็นพลังงานส่งหนุนตามมาให้ท่านได้มีโอกาส ได้มาผุดเกิดในที่ดี ผุดเกิดในที่มีจังหวะชีวิตที่ดีที่เหมาะสมสะดวกสบายดีกว่าชนทั้งหลาย แล้วได้มีบุญโอกาสครอบครองวัตถุของกลางที่มีอยู่ประจำโลก อันเป็นของไม่เที่ยงประจำโลก ต้องแก่งแย่งรบราฆ่าฟันกันนับครั้งไม่ถ้วน วัตถุบางอย่างมีอายุเพียง 1,000. ปี แต่ต้องเปลี่ยนเจ้าของไปตั้ง 500. ราย อย่างนี้เป็นต้น ท่านก็ได้ปกครองเป็นเจ้าของกับเขาชั่วพักหนึ่ง บางสิ่งบางอย่างก็ยังเป็นเจ้าของไปไม่ได้ตลอดชีวิต เรายังไม่ทันจะตายกันเลย ก็ต้องจำยอมจำคืนเขาไปเสียแล้ว แล้วทุก ๆ คนเกิดมาตัวเปล่า ๆ แล้วก็ตายกลับไปตัวเปล่า ๆ ไม่ได้เอาอะไรใส่โลงไปได้มากมายสมใจคิดสักคนเลย ! ถึงแม้ผู้ที่มั่งคั่งร่ำรวยมีอำนาจวาสนาซื้อหีบโลงไม้จำปาจากเมืองโซวจิว ทำอย่างสวยงามดีเลิศ เอามาตั้งไว้ชมดูก่อน หรือจะได้สั่งเขาก่อสร้างสุสาน

(ฮวงจุ้ย) อันใหญ่โตหรูหราโอ่อ่า! สวยงามโก้เก๋สักเพียงไรมันก็พักเดี๋ยว แล้วก็เป็นประโยชน์ของพวก ปลวก ดินหุน เป็นบ้านของพวกมดแมลงหนูนก หรือสัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ ไปนอนอยู่ได้สบาย ๆ ดีหน่อย นานไปก็ผุพังหาเจ้าของไม่พบ มีตัวอย่างให้ดูถมเถไป กรรม! กรรมที่หนักขึ้นไปอีกมีบางรายนั้นไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมนุษย์ เบียดเบียนหลอกลวงเขาเกินกว่าเหตุ แล้วก็เอาเงินนั้นมาสร้างบาปไว้ดูเป็นอนุสรณ์อีกด้วยแล...

ที่ฉันเทศนาเป็นการใหญ่โตในวันนี้ ก็เป็นเพราะว่าปัญหาโรคแบบนี้ มีมากมายในสังคม หรือจะพูดว่าเกือบเต็มศาลาวัดนี้ก็ว่าได้ เหตุเพราะว่าขาดความรู้แจ้งทางจิตใจ จึงเข้าใจสภาวะชีวิตของตนเองผิดไปทั้งสิ้น แล้วหลงมัวเมายึดถือความผิด ๆ นั้นบูชาเอาไว้ แล้วตนเองก็เดือดร้อนกายใจ ผู้อื่น ๆ ก็พลอยรับกรรมร่วมไปด้วย แล้วจะหลุดพ้นวัฏฏะหรือทุกข์ภัยในอนาคตไปได้อย่างไรกัน?

แล้วอย่าเข้าใจผิดนะ! อาจจะมีบางท่านคิดว่า การเทศนาวันนี้ฉันบอกให้ท่านทั้งหลาย ที่ครองเรือนแบกสมบัติของโลกต่าง ๆ นั้น ต้องทิ้งลูกหนี้เมียมาบวชเป็นพระอยู่กับฉันจนหมดเลยอย่างกระนั้นหรือ? อย่าเข้าใจผิดนะ! ไม่ใช่นะ! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นบรมครูของฉัน ท่านไม่ได้สอนเช่นนั้นเสมอไปเลย! อย่าเข้าใจผิด! แล้วจำเอาไปพูดผิด ๆ ต้องเป็นบาปกรรมทำให้คนกลัวการสนใจศึกษาธรรมะ เช่น บางท่านกลัวคำว่า "นิพพาน" คิดผิดว่านิพพานเป็นการตายไปเสียอย่างนี้เป็นต้นกรรม-กรรม! มากไหม?

แท้ที่จริงแล้ว เป้าหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ถ้าท่านพบโลกียชนแล้ว ท่านสอนว่า จะหาวิธีทำอย่างไร? ทำให้ชีวิตมีกำไรให้อยู่ในโลกนี้ อยู่ในกองเพลิงของวัฏฏะนี้ โดยที่ไม่มีทุกข์หรือมีทุกข์น้อยที่สุดเป็นอย่างนี้ต่างหาก! แล้วสิ่งที่ว่าไม่มีทุกข์นั้นก็ไม่ใช่ของที่ซ่อนเร้นไว้จนลึกลับ จนมนุษย์สุดที่จะเอื้อมถึง หรือเป็นของผูกขาดเอาไว้ให้เฉพาะแต่พวกฤษีมุนีปวง-ปราชญ์ทั้งหลายเท่านั้น ถ้าเป็นของผูกขาดอย่างนั้นในเมืองสาวัตถีคงจะไม่มีผู้บรรลุธรรมเป็นชั้น โสดาบันบุคคล เรือนแสนเรือนโกฏิ พลเมืองอินเดียในยุคนั้นทั้งประเทศจะมีสักกี่คนก็ไม่รู้? ถ้าพูดอย่างนี้กันแล้วอาจจะมีบางท่านร้องว่าโอ้! โฮย... ทำไมจึงมีมากอย่างนี้ ถ้าอย่างงั้นมันก็เป็นของง่าย ๆ ปอกกล้วยเข้าปากกันนะซี..! ท่านสอนกระผมบ้างเถิด! ได้ไหม?

ถ้าฉันจะบอกให้ตามตรงทันทีเลย มันก็จะหมดราคา เพราะท่านฟังแล้วเห็นว่าง่าย ๆ ก็จะมองข้ามไปทันที ไม่ยอมปฏิบัติตามทันที เป็นกรรมของสัตว์โลกต้องให้ทรมานกันเสียสักพักหนึ่งก่อน! จึงจะรู้ว่าสิ่งนั้นก็คือการทำให้รู้จักศิลปแห่งการฝึกหัด ที่จะทำจิตสงบจิตเย็น จิตว่างจากเพลิงทุกข์ลงบ้าง จนเกิดสติปัญญาพบนิสัยเดิมของตนเองบ้างแล้ว อันนี้เองเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดที่มนุษย์ทุก ๆ คนได้เกิดมาในโลกนี้แล้วสมควรจะมีกรรมสิทธิ์ไว้บ้าง แล้วเขาผู้นั้นจะอยู่ในโลกนี้ด้วยความสดชื่น จะอยู่กับลูกกับเมียหรือข้าทาสบริวารด้วยความแช่มชื่นแจ่มใส มองดูเป็นมิตร-

ไมตรีอันดีงามในสังสารวัฏได้ และยิ้มหัวเราะต้อนรับทุกข์และสุขที่จะมาเผชิญหน้าเขาได้ตลอดเวลาได้มาก ไม่ว่าเขาผู้นั้นจะมีชีวิตที่ตกต่ำหรืออับโชควาสนาอย่างไร แต่เขาก็ยังเป็นบุคคลที่เบามาก คือพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียสังคม ที่จะมามีอิทธิพล ทำให้จิตใจฟุ้งเฟ้อหลงระเริงไปได้ง่าย ๆ หรือไม่บ้าคลั่งตามกามกิเลสไปได้ง่าย ๆ นัก เหตุเป็นเพราะว่ารู้จักศิลปในการทำให้จิตเย็นลง จิตปล่อยวางลง จิตว่างลงนั่นเอง ถึงแม้จะยังเสพกามครองเรือนแบกโลกหามภูเขาอยู่ แต่ก็ยังจะสลัดทิ้งทุกข์ได้มากกว่าสามัญชน มี "พุทธสันโดษ" ได้มากกว่ากันมากมายด้วยการพบสัจธรรมนี้ สาธุ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ หลังจากนี้ได้เริ่มทำการเทศนาอบรม "วิปัสสนาภูมิ" ชั้นประถมเบิกทางปูพื้นฐานจิตใจที่ง่าย ๆ ด่าน-แรกแก่คณะศิษย์โง่ก่อน คือให้ทำการฝึกหัดนั่งสมถะจนเกิดผลคือสมาธิ แล้วเพ่งฌาน (เซ็น) จนกระทั่งพิจารณาเห็นร่างกายของตนเองแยกลักษณะ ธาตุ[1] ใหญ่ ๆ พอให้จำได้ง่าย ๆ เป็นธาตุ 4 แล้วแตกพังกระจายออกไป ทุก ๆ คนต้องให้ได้ด่านนี้ก่อนคือ:-

---

1 เรื่องธาตุต่าง ๆ นี้ถ้าจะบรรยายกันหมดเล่มนี้ก็แทบจะไม่จบ ศิษย์โง่คนเฒ่าคนแก่หลง ๆ ลืม ๆ เรียนไปกันจนเกือบจะเน่าเข้าโลง ก็ยังจำไม่ได้หมด ปราชญ์โบราณเขาฉลาดพอจึงย่อให้สั้น ๆ ลัดตรงไปยังหลักใหญ่ ๆ เบิกทางให้รู้พื้นฐานไว้ที่ก่อน จึงจะพยายามไปได้รอด ให้มีกำลังใจอยากจะศึกษาธรรมะบ้าง ใน "ศูรางคมสมาธิสูตร" กล่าวว่าด่านแรกนี้ถ้าพังไม่ลงเป็นไปไม่รอด อย่าหวังที่จะหลุดพ้นไปได้เลย เพราะยังหลงใหลสังขารมากเกินไปเป็นอัตตาตัวตน "ธีรทาส"

"ลมหายใจในร่างกายตนกลับไปสู่ธาตุลม เป็นอนัตตาก่อน ที่สุดเป็น (สุญตา) คือความว่างไป.

น้ำในร่างกายตนกลับไปสู่ธาตุน้ำ เป็นอนัตตาก่อน ที่สุดเป็น (สุญตา) คือความว่างไป.

ไฟในร่างกายตนกลับไปสู่ธาตุไฟ เป็นอนัตตาก่อน ที่สุดเป็น (สุญตา) คือความว่างไป.

ดินในร่างกายตนกลับไปสู่ธาตุดิน เป็นอนัตตาก่อน ที่สุดเป็น (สุญตา) คือความว่างไป.

คือธาตุ 4 ภายในตัวเราเพ่งจนเห็นแยกแตกพังกระจาย หวนกลับไปหาธาตุ 4 ภายนอกร่างกายเรา ไปผสมผเสกันกับธรรมชาติเดิมของมันคือ–ลม–น้ำ–ไฟ–ดิน–แล้วก็ไหลเรื่อยไปด้วยความเป็นอนัตตาก่อน ถ้าจิตหลุดพ้นเป็น "สุญตา" คือความว่างไป

แล้วจิตต้องไม่คิดถึงเรื่องความดี จิตไม่คิดถึงเรื่องความชั่ว จิตไม่คิดเรื่องบุญ จิตไม่คิดเรื่องบาป คือ กวาดเรื่องต่าง ๆ ให้มันทิ้งไปเสีย ให้มันออกไปจากจิตใจหมดเลย จิตปล่อยวางความยึดถือในกฎทวินิยม (ของคู่) จิตเหมือนความว่าง-ว่าง-ดุจอวกาศ ทำอย่างนี้วันละครั้ง หรือ เสมอ ๆ แล้วจิตก็มักจะแวบ! เข้าสู่โพรงของสุญตาวิหารธรรมได้ง่ายขึ้น

หน่อย คือจิตได้สงบลงมาก แล้วเริ่มจะเกิดปัญญาที่สามารถทำการปลดเปลื้องตนเอง ปลดเปลื้องออกมาเสียจากความคิดที่ผูกพันปรุงแต่ง ในชั้นที่หยาบ ๆ ก่อน จิตหยุดปรุงไปได้ชั่วคราว จิตปล่อยวางได้ชั่วคราว จิตว่างชั่วคราว คือ **"ตทังคนิพพาน"** นิพพานน้อย ๆ นั่นเอง "ตทังคนิพพาน" จำเอาไว้ก่อน

จิตเมื่อตกในกระแสภาวะเช่นนี้ แจ่มใสมาก จะใช้พิจารณา มหาสติปัฏฐาน 4 เป็นอนัตตาก่อน ที่สุดเป็นสุญตา หรือพิจารณาขันธ์ 5 เป็นอนัตตาก่อน ที่สุดเป็นสุญตา[1] ก็ได้ หรือจะไปศึกษาอีกกี่ร้อยธาตุก็ยังได้ สำคัญอยู่ที่ด่านแรกนี้ต้องพังให้ลงไปเสียก่อน "วิปัสสนาภูมิ" อยู่ทางนี้ มีเพื่อนทางใจแล้ว

ทำไมจึงให้ฝึกหัดจิตใจในการกระทำอย่างนี้ เพราะประโยชน์จะเกิดขึ้นทันที คือ ด่านแรกกามราคะชั้นหยาบ ๆ จะดับหายว่างไปมาก คือดับได้ตามต้องการมาก โทสะจิตชั้นหยาบ ๆ ชนิดที่เกิดขึ้นทีไรแล้วก็จะทำให้เป็นทุกข์ใจ ให้เร่าร้อนกลัดกลุ้มกระวนกระวายจิตใจ หรือมันคอยจะเสียบแทงยอกตำจิตใจ เหมือนมีกองไฟเผาลนจิตใจมิได้สร่างซา! คือเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ที่พัวพันใจแบบนี้จะดับหายไป จิตจะเย็นว่างลงไปอย่างมากมายโดยที่ศิษย์โง่คาดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้ สาธุ!

ประโยชน์ชั้นต่อไปจะทำให้มีกำลังใจ เป็นคนที่ไม่ค่อยจะกลัวความตาย คือจิตที่เคยกลัวความตาย จิตที่เคยกลัวผีหลอก จิตที่เคยกลัวความทุกข์ว่าอาจจะมีโรคภัยจะมาเผชิญหน้า ก็จะดับ

---

1. ถ้าจิตหลุดพ้นแล้วเป็น สุญตา คือความว่าง (นิพพาน) "ธีรทาส"

หายไปโดยปริยายมากมาย แล้วถึงคราวที่จะตายจริง ๆ ก็มักจะตายอย่างสงบ ๆ เพราะจิตตายเสียก่อนที่ร่างกายจะพังกระจายแตกดับแล้ว คือปลงตกเอาไว้ล่วงหน้าได้มากแล้ว คือยิ้มต้อนรับการตายได้นั่นเอง คือกลับชาติทางธรรมชาติ "เปลี่ยนภูมิจิต" สาธุ!

ทำไมจิตจึงเก่งแข็งแรงขึ้น หรือทำได้อย่างนี้ ก็เป็นเพราะว่าจิตได้มองเห็นตัวตนเราว่าเป็นกลุ่มหนึ่งของธาตุต่าง ๆ ไปเสียมากแล้ว คือมองเห็นว่าตัวตนเรานี้เป็นกลุ่มหนึ่งของสังขารกรรมที่มาประชุมปรุงแต่งกันพอได้ส่วน ก็ทำให้ทรงอยู่ได้ด้วยความไหลเรื่อยไปด้วยความเป็นอนัตตาและสุญตา นั่นเอง ประโยชน์อยู่ที่ตรงนี้ จดจำตรงนี้ไว้ให้ดี ๆ เป็นหัวใจธรรมะที่ทำมนุษย์ให้มีชีวิตอยู่รอดด้วยสติปัญญารู้แจ้งทางธรรมชาติจิตใจ

แต่ยังไม่เป็นอริยบุคคล ถ้าเป็นอริยบุคคลแล้วสภาวะอย่างนี้จะไม่เสื่อมไปง่าย ๆ หรือจะทำได้ตามที่ตนต้องการ ถ้าเป็นปุถุชนนั้นจะพูดจะฝอยให้ฟังนั้นมันช่างง่ายเหลือเกิน แต่จะฝึกหัดจนทำได้จริง ๆ นั้นบางทีถูกยุงกัดนั่งจนหลังขดหลังแข็ง ฝึกกันเป็นปี ๆ ก็จะได้พบสักแวบ! แวบหนึ่ง! ถ้าได้พบบ้างก็ยังนับว่าเป็นบุญแล้ว นับว่ายังได้เคยชิมรสนิพพานน้อย ๆ เป็นสุขอย่างไรบ้างแล้ว ถึงแม้จะบรรลุธรรมเป็นชั้นโสดาบันบุคคล ในสมัยพุทธกาลโน้นก็ยังครองเรือนเสพกาม มีลูกมีเมียกันนับท่านแทบจะไม่ถ้วนก็ว่าได้ อย่างนี้ที่ว่าเสพกามด้วยจิตว่าง เพราะว่ารูป–เสียง–กลิ่น–รส ฯลฯ มันก็คือกาม

ทำไมฉันจึงเทศนายืดยาว แล้วก็วกเข้ามาหาเป้าหมายจบลงตรงนี้ ก็เพราะว่าท่านผู้ฟังเกือบจะพูดว่าเต็มศาลาวัด เต็ม

สังคมของโลกียมนุษย์ กำลังเป็นโรคจิต โรคประสาทตึงเครียดชนิดหนึ่งที่คล้าย ๆ กัน แล้วก็ยังไม่มีเวลา หรือสลัดไม่หลุดออกจากกรงขัง ที่จะไปโกนหัวบวชพระนอนวัดฝึกการปลงใจตาม ๆ เขาไปได้ ฉะนั้นเมื่อโรคมันเกิดขึ้นมาแล้ว ทางที่ง่ายที่สุดก็ต้องใช้ยาขนานนี้รักษา เป็นยาขนานเอกที่จะระงับจิตใจให้ได้พักผ่อนก่อน จิตสามารถพังทลายความยึดมั่นถือมั่น จิตสามารถตัดกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ให้หยุดคิดเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ที่มันรบกวนจิตใจ และที่ตนเองไม่พึงปรารถนาต่าง ๆ ได้กวาดทิ้งไปทันที เมื่อเรากวาดทิ้งได้มากเท่าไร ๆ จิตก็เย็นว่างสงบได้มากเท่านั้น มีสมาธิดีขึ้นแน่นอน ถ้าบุคคลใด ๆ ได้พบประตูธรรมนี้แล้ว และยังสามารถรักษาสภาวะธรรมอย่างนี้ไว้ได้มาก ๆ แล้ว ขอรับรองอย่างหนึ่งว่าบุคคลนั้นถึงแม้จะเป็นคนยากจนเข็ญใจ หรือมีอายุจะแก่เฒ่าจวนจะเน่าเข้าโลง หรือจะเป็นเศรษฐี พระราชาก็ตาม ถ้าได้พบสัจธรรมนี้บ้างแล้วไม่ต้องคิดที่จะฆ่าตัวตาย หรือกินยาตาย หรือกลุ้มใจในสมบัติพัสถานจนเป็นโรคเส้นประสาทมากมายนักเลย เพราะว่าได้พบกฎของธรรมชาตินี้แล้ว เขาจะกินจะเดินจะนั่งนอน หรือถึงแม้จนกระทั่งเสพกามรูปเสียงกลิ่นรสต่าง ๆ ก็จะมีสติชุ่มชื่นแจ่มใสมากกว่าเดิม ๆ มากมาย ไม่ว่าจะทำการงานอะไร ๆ มันมีแต่ความสนุกมากกว่ามีทุกข์ มีแต่ทางส่งเสริมให้เกิดสติปัญญา เกิดเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตเลือดเนื้อของสรรพสัตว์มากขึ้น ซึ่งทางแบบอย่างนี้มีอยู่ให้ปุถุชนทุกชาติทุกภาษา ยังมีโอกาสที่จะเดินตามอริยปราชญ์ มีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของได้ทุกคน

ให้ทุกคนแหวกว่ายหลบหนีออกไปจากกองเพลิงทุกข์ใจแห่งวัฏฏะในวันหนึ่ง ๆ ไปได้อีกมากมายอย่างนี้เอง พระพุทธศาสนาต้องการตรงนี้ "กลับชาติทางธรรม" สุขใจทันตาเห็น สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในมหาสุญตาสูตรว่า "สรรพสัตว์ คือ พุทธะ และ พุทธะก็อยู่ในจิตใจของสรรพสัตว์นั้นเอง ตถาคต มาจากสรรพสัตว์ ฉะนั้น สรรพ-สัตว์ ถ้ามุ่งโพธิจิตตามที่ตถาคตตรัสไว้แล้ว ก็จะมีโอกาสบรรลุถึงความเป็นพุทธะตามตถาคตแล..."

บทที่ 4

อีก 2 ปีต่อมา ท่านซิวใจ๋ ผู้ที่มีชื่อเสียงมานมนานแล้วว่าท่านมีบุญมากคือสามารถมีภรรยาสาว ๆ ได้ถึง 7 นาง และมีลูกชายหญิงรวมอีก 27 คน ที่แรก ๆ ได้มีมรดกของบิดามารดาตกทอดลงมาบ้าง ก็ยังพอที่จะเลี้ยงดูคุณผู้หญิงสาวสวย ๆ เหล่านั้นไปได้ดี แต่อีกไม่กี่ปีต่อ ๆ มาพอพวกแม่หนู ๆ เขาเกิดมีบุตรชายหญิงแข่งกันออกมานางละ 2 คนบ้าง 3 หรือ 4 หรือ 6 คนบ้าง ไม่ค่อยจะมีใครยอมแพ้ใคร ในเรื่องการผลิตคนกันไปเท่าไรนักเลย! มีเด็กให้อุ้มกันสนุกดีมีทั้งหัวปีท้ายปีทีเดียวเลย!

แม่หนูสวย ๆ ที่แรกก็ยังช่วยทำการงานในบ้านได้ดี พอมีลูกมากเข้าแล้ว ก็ต้องเพิ่มคนใช้ข้าทาสบริวาร ให้มาช่วยดูแลลูกเล็กเด็กแดงซักผ้าขี้ผ้าเยี่ยว คอยป้อนข้าวอาบน้ำกันนางละ 1 คน

2 คนบ้าง ไม่ถึง 10 ปีบ้านที่จัดไว้อย่างสวยงามก็กลายมาเป็นโรงงิ้ว แออัดยัดเยียดกัน จะไม่พอแบ่งที่นอนกันขึ้นมาได้แล้ว วันหนึ่ง ๆ จะต้องเลี้ยงคนตั้งกว่าครึ่งร้อยขึ้นไป ตอนนี้การเงินต่าง ๆ ก็เริ่มจะฝืดเคืองไม่ค่อยจะมีพอแบ่งเฉลี่ย ๆ แจกจ่ายกันไปให้ได้ทั่วถึงดีหมดทุก ๆ นาง เหมือนตอนระยะแรก ๆ กันได้ดีแน่-นอน กรรมก็จะเริ่มตามมาถึงบ้างแล้ว "กรรมมีจริง"

เข้าสุภาษิตโบราณที่ว่า "น้ำน้อยลงคลองตื้นขึ้น ไม่พอจะแบ่งกันว่าย ไอ้พวกปลาก็โทษว่า พวกกุ้งนั้นหนวดยาว! ไอ้พวกกุ้งซัดไปที่พวกปู ว่ามีขามากมายมันถึงต้องเกะกะ! ไอ้หอยก็ว่า เพราะพวกปลาเอาเปรียบ! มันตัวโตกว่าเขา และมีไข่เต็มท้อง ออกลูกทีก็ดกกว่าเขาตั้งมากมายนัก มันจึงต้องสิ้นเปลืองอาหาร กินเนื้อที่ในแม่น้ำนี้เยอะแยะ! ต้องแหวกว่ายมาชนกันอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้ต่างหาก!" เอ้า! ว่าซัดทอดกันเข้าไปแล้ว อย่างมีเหตุผลด้วยกันทั้งนั้นเลย! ธรรมะโลกแตก!

ท่านซิ่วใจ๋ ซึ่งมีอายุอยู่ในวัยนี้ ตามหลักแล้วก็สมควรที่จะเข้าวัดเข้าวา ฟังเทศน์ฟังธรรมหามุมสงบจิตใจ ให้ได้พักผ่อนเตรียมตัวในการตายได้อย่างสบาย ๆ เพื่อดับจิตอย่างหมดห่วงอาลัยในโลกียนรกได้กันแล้ว

แต่เหตุการณ์กลับมาเป็นตรงกันข้าม พอตื่นนอนเช้าขึ้นมาบางที ก็ลืมล้างหน้า ลืมแปรงฟัน ได้แต่มัวนั่งหน้าย่น! คิ้วขมวด! บอกไม่ถูก... คิดไม่ออกว่าจะทำอะไรดี? เพียงแต่เท่านี้หรือ? ก็ยังไม่พอ...ยังต้องแถมมานั่งรับฟังความ ทำหน้าที่ผู้พิพากษา คอยชำระความให้แก่บรรดาลูก ๆ เมีย ๆ ต่าง ๆ นานา เช่น เมียหลวงมาฟ้องว่าเมียน้อยสาว ๆ แก่แต่งตัวจัด ใช้จ่ายแต่เงินทองฟุ่มเฟือยมากมาย คงจะคิดไปแอบมีชู้ละกระมัง?

ส่วนเมียน้อย ก็มาฟ้องว่า เมียหลวงใหญ่ไม่มีความยุติธรรมเลย เมียเล็กสาวน้อยวัย 17 ปี นางหนึ่ง โดยความที่ยังไม่เดียงสาต่อการเป็นแม่บ้าน พอลูกออกหัด ก็คิดระแวงสงสัยเอาว่า คงจะเป็นเพราะแม่เมียหลวงใหญ่ แอบเอายาพิษมาใส่ลงไปในอาหาร เพื่อจะเบื่อลูกชายของตัวให้ตาย แล้วก็ไปร้องห่มร้องให้ กระเง้ากระงอดต่อหน้าผัวเป็นฉาก-ฉากไป...!

ฝ่ายเมียหลวงใหญ่ พอรู้เรื่องเข้าก็โมโห! ด่าว่า อีคนใช้ตอแหล! กูยังไม่เคยไปคิดที่จะทำบาปกรรม อย่างที่มึงว่ามาก่อนนั้นเลยนะ! อีตัวดี...มึงอย่าปั้นเรื่องให้มันมากมายนักเลยนะฮึ.! ฮึ..!!

แม่นางก็เถียงขึ้นมาว่า ฉันถึงจะเป็นคนใช้เขาก็จริงอยู่ แต่ก็ยังมีลูกเป็นผู้ชาย ได้เอาไว้สืบแซ่ สืบสกุลของผัว ยังดีเสียกว่าแม่หลวงอยู่กับผัวมาจนหัวหงอกฟันหลุด แล้วก็ยังไม่เคยมีลูกกับเขาสักคนเลย!

แม่หลวงใหญ่ พอโดนคำนี้ มันจี้ถูกจุด... แทงถูกใจดำเผงเข้า! ก็ยิ่งโกรธ! แม่ถือไม้เท้า ออกไปเที่ยวอาละวาดกันใหญ่โต แม่ด่าไปทีเดียวหมดทั้งชุดเลยว่า อีพวกทาสเหล่านี้เข้ามาผลาญทรัพย์สมบัติ ให้ฉิบหายไปจนหมด! ถ้าไม่มีเงินทองเลี้ยงดูมึงซิ! อีพวกมึงจะอยู่หรือ? ฮึ! ฮึ..!! อีกพวกคนชั้นเลว... ฮึ!

ทีนี้พวกแม่นางต่าง ๆ ที่เคยขุ่นเคืองไม่พอใจ แม่หลวงใหญ่อยู่ก่อนบ้างแล้ว ได้ยินเข้าก็ไม่ยอมหาว่า ดูถูก! สงครามปากก็เริ่มก่อหวอดระเบิด! กันขึ้นมาอย่างเซ็งแซ่! แต่ละนางก็ออกมาเถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตายกันเลย ว่าข้าไม่ได้เป็นทาสของใคร... ข้ามาเป็นเมียโดยมีสินสอดทองหมั้น! บางคนก็ว่าข้าก็มีผู้ใหญ่สู่ขอชักนำ! อีกคนก็ว่า กูก็ไม่ได้ตามเขามาเป็นเมียโดยเปล่า ๆ นะจ๊ะ!

เมียสาวสวยที่สุดในกอง ก็ว่าทรัพย์สมบัติของผัวหมดไปนั้น เป็นเพราะว่าแม่หลวงใหญ่ ดวงไม่ดี...ชะตาไม่งาม...ไม่มีบุญวาสนาที่จะครอบครองไว้ต่างหาก! แล้วยังจะมีหน้ามาโทษพวกอิฉัน... อิฉันกันอีกหรือ...? แม่หลวงแก่จนหลังโก่งแล้วนะ! อย่าเพิ่งหยิ่งจองหองไปให้มากนักเลย! อีกไม่กี่วันก็คงจะหนีไม่พ้นมือพวกอิฉันเก็บศพไปได้ดอกน่า! ถ้าอวดดีจนเกินไปมากนัก ศพจะเน่าเหม็นพุ่ง! ไม่มีคนจะเก็บเอาไปฝังให้นะจ๊ะ! จะบอกให้รู้ไว้ก่อน ฮึ! ฮึ!..!!

ส่วนลูกแฝด ลูกโทน ชายหญิง 3 ปีต่อ 8 คน มันไม่รู้ว่าพ่อแม่ จะมีทุกข์สุขอะไรเลย ขอแต่ให้กูได้กินขนมอิ่ม ๆ วุ่นอยู่แต่การจะขอสตางค์ ถ้าวันไหนเกิดแบ่งปันส่วนได้ไม่เท่ากันหรือไม่ตามใจเจ้าละ! เป็นได้เรื่องโกรธ ตุ๊บป่อง! ตุ๊บป่อง! ไปทันทีเลย บ้างก็ตีนกระทืบพื้นปึ้ง! ปึ้ง!! ไปเที่ยวหยิบโน่นปานี่! ไม่ค่อยจะจบบทเพลงไปได้ง่าย ๆ กันนัก บ้างก็พะบู๊! รบกันเองไปไม่มีได้เว้นแต่ละวันเลย ไอ้รุ่นแดง ๆ ก็ผลัดกัน อะแว๊-อะแว๊! ไอ้รุ่นวิ่งได้ก็ต้องว่ากันจนปากแฉะ! ไอ้รุ่นที่โตแล้วนึกว่าจะหมดห่วงกันเสียที แต่พ่อก็ไม่วายไปทำให้ผู้อื่น ๆ คนนอกบ้านเขานำเอาเรื่องมาฟ้อง! แทบทุกวัน มันก็หนักใจพอ ๆ กันอีกนั่นแหละ! เฮ้อ กรรม... อะไรหนอ?

ท่านซิ่วใจ๋ ได้แต่มองดูเขาชี้หน้ากัน...ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี? เพราะว่าไอ้นั่นก็ลูก[1] ไอ้นี่ก็เมีย ต่อให้ไปอัญเชิญ พระอินทร์ลงมาเป็นผู้พิพากษา ท่านก็ยังไม่สามารถที่จะตัดสิน ให้ความยุติธรรมจนทุกฝ่ายพอใจไปได้ เพราะมีเหตุผลถูกด้วยกันทุกคนจะว่าผิดก็ต้องผิดกันจนหมด พึ่งมาก ๆ เข้าก็เวียนหัว จนหมดปัญญาที่จะระงับศึกสงครามในบ้านได้ คลุ้มคลั่งใจมาก ๆ เข้าจะหามุมสงบในบ้านสักอึดใจหนึ่งก็ยังยาก!

---

1 โอ... เห็นแล้วเศร้าสลดใจมาก สมัยนี้บางท่านเลี้ยงลูกจนหมดตัว พอแก่ชราลงลูกไม่กตัญญู เจ็บไข้ลูกไม่เหลียวแล บางคนเป็นเชิงแช่งด่าให้ตายเร็ว ๆ เขาจะได้ปล้นสมบัติเอามาเชือดแบ่งกันได้ง่าย ๆ หน่อย เป็นหนี้กรรมอะไรกันไว้หนอ? จึ่งว่ายอดกตัญญูก็เสื่อมไปเกือบหมดแล้ว จงช่วยกันทำบุญพิมพ์หนังสือธรรมะชุดนี้แจกทานไปทุกจังหวัดเพื่อเอาไว้เตือนสติอนุชนรุ่นหลัง ๆ กันไว้ให้มาก ๆ หน่อยเถิด! มนุษยธรรมและเมตตากรุณาธรรมจะได้ไม่ดับสูญไปหมด. (จากธีระ)

จึงคิดถึงท่านอาจารย์ ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ขึ้นมาทันทีว่า 2 ปีแล้ว เราไม่มีเวลาที่จะไป กราบนมัสการท่านเสียเลย ธรรมะของท่านก็ลืมไปจนหมดแล้ว จึงคิดจะหลบหนีขุมนรก ที่ตนเองได้สร้างเอาไว้กักขังวิญญาณของตนเองสักชั่วคราวก่อน แล้วก็รีบจัดการออกเดินทางไปหาท่านอาจารย์ จะได้ถามปัญหาธรรมะที่ยังสงสัย และข้องใจอยู่อีกมาก พอได้ถึงภูเขาจงน้ำซัวแล้ว:-

ท่านซิ่วใจ๋ นมัสการแล้วได้ถามว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอนให้ชาวบ้านเขาถือ มังสวิรัติ ไม่เสพชีวิตและไม่เบียดเบียนเลือดเนื้อสัตว์ ถือศีล 5 สามเณรถือศีล 10 แล้วยังมีภิกษุณีศีล ภิกษุศีล โพธิสัตว์ศีล ซึ่งเรื่องเหล่านี้ใครๆ เขาก็รู้จักกันจนแพร่หลายแล้ว

ทีนี้กระผมอยากจะขอทราบว่า พระ-สัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเองนั้นเล่า? ท่านจะมีศีลอะไร ? ครับ พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น "ท่านไม่มีศีล"

ท่านซิ่วใจ๋ ซึ่งมีพื้นความรู้ทาง พระพุทธศาสนา เพียงแค่เด็กสอนเดิน หรือโลกียธรรมเท่านั้น พอมาได้ฟังคำตอบแบบนี้เข้า ก็ชักจะไม่ค่อยพอใจ

คิดในใจว่าอาจารย์ของเรามาเดี๋ยวนี้ยิ่งเรียนมาก เข้า ก็ยิ่งจะเป็นมิจฉาทิฐิไปเสียแล้วละกระมัง ?

นิ่ง ! อยู่สักครู่หนึ่ง จึงได้ถามอีกว่า ท่านอาจารย์ครับ! "วิถีทางที่จะดับทุกข์ให้หลุดพ้น ... ข้ามวัฏสงสารไปได้นั้น จะทำอย่างไร และอยู่ที่ตรงไหนกันครับ ?" พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ถ้าท่านซิ่วใจ๋ "ข้ามตะโพกของคุณหญิงไปพ้นได้เมื่อไร .... นั่นแหละ ! ทางหลุดพ้นจากวัฏสงสาร... ก็จะอยู่ที่ตรงนั้น !"

ท่านซิ่วใจ๋ พอได้ฟังคำตอบแบบนี้เข้า มันจี้แทงถูกจุดอ่อนเผง! เลย สะบัดหน้า ฮึ.! หยิบหมวกลุกขึ้น ! ไปคว้าไม้กะเท้าแล้วก็จ้ำ! อ้าว ! อ้าว...!! ออกจากวัดไปเลย โดยที่ไม่ต้องการร่ำลาใครๆ กันอีกแล้ว.

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้แต่มองดูแล้วยิ้ม ! และพระภิกษุสามเณรที่นั่งฟังอยู่ด้วยก็ฉงน ! ต่อเหตุการณ์อันนี้ไปตาม ๆ กัน

เพราะว่าเคล็ดลับในการสอน แบบคณาจารย์เซ็น (ฌาน)[1] ต่าง ๆ นั้นเขานิยมเรียนลัดให้สั้นที่สุด หรือเรียกว่าดำไปผุดให้โผล่ขึ้นในจุดที่ต้องการนั้น แล้วยังนิยมการกระแทก! ดูภูมิธรรมว่าจะมีขันติมั่นคงดีมากน้อยเพียงไหน? การสอบดูอนุสัยกิเลสของมนุษย์นั้น วิธีไหน ๆ ก็ไม่รู้ได้เร็วดีเกินไปกว่า วิธีพูดให้สะดุ้ง! พูดให้สะอึก! พูดให้โกรธ! อย่างนี้จะจับได้ทันทีเลยว่า ศิษย์มีกิเลสแอบซ่อนเอาไว้มากน้อยเท่าไร ๆ มักจะต้องเทกระจาด ยกพวกวิ่งออกมาเต้นรำอวดเขาไปจนหมดกันเลย วิธีแบบนี้อาจารย์สอนสมถะและวิปัสสนาตามสำนักต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ ต้องล้มละลายไปมากต่อมากนักแล้ว "จะปรัชญาด้วยลิ้นมากเท่าไร หรือจะปรัชญาด้วยใจมากเท่าไร หรือจะมีคุณธรรมในดวงจิตมากเท่าไร หรือจะปฏิบัติธรรมนั้นได้ไหม?" ก็จะมองเห็นได้ในตอนที่เขาโกรธนั้นแหละ! คณาจารย์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ บอกว่าจะได้รู้เรื่องกันทันทีเลย ไม่ต้องไปเสียเวลา เพราะว่าไหน ๆ เราก็จะสอนธรรมะเขาอยู่แล้ว การสอนก็ต้องมุ่งที่จะทำลายดับ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" อยู่แล้ว แล้วจะไปเก็บไอ้เจ้า 3 ตัวนี้เอาไว้ทำไมอีกด้วยเล่า? พังทลายลงไปเสียก่อนหรือให้เขาระเบิด! ออกมาให้จนหมดแรงไปเสียเลย! นั่นคือการช่วยให้เขาได้สติเร็วขึ้น เพราะว่าไอ้ 3 ตัวนี้มันเป็นอวิชชาเป็นภูเขาใหญ่ที่บดบังพระนิพพานของเขาอยู่ตลอดทุกชาติภพทีเดียว.

---

1. ถ้ายังสงสัยคำว่าเซ็นแปลว่าอะไรอีกหันกลับไปอ่านคำนำในศิษย์โง่เล่ม 2 ตรงมืออักษรจีนหลาย ๆ จบ หรือจนหมดรวม 4 เล่ม จะพบความรู้แจ้งทางจิตใจอีกมาก "ธีรทาส"

บทที่ 5

ท่านชิ่วใจ๋ ต่อมาอีกประมาณ 10 เดือน อายุครบ 70 ปี สังขารร่างกายต่าง ๆ ถูกพวกเขาตื๊อ! ตื๊อ...รบกวนกันทั้งวันทั้งคืน หนัก ๆ เข้าก็ทนไม่ไหว! ได้บำรุงอาหารนมเนยของดี ๆ ทุกอย่างไปก็แล้ว หาหมอกินหยูกยาโสมเกาหลี เข้าไปเท่าไร ๆ มันก็ไม่เห็นจะดีขึ้นมาได้เลย ความทุกข์ทรมานจิตใจพอถึงสุดขีดที่สุดยอดแห่งทุกข์เข้าจริง ๆ แล้ว คือ "โลกียะ-สุดทาง-โลกุตระ-เข้าเองโดยปริยาย"

ก็ได้นึกถึง พระธรรมคำสอนของท่านอาจารย์ ที่ได้เคยเทศนาไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ มากมายขึ้นมาได้ แล้วก็หวนกลับไปคิดทบทวนความทรงจำที่แล้ว ๆ มา จึงได้เกิดปัญญาแวบ! หนึ่งขึ้นมาได้ว่า เห็นเป็นความจริงตามธรรมชาติที่ว่า "พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่มีศีล" นั้นถูกเผง! ที่เดียวเลย

เพราะว่าปุถุชนเรานั้น แน่นอนต้องตกอยู่ในขอบเขตของศีล ส่วนพระอรหันต์ หรือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น จิตของท่านพ้นศีลไปแล้ว จิตพ้นจากขอบเขตของการต้องบังคับไปแล้ว หรือพ้นจากการต้องผูกพัน ต้องปรุงแต่งอยู่ในสภาวะธรรมใด ๆ ไปแล้ว จิตของท่านว่างเป็นพื้นฐาน จิตของท่านว่างจากกิเลสตัณหาอุปาทานเป็นพื้นฐานแล้ว จิตท่านหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดใน-รูป-เสียง-กลิ่น-รส ฯลฯ ได้แล้ว เพราะท่าน

ได้บำเพ็ญบารมีมามาก ได้หลีกเลี่ยงการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน กายเนื้อของท่านบริสุทธิ์ไม่ได้ปรุงแต่งด้วยเลือดเนื้อชีวิตเขา วิญญาณของท่านไม่ได้หล่อหลอมซึมซาบด้วยพลังงานแห่งเลือดเนื้อชีวิตเขา ถึงแม้นามรูปของท่านจะเกิดดับอยู่ แต่ก็เกิดดับไหลเรื่อยไปด้วยความเป็นอนัตตา และสุญตาพร้อมทั้งคุณธรรมแห่งมหาเมตตากรุณาจิตต่อชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์เป็นพื้นฐาน ซึ่งตรงกันข้ามกับปุถุชน จนหมดแล้ว

จิตของปุถุชนนั้น จะต้องมีศีลเป็นรั้วเอาไว้บังคับจิตก่อนเพราะว่าส่วนมากตกอยู่ในกระแส แห่งความกระหายเลือดเนื้อเขาอยากจะเสพชีวิตสรรพสัตว์เป็นเจ้าเรือน ตรงนี้จึงไม่พ้นกรรมร่วม...กรรมที่ยังตกอยู่ในขอบเขต ที่จะต้องเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์ ไม่ทางตรงก็ทางอ้อมอยู่ดีนั่นเอง จึงไม่สามารถแหวกว่ายออกไปในทางที่เบา ทางที่หลุดพ้นจากกรรมร่วมไปได้ง่าย ๆ หรือมากมายนัก เพราะกรรมร่วมแห่งปาณาติบาต ฯ มันผูกมัดกายเนื้อ มันดึงดูดวิญญาณกักขังไว้จนหนักอึ้ง! แล้วจะให้หลุดพ้นวัฏสงสารไปได้รอด... อย่างฉับพลันได้อย่างไรกัน? พึงคิดดูอีกที...แล้วผู้ที่เห็นธรรมะจะไม่ค้านธรรมะนี้ ผู้ได้ธรรมจักษุ สาธุ!

แล้วถ้าใครพูดว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องมีศีลบังคับจิตหรือยังมีศีลอยู่ นั่นจะเป็น "อัตตา" อยู่ในขอบเขตของอัตตา–ไม่ใช่อนัตตา ไม่เป็นสุญตา ผู้พูดแบบนั้นยังอยู่ห่างไกลต่อการที่จะเข้าใจ "โลกตรธรรม" เข้าใจสัจภาวะ

(พุทธภาวะ) พูดภาษาง่าย ๆ ก็คือทั้งเนื้อทั้งตัวของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ท่านเป็นศีลอยู่ในเนื้อในตัว เป็นศีลทุกลมหายใจเข้าออก เป็นธรรมชาติทุกขณะจิตแล้ว จะมีหรือไม่มี ท่านก็ว่างเท่ากัน ว่างเท่ากันได้นั้นเอง อือ! อือ......เรานี้โง่มาเสียหลายสิบปี ตีปัญหานี้ไม่แตก! กรรมหนอ...

และอีกข้อหนึ่ง เรื่องใหญ่...ที่ทำให้เราเต้นโผงผาง! ออกจากวัดนั้นไป ตรงที่ว่า "ถ้าข้ามตะโพกของคุณหญิงพ้นไปได้เมื่อไร ? นั่นแหละ! ทางหลุดพ้นวัฏสงสารก็จะอยู่ที่ตรงนั้น" นี่ก็ถูกอีกนั่นแหละ! แล้วมันเป็นความจริงเสียยิ่งกว่าจริง... เฮ้อ! เวรเราก่อเอง... กรรมเราสร้างขึ้นมาเอง... เพราะจิตเกิดกาม แล้วก็วนเวียนอยู่ในภพของกามต่าง ๆ

โอ... นั่นแน่ะ! เจ้าช่างผู้สร้างเรือนชีวิตฉันเอ๋ย! บัดนี้ตัวฉันได้บรรลุเซ็น (ฌาน) บ้างแล้ว ฉันเห็นเจ้าแจ้ง...เจ้าจะยังมายาการจะหวนกลับมาแต่งเรือนซ้ำ–ซ้ำ–กันอีกกระนั้นหรือ? ฝาเรือนของเจ้าฉันพบวิธีพังทั้งหมดไป... หลังคาไซร้! ฉันก็จะพังไม่รั้งรอกันเอย!

เอ้อ! กรรมของสัตว์โลกที่ตกอยู่ใน "โมหะ" เมื่อก่อนนี้ฉันมีทุกข์กายใจขึ้นมาทีไร? ก็เที่ยวไปโทษฟ้าโทษดิน โทษว่า "ดวงไม่ดี–ชะตาไม่งาม–วาสนาไม่ช่วย" โทษเจ้าพ่อ โทษศาลพระภูมิ บางทียังเคยคิดไปอีกว่า เทพเจ้าต่าง ๆ นี่ก็ไม่ไหว! สมมุติว่าถ้าเป็นคน...แล้วมานั่งอยู่ในศาลที่เราบูชาอยู่จริง ๆ มี

ตัวตนจริง ๆ กันขึ้นมาบ้างแล้ว อย่างนี้เห็นถ้าจะคบกันไม่ได้นานเสียแล้ว ขืนคบไปมีแต่ขาดทุนข้างเดียวหมดเสียแล้ว

ทำไมฉันจึงคิดว่าคบกันไม่ได้นาน... ก็จงดูกันที่เถิด! บางทีฉันอุตส่าห์ไปทำบาปกรรม จับสัตว์มาฆ่า เซ่นด้วยเหล้า และเป็ด ไก่ ปู ปลา กระทั่งหัวหมู ในวันตรุษจีนสารทจีน ฆ่าสัตว์มาตั้งแต่หนุ่มจนแก่นับชีวิตไม่ถ้วนแล้ว... บูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนของดี ๆ ต่าง ๆ นานาชนิดก็แล้ว... บางทีเงินทองไม่มี... ก็ยังต้องไปกู้หนี้ยืมสินเขาเอาไปซื้อข้าวของต่าง ๆ มาเซ่นไหว้ก็แล้ว... ให้สินบนบอกกระซิบกระซาบเอาไว้เท่าไร ๆ ก็แล้ว... วิงวอนกราบไหว้ทุกเช้า–เย็นก็แล้ว... บางครั้งยังอุตส่าห์ไปช่วยเขาเที่ยวโกหกโฆษณาความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ให้ผู้อื่น ๆ เขาหลงมาเชื่อมาเลื่อมใสศรัทธาก็แล้ว... ดูที่ทำจนถึงขนาดอย่างนี้กันแล้ว... กรรม!

แล้วทำไมเทพเจ้าท่านยังใจดำ... ไม่เห็นจะมีเมตตากรุณาจิตที่จะช่วยเรียกเงินเรียกทอง ช่วยเรียกข้าวสาร ให้ลงมาในหม้อหุงข้าวกันบ้าง หรือช่วยป้องกันขโมยเข้าบ้านบ้าง หรือช่วยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ให้แก่ลูกเมียเยอะแยะเต็มบ้านนี้ได้บ้างเลย! เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยทีไร... ก็ต้องเอาเงินไปให้หมอเขาทุกที! เฮ้อ! กรรม–กรรมของสัตว์โลกโดยแท้จริง เราจวนจะตาย... อีกคืบเดียวก็จะเน่าเข้าโลงกันอยู่แล้ว จึงเพิ่งจะมาได้สติ! เกิดปัญญาฟังภาษาคน-ฟังภาษาธรรมแยกกันออกพอจะรู้เรื่องนี้เอง!

สาธุ! สาธุ! สาธุ! บุญคุณของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ ทุก ๆ องค์ที่ไม่คิดจะเอาแต่ตนเองรอดไปผู้เดียว อุตส่าห์เสี่ยงชีวิตทำทุก ๆ วิถีทาง เพื่อหว่านเมล็ดพืชพันธุ์บุญกุศลไว้เป็นเหตุปัจจัยให้เกิดพุทธะ! ประทีปธรรมาณาจักรใจนี้ จึงไม่ดับสูญไปจากโลกมนุษย์นี้เร็วเกินไปนัก สาธุ!

แล้วจะมีมนุษย์สักกี่คน? ที่จะมาสนใจความจริงอันประเสริฐนี้ คิด ๆ ดูแล้วก็อ่อนใจแทน พระพุทธเจ้า ทั้งหลายขึ้นมาทันที ว่าพระพุทธองค์ท่านอุตส่าห์สร้างบารมี สละชีวิตนับครั้งแทบจะไม่ถ้วนมานับเป็นกัปป์ ๆ เพื่อหวังที่จะให้ได้ค้นพบสัจธรรมทางหลุดพ้นนี้เอง

แล้วโลกทุกวันนี้จะมีใครสักกี่คน? ที่จะเอาจริง ๆ กันตามท่านบอกทางให้ไว้ กรรม! ถ้ายิ่งไม่คิดที่จะประกาศธรรมะหรือคิดหว่านเพาะเชื้อพืชพันธุ์แห่งพุทธะทิ้ง ๆ ไว้บ้างแล้ว ก็จะไม่มีเชื้อให้เกิดพุทธะได้ แล้วก็มีแต่จะดับสูญสิ้นไปทุก ๆ วันจนกระทั่งกลับไปหาแบบเดิม "คนกินคน" เพราะมนุษย์ขาดเมตตากรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดดับเป็นอนุสัย คำว่ายักษ์หรือมารนั้นมันไม่ใช่อยู่ที่อื่นไกลอะไรเลย แท้ที่จริงแล้วก็คืออยู่ที่ภูมิจิตของคนเราในวันหนึ่ง ๆ นี่เอง จะเกิดเป็นยักษ์ก็ได้ จะเกิดเป็นมารก็ได้ จะเกิดเป็นมนุษย์ก็ได้ จะเกิดเป็นเทวดาก็ได้ จะเกิดเป็นพรหมก็ได้ จะเกิดเป็นพระโพธิสัตว์ก็ได้ อยู่ในตัวคนนั้น อยู่ในวันเดียวกันนั้นเอง (อาณาจักรใจ...)

ในบัดดลนั้น ท่านซิ่วใจ๋ พอได้ธรรมจักษุบ้างแล้ว ก็เกิด "โพธิจิต" คิดที่จะมุ่งประกาศสัจธรรมนี้ เพื่อช่วยเหลือมวลมนุษย์ที่ยังหลงผิดต่อสัจภาวะอีกมากมาย ได้รู้ถึงทวยเทพ (เซียน) บนสวรรค์และพื้นดินที่เป็นพระภูมิอยู่ตามศาลเจ้าต่าง ๆ ก็ปีติซาบซึ้ง สาธุ! ในความคิดของท่านซิ่วใจ๋นี้มาก จึงได้เสด็จมามืดฟ้ามัวดินเพื่อสรรเสริญแซ่ซ้องสาธุการใน "คุณธรรมแห่งโพธิจิต" ด้วยอำนาจอิทธิฤทธิ์ของปวงทวยเทพ (เซียน) อันมากมาย จึงได้ดลบันดาลให้ ท่านซิ่วใจ๋ เกิดความง่วงเหงาหาวนอนขึ้นมาทันที แล้วก็ม่อยหลับไป ในขณะที่หลับอยู่นั้น ได้เกิดนิมิตฝันเห็นว่า มีปวงเทพทั้งหลายอันมากมาย เสด็จมาทำความเคารพอย่างปีติซาบซึ้ง!

องค์เทพผู้เป็นใหญ่ จึงได้บอกความจริงแก่ ท่านซิ่วใจ๋ ว่าจงอย่าเพิ่งโทษพวกเทพเจ้าทั้งหลาย... ว่าไม่ได้ช่วยคนที่บูชาท่านเลย! อย่าเข้าใจพวกเทวดาทั้งหลายผิดไปเลย เทวดานั้นมีหน้าที่ช่วยคนทั้งหลาย แต่ช่วยผู้มีธรรม ผู้ประพฤติอยู่ในธรรมเสมอ ๆ ไม่เคยทอดทิ้งเลย... แล้วที่ท่านซิ่วใจ๋ว่าพวกเทพเจ้านี้คบไม่ได้นั้น คือให้สินบนเท่าไร ๆ แล้วก็ไม่เห็นที่จะทำตามสัญญานั้นเลย กรรม! พวกฉันจะไปช่วยท่านได้อย่างไรกัน? จงคิดดูที! ท่านผิดศีล 5 ทำบาปกรรมไม่มีเว้นแต่ละวัน บางทีจะไปโกงเขาไม่ได้ถนัด... ก็มาจุดธูปเทียนบอกให้พวกฉันช่วยไปโกงให้ที...

พวกที่กรรมหนักขึ้นไปอีก ก็ถึงกับฆ่าสัตว์ตัดชีวิตต่าง ๆ เอามาเซ่นไหว้พวกฉัน ทำผิดกันหมดทั้งบ้านทั้งเมืองอย่างนี้ จงไปถามคนโง่ ๆ มันก็ยังตอบได้ว่า พวกเทวดานั้นเขาได้เคยสร้างเทวธรรมมาก่อนแล้ว พอตายจากชาติเป็นมนุษย์ก็ได้เกิดมาเป็นเทวดาบนสวรรค์ เสวยอาหารทิพย์ ที่ปราศจากกลิ่นคาวเลือดคาวเนื้อสัตว์ทั้งหมดแล้ว แล้วจะมีเทวดาองค์ไหนบ้าง? ที่จะมีจิตใจกระหายที่จะเสพเลือด จิตกระหายที่จะกินเนื้อชีวิตสรรพสัตว์มีที่ไหนกัน? เทวดานั้นย่อมจะต้องมีเทวธรรม จึงจะเป็นเทพผู้บริสุทธิ์ มีอภินิหารแห่งเมตตากรุณาธรรมได้ ถ้าท่านเห็นธรรมะก็ต้องยอมรับความจริงนี้ อย่าเข้าใจพวกเทวดาผิดไปหมดเลย!

แล้วไปทำบาปกรรมไว้จะเอามายัดเยียดส่งให้เทวดารับไปกันทั้งปีนั้น พวกฉันไม่รับประทาน และไม่เล่นด้วยแน่นอน เพราะไม่อยากจะมีกรรมร่วม... ในการเบียดเบียนชีวิตและเลือด-เนื้อสรรพสัตว์ ประเดี๋ยวพวกฉันจะหมดบุญ จะต้องตกต่ำ อาจจะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน อาจจะไปเกิดเป็นยักษ์มารอีก พวกฉันไม่เอา–ไม่เอาแน่นอนแล้ว พึงเข้าใจความจริงนี้เถิด!

แล้วทำไมมนุษย์ยุคนี้จึงหลงผิด ต่อสภาวะจิตของพวกเทวดากันมากมายนัก ก็เป็นเพราะว่า พวกเฮียกง หรือพวกตี่เก็ง (คือพวกดูแลศาลเจ้า หรือคนทรงเจ้า) เขาอยากจะดื่มเหล้ากันขึ้นมา ก็ออกประกาศป่าวร้องว่าเทพเจ้าในศาลนั้นอยากจะดื่ม-เหล้า... ชาวบ้านก็เฮละโลกันเอาเหล้ามาไหว้ พวกเขาก็มีเหล้าดื่ม พออยากจะกินหมูเป็ดไก่ต่าง ๆ กันขึ้นมาแล้ว ก็บอกประกาศ

บ่าวร้องว่า เทพเจ้าชอบอยากจะเสพอาหารอย่างนั้นต่าง ๆ นานา.. แล้วแต่จะอ้างในสิ่งที่ตนชอบ... ชาวบ้านที่ขาดปัญญาทางธรรม-จักษุ เวลามีทุกข์ร้อนกายใจขึ้นมา...ก็ไม่มีที่พึ่งที่ปรึกษาให้รู้แจ้ง ให้แสงสว่างแก่ปัญญา จิตใจไม่มีที่ยึดเหนี่ยวก็ว้าเหว่...ก็หันเข้าไปหาศาลเจ้า พวกเฮียกง ก็บอกว่าต้องให้สินบนอย่างนั้น ๆ ผู้ขาดปัญญาในทางนี้จิตใจอ่อนไหวได้ง่าย ๆ ก็ทำตามนั้นคิดว่าเจ้าบอกทุกอย่าง ผลมันก็ได้ตรงที่ว่าสบายใจหน่อย! ได้ไหว้แล้วมีหวังคอยให้เทพเจ้าช่วยเหลือในอนาคตลม ๆ แล้ง ๆ คือฝันหวานไปที่ก่อน... อย่างนี้มีทุกชาติทุกภาษา จัดว่าเป็นสมบัติดั้งเดิมของมนุษย์มากันได้เลย...

แต่พวกเฮียกง กินอิ่มก่อนเจ้ากิน เป็นกรรมของสัตว์โลกที่หลงผิดต่อสัจภาวะ ไม่มีทางจะแก้ จะสอนให้คนฉลาดขึ้นได้แล้ว แล้วจะมาตำหนิหรือด่าว่า เทพเจ้าไม่ช่วย ไม่ดลบันดาลตามที่ให้สินบนนั้นต่าง ๆ นานาได้อย่างไรกัน? เพราะวิสุทธิเทพหรือพระพรหมนั้น ไม่ได้ดมกลิ่นคาวเลือดคาวเนื้อสัตว์แล้วฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาเซ่นไหว้มากเท่าไร ๆ ก็มีแต่จะสาปแช่งเสียอีกด้วย เพราะไปเอาบาปมาโยนให้ทวยเทพจนหมด ซึ่งพวกเทพผู้บริสุทธิ์ ไม่ได้รับรู้เรื่องบาปกรรมอย่างนั้นเลย! คนเขาอยากจะกินกันเองต่างหาก! แล้วเอาเทพเจ้ามาอ้างเป็นพิธี...

เรื่องนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาได้ชี้แจงจนคนเข้าใจ ล้มพิธีกรรมการฆ่าสัตว์บูชายัญ บูชาทวยเทพลงไปได้

หลายร้อยปี ต่อมาก็หวนกลับเข้ารูปเดิมบ้าง แต่ประเพณีเมืองจีนนี้หนักที่สุด ฆ่าไม่เว้นสัตว์ใหญ่สัตว์เล็กกันหมดเลย ! จะยากจนถึงปานไหน ก็ต้องอุตส่าห์ไปหาซาแซไหว้เทพเจ้า (ซาแซ คือ ฆ่าสัตว์ 3 ชีวิต) ซึ่งการกระทำทุกครั้งนั้น ไม่ได้เป็นบุญกุศลเลย มีแต่เพิ่มเติมบาปกรรมให้หนักลงไปอีก กรรม ! หรือถ้าเปลี่ยนมาเอาเป็นผลไม้ 3 อย่างมาเซ่นไหว้เทพเจ้า อย่างนี้จะอนุโมทนาด้วย เพราะเป็นอาหารบริสุทธิ์ของพวกเทพ[1] ได้เคยเสวยมาสมัยเป็นมนุษย์ถือศีลกินเจอยู่แล้ว โบราณเขาบอกกันอยู่แล้วว่าพวกเซียนเสพแต่เซียนท้อ[2] หรือลูกผลไม้ต่าง ๆ จึงมีอายุยืนมาก เพราะไม่มีบาปกรรมร่วมของการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อของสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนมากมายนัก หลีกเลี่ยงกรรมของปาณาติบาต ฯ จึงมีบุญบารมีตายแล้วมาเกิดเป็นทวยเทพผู้บริสุทธิ์มีอิทธิฤทธิ์ได้ ความจริงเป็นมาอย่างนี้ กฎแห่งกรรมวิบากอย่างนี้เองแล...

พวกฉันขอร้อง ท่านชีวใจ๋ ซึ่งเป็นปราชญ์ ในทางอักษรศาสตร์วรรณคดีอยู่แล้ว ขอให้จงช่วยเปิดเผยความจริงเรื่องนี้ให้แก่โลกคนเขาทราบบ้างเถิด ! แล้วจะเป็นบุญกุศลที่ได้ช่วยชีวิตสัตว์ให้รอดตายได้อย่างมหาศาลสืบไปอีกหลายร้อยกัปพันชาติทีเดียว สาธุ !

---

1 ผู้ตั้งศาลพระภูมิหรือคนทรงเทพเจ้า คือพวกพราหมณ์แท้ในอินเดียพราหมณ์แท้ตั้งแต่โบราณมาจนถึงปัจจุบันนี้ไม่เสพเนื้อสัตว์ ศาลพระภูมิก็เซ่นไหว้ด้วยผลไม้ต่าง ๆ และนมเนยอาหารมังสวิรัติทุกอย่าง ตามพระคัมภีร์พระเวทมนต์ห้ามพวกเนื้อสัตว์ทั้งหมด บูชาแล้วจึงจะเกิดผลทางเมตตาแก่จิตใจบ้าง แต่พราหมณ์สมัยนี้ดื่มเหล้ากับเนื้อสัตว์ต่าง ๆ คงจะอ้างว่ากินแทนเทพเจ้าละกระมัง ?

2 ลูกเซียนท้อพอสุกแล้วสีเหลือง ๆ ตำรายาเซียนว่ากินมากบำรุงสมองทำให้อายุยืนปลูกตามภูเขา ชอบน้ำ 4-5 ปี มีลูกใหญ่หนัก 500 กรัม "ธีรทาส"

แล้วเป็นความจริงตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงทุก ๆ วันนี้ พวกเฮียกง ตี๋เก็ง คนทรง ถ้าเขามีนิสัยชอบดื่มสุรา เคยชอบเสพเนื้อเป็ดไก่ต่าง ๆ อยู่เป็นอนุสัยติดตามฝังแน่นไว้ในวิญญาณมาแล้ว เวลาท่องมนต์อัญเชิญเทพเจ้า จิตสำรวมดิ่ง ๆ ๆ ๆ ดิ่งอยู่ในความศรัทธามาก ๆ เข้า คือจิตตกอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า "สะกดจิตตัวเอง" ทำไปนาน ๆมาก ๆ เข้าก็เคยชิน พอจิตคิดถึงมนต์อัญเชิญเทพเจ้านั้น จิตก็จะเข้าอยู่ในสภาวะนั้นได้ทันทีโดยไม่รู้สึกตัว หรือจะรู้สึกตัวก็ดี แล้วคนทรงนั้นมีอนุสัยกิเลสหนักไปในทางไหนก็พูดออกมาไปทางนั้น ๆ ชอบรสเหล้าก็เรียกเหล้าดื่ม คำพูดนั้นออกจากจิตตนที่คิดไว้ก่อน มีความเคยชินอยู่ก่อนแล้ว เป็นส่วนมากในรูปแบบอารมณ์ค้าง... บางแห่งตนเองอยากจะมีเมียหลาย ๆ คนก็อ้างว่าเทพเจ้าอยากจะเสพกาม ชาวบ้านเขาก็เอาลูกสาวมายกให้ เพื่อเอาบุญเป็นเมียเจ้า

แล้วตรงที่มนุษย์ขาดปัญญาธรรมจักษุหลงเชื่อได้ง่าย ๆ ว่าต้องมีเทพมาสิง มีความศักดิ์สิทธิ์นั้น ก็คือจิตใจของคนทรงเมื่อตกอยู่ในสภาพที่ท่องคาถาดิ่งอยู่ในความเชื่อมั่น ๆ จนเกิดการสะกดจิตตนเองขึ้นมาได้นั้น จิตแบบนี้มีพลังงานมาก พลังงานแบบนี้อาจจะทำอะไรได้แปลก ๆ เกินกว่าสามัญชนที่จะกระทำได้ เช่น ดื่มสุราที่ละหลาย ๆ ขวด เดินลุยไปในกองไฟ ใช้เหล็กแหลม ๆ แทงปากตัดลิ้นกรีดเลือดเอาออกมาทำเป็นน้ำหมึกเพื่อเขียนเลขยันต์คาถาต่าง ๆ ก็ทำได้ สุดแล้วแต่จะจินตนาการสร้าง

ภาพไว้ในจิตใจก่อนแล้ว พอถึงภาวะจิตเช่นนั้นก็จะแสดงความนึกคิด (อัตตา) ที่เคยเก็บซ่อนไว้ออกมาทำตามนั้นได้ ส่วนมากเป็นการสะกดจิตตนเอง แล้วหลงงมงายเป็นว่าเทพเจ้ามาเข้าทรง แบบนี้ยังเร้าใจโลกียชนดี เพราะว่าปุถุชนมีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งของแปลก ๆ สิ่งที่ตนยังทำไม่ได้จึงสนใจเป็นของธรรมดา ๆ เป็นกรรมที่มนุษย์ขาดปัญญาทางธรรมจักษุ จึงขาดความรู้แจ้งธาตุแท้ของกรรมที่ก่อสร้างอนุสัยคน คือขาดความรู้แจ้งทางจิตใจแล...

แล้วโบราณครูบาของฉันท่านกล่าวไว้ว่า มีพวกตอนวัยเด็กหนุ่ม ๆ หรือบุคคลที่อดีต ๆ เคยอยากดื่มสุรามาก แต่ดื่มทีไรมักจะปวดหัว ปวดท้อง เป็นทุกข์กายใจทันที ซึ่งสุขภาพกายและใจรับสิ่งเหล่านั้นไม่ได้ แต่พอมาฝึกหัด เรียนวิธีการสะกดจิตตนเองแบบอย่างนี้ ๆ แล้ว มักจะดื่มสุราทีละมาก ๆ ขวดก็ได้ ทำในเรื่องแปลก ๆ ชอบทำวิตถาร ๆ ถ้าเป็นคนขี้ขลาดตาขาว เป็นโรคกลัวต่าง ๆ พอดื่มเหล้าเข้าไปแล้ว มักจะใจกล้า กล้าทำในสิ่งที่ตนกลัวมาแล้ว ดื่มเหล้ากลายเป็นอีกคนหนึ่งไป หรือสะกดจิตตนเอง ก็ผันให้กลายเป็นคนอีกแบบหนึ่งได้ สิ่งเหล่านี้ คนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้วิเศษ ไม่ใช่มรรคผลนิพพานเลย มีแต่ทางบาปหนักไปทางก่อโลกียกรรมทางเดียว ผู้ที่จะสนใจ เรื่องดับทุกข์ทางใจตัดวัฏสงสารเข้านิพพานแล้ว ต้องกวาดเรื่องเหล่านี้ให้ออกไปจากจิตใจ ไม่ไปสนใจเรื่องอย่างนี้ ๆ ซึ่งจะทำให้เสียเวลาไร้เหตุผลทางดับทุกข์ ประตูโลกุตรธรรมยังอยู่อีกห่างไกล ๆ มาก ถ้ายังหลงใหลบูชางมงายในทางนี้อยู่ ประตูมรรคผล "นิพพาน" ปิดหมด

เลย อย่าประมาท วันเวลามีน้อยแล้ว อายุคนในโลกนี้ก็เหลือน้อยแล้วนา...

แล้วเคล็ดลับของพวกที่รับจ้าง "ลุยไฟ" ในเมืองจีนต่าง ๆ มีชนกลุ่มหนึ่งยึดถือเป็นอาชีพ แบบพวกเล่นงิ้ว ที่ไหนใครมีงานก็มาจ้างไปเล่น การลุยไฟนั้นถ้าฝึกหัดแล้วทุกคนทำได้ เพราะว่าใช้ถ่านไฟเอาไปแช่น้ำเกลือที่เค็ม ๆ เสียก่อน แล้วก็ตากแดดให้แห้งเก็บบรรจุกระสอบไว้เป็นความลับ คนนอกวงห้ามแตะต้อง เขาแก้ว่าตัวไม่สะอาด ประเดี๋ยวเทพเจ้าจะโกรธไม่มาประทับทรง ถึงเวลาจะเข้าพิธีลุยไฟนั้น ต้องใช้เกลือเทลงไปในกองไฟอีก ต้องคอยซัดเกลือไว้ตรงที่ตีนจะเหยียบ ทางจะเดินเสมอ ๆ ไป มันช่วยลดความร้อนได้มาก ที่ตีนของผู้รับจ้างเดินลุยไฟนั้น ตามปกติมักจะไม่ใส่รองเท้าเดินทางเพื่อต้องการฝึกซ้อมให้ตีนด้าน ตีนหนาแข็ง แบบตีนพวกชาวนามีบางคนด้านหนามากเหยียบไฟก้นบุหรี่จนดับ ก็ยังไม่รู้สึกร้อน เหยียบหนามธรรมดา ๆ จนหักยังแทงไม่เข้า ถนนหนทางร้อนเป็นไฟพวกนี้เดินตีนเปล่า ๆ ได้อย่างสบาย ๆ ตรงที่พิเศษหน่อยก็คือใช้ยาสมุนไพรเป็นพวกว่านสด ๆ เกิดขึ้นในเมืองหนาวเอามาโขลกคั้นน้ำผสมยา ทาที่ตีนก่อนเป็นความลับ มันป้องกันความร้อนได้พอทนลุยไฟไปได้ ว่านสดชนิดนี้ถ้าเอามาทาที่มือ ก็สามารถจุ่มลงไปในกระทะที่มีน้ำมันกำลังเดือด ๆ อยู่ได้โดยที่ไม่ถึงกับน้ำมันลวกจนพุพอง ถ้าเอามาเคี้ยวแล้วปากลิ้นจะชา จะทนอมไฟจนเทียนดับได้ (ถ้าทำเป็นไม่ต้องกินว่านก็อมไฟเล่นกลได้)

แล้วถ้าเกิดมีเรื่อง เพราะว่าผู้ชมบางคนเกิดศรัทธา ก็เดินตามเทพเจ้าไปในกองไฟ แล้วถูกไฟเผาตายไปมีเสมอ ๆ เขาก็แก้ตัวกันว่า เป็นเพราะว่าบุคคลนั้นจิตใจสกปรก ไม่ศรัทธาเทพเจ้าจริง ๆ เป็นทางออกทุก ๆ ครั้งไป ตายเปล่า ๆ เป็นกรรมของสัตว์โลกไป

บางทีรู้ว่าลูกหลานมีเงินยังจะต้องถูกปรับโทษ... ขู่ให้ไปฆ่าเป็ดไก่หรือเอาหัวหมูมาให้คนทรงกินกับเหล้าเสียอีกด้วย กรรม! ถึงสองชั้น

แล้วพวกที่ทรงเจ้าเป็นอาชีพในเมืองจีนต่าง ๆ สืบตระกูลสอนกันลงมาเป็นพันปี ส่วนมากเคยเรียนตำรายาต่าง ๆ หรือรู้จักยามาก่อนบ้างแล้ว บางทีไม่ได้เข้าทรงสะกดจิตตนเองเลยก็เป็นหมอรักษาโรคได้ หรือผู้ที่จะถูกสะกดจิต จิตตกอยู่ในภาวะเช่นที่กล่าวมาแล้วจะเป็นหมอรักษาโรคก็ได้ บอกยาอะไร ๆ ที่ตนเคยรู้จักเก็บไว้เป็นอนุสัยก็ได้ ตำรายาจีนส่วนมากเขาผูกเป็นโศลกเป็นกลอนใช้ภาษาที่ไพเราะ ที่สามารถท่องจำได้เป็นบทเพลงอย่างซาบซึ้งมากก็มี ยาขนานใด ๆ ถ้าคนทรงเจ้าบอกให้ไปซื้อกินแล้วมักจะได้ผลดี เป็นเพราะว่ากำลังใจของผู้เจ็บป่วยนั้น เชื่อมั่นว่าเป็นยาของเทพเจ้าบอกให้มา จิตใจมีศรัทธาว่าศักดิ์สิทธิ์บวกลงไปอีกชั้นหนึ่ง แล้วมีบางคนเกือบจะไม่ต้องกินยาขนานนั้น ก็จะหายจากโรคอุปาทานไปตั้งครึ่งตั้งค่อนไปเสียแล้ว

คนไข้อีกประเภทหนึ่ง ที่ร่างกายสมบูรณ์ดีมาแต่กำเนิดแล้วทีหลังมาเกิดเป็นโรคประสาท เช่น โรคจิตอ่อนไหวได้ง่ายๆ

หรือบางคนที่เป็นหนักมาก ๆ จิตเกิดหลอนตัวเอง[1] เป็นพัก ๆ พวกนี้ส่วนมากมักจะเป็นคนที่เอาแต่คิดมากกว่าทำมาก่อน หรือบางทีมีเรื่องผิดหวังกระทบกระเทือนจิตใจอย่างแรง . . . แล้วไม่รู้จักธรรมะไม่รู้จักศิลปในการปล่อยวาง . . . คือปลงให้ตก หรือมักจะเป็นคนที่มีความรู้สึกเร็วมากมีอารมณ์รุนแรงมากจนเกินไป จนเป็นนิสัยมาก่อนแล้ว

เหตุให้เกิดโรคนั้น ก็อยู่ที่ตรงมีความรู้สึกรวดเร็ว รุนแรงมากนั่นเอง บางทีก็กลายมาเป็นการสะกดจิตตัวเองโดยปริยาย โดยไม่รู้สึกตัวคือทุก ๆ ครั้งที่เกิดอารมณ์รุนแรงขึ้นมานั้น จิตก็เก็บสะสมพอกพูนภาพ หรือเหตุการณ์ทั้งที่ดี และที่ชั่วเอาไว้ จิตเก็บสะสมอารมณ์สันดานเหล่านั้นไว้จนหมด เป็นอัตตาตัวตนซ่อนไว้ในส่วนลึกของจิตใจอยู่ตลอดเวลา เป็นความจริงที่ค้นพบมาอย่างนี้ แล้วจงช่วยกันบอกต่อ ๆ ไปเอาบุญเถิด !

---

1 ท่านอาจารย์หมอตันม่อเซี้ยง ได้บรรยาย ศูรางคมสมาธิสูตร กล่าวว่า สมัยที่ท่านเป็นหมอประจำโรงพยาบาล ได้พบบุคคลที่สมองเคยถูกกระทบกระเทือนอย่างหนัก บางทีหลับตาก็มักจะเห็นภาพ ร่างกายมีไข้สูง ลูกนัยน์ตาจะเริ่มเจ็บ ประสาทอักเสบต่าง ๆ เหล่านี้ บางทีหลับตาหรือลืมตาก็มักจะเห็นภาพแปลก ๆ ก็ได้ อย่ายึดถือว่าเป็นของจริง พอรักษาโรคหายแล้วภาพนิมิตนั้นก็หายไป ถึงแม้โรคจะหายแล้ว แต่บางทีก็จะยังมีอาการอย่างนั้นอยู่บ้าง แต่ไม่เป็นอะไรอย่ายึดถือมันก็แล้วกัน รู้แล้วปลงตกไปก็อยู่รอดในโลกนี้ได้สบาย ๆ ถ้าตาเป็นต้อกระจก ต้อหิน โรคเบาหวานเรื้อรังนาน ๆ บางทีจะมีการเห็นภาพก่อนตั้งหลายปีก็ได้ พึงระวังอย่าเข้าใจผิดว่าตนได้ตาทิพย์เป็นผู้บรรลุธรรมวิเศษไปเสีย

บางคนกรดในกระเพาะมากเกินไป ลมตีขึ้นเรอบ่อย ๆ บางทีต้นคอตึงเส้นแข็งคิดว่ามีองค์ในมีเทพจะมาประทับทรงก็มี กรรม !

"ธีรทาส"

ภาษาธรรมะเรียกว่า "กิเลสเป็นอาคันตุกะจรเข้ามา" คือเหมือนแขกที่จรเข้ามาในบ้านเราเสมอ ๆ พอนานไปก็กลายมาเป็นเจ้าของเรือนไป เป็นอนุสัยไป พอแขกที่ชั่วมีอยู่มาก ๆ เข้าก็ต้องเกิดทะเลาะกัน ระเบิดออกมาทางใด หรือรูปหนึ่ง เมื่อทนไม่ไหว! ก็มักจะไปหายาเสพติด พวกมึนเมาระงับไปพัก ๆ หนึ่ง ๆ หรือเล่นอยู่ในทางใดทางหนึ่ง ให้มันเพลิดเพลินจนลืมไปเสียเป็นพัก ๆ ก่อน

บางคนก็เป็นโรคจิต กลายเป็นโรคจิตหลอนตัวเองก็ได้ คือจิตคิดไม่หยุด...คิดจนจิตฉายภาพเก่า ๆ ที่ตนเคยพบเคยเห็นมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ทั้งภาพดีและภาพชั่ว ซึ่งภาพเหล่านั้นส่วนมากตัวเองลืมไปแล้ว ว่าไปได้เห็นมาจากไหน หรือสร้างภาพเก็บไว้ในจิตใจตั้งแต่เมื่อไร... เป็นโรคจิตชอบคิดจินตนาการไป... ไม่รู้จักหยุด ไม่สามารถที่จะทำให้ขาดตอนลงได้ พอจิตคิดถึงเรื่องอะไร ๆ ภาพอย่างนั้นก็ผุดขึ้นมาทันที บางคนกลางวันได้ยินเขาเล่าเรื่องเทวดาเหาะได้มีอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ นานา พอตกในกลางคืนก็เอาไปนอนฝันเห็นภาพนั้น แล้วคิดว่าเป็นของจริง บางคนเป็นเดี๋ยวนั้นทันที คือจิตประสาทไวปรุงแต่งรวดเร็ววาดภาพเทวดานั้นผุดขึ้นมาทันที อุปาทาน มีอุปาทานร่วม... (หรือประสาทไวต่อความรู้สึกมากไป)

ถ้าเกิดไปฝึกหัดนั่งสมาธิทำวิปัสสนากรรมฐานต่าง ๆ อาจารย์ผู้สอนไม่ได้บอก...เรื่องนี้ไว้ให้ทราบเสียก่อนแล้ว ก็คิดว่าตนเองคงจะได้บรรลุธรรมะ เกิดตาทิพย์ขึ้นมาแล้ว หรือตนเองเป็นเทวดาขึ้นมาแล้ว บางทีอาจจะบังเอิญไปเห็นภาพอนาคต

เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า ๆ ถ้าเกิดไปถูกเข้าจริง ๆ สักหนึ่งหรือสองครั้งแล้ว ก็ยิ่งจะทำให้บุคคลนั้น เชื่อมั่นว่าตนเองถูกหมด... จะยิ่งเพ้อฝันหนักเข้าไปอีก... วันไหนถ้าเกิดเห็นภาพที่ดี... ก็มีจิตใจปีติซาบซึ้งมิรู้หาย... ถ้าวันไหนเห็นภาพที่ชั่วเข้า...ก็เกิดความหวาดระแวงภัยต่าง ๆ นานา เที่ยวระแวงสงสัยเรื่องต่าง ๆ นานาไป คือจิตไม่รู้จักการปล่อยวาง ตรงที่ขาดปัญญาไม่รู้จักการกวาดทิ้งเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ ทิ้งไปเสียบ้าง (จิตก็จะเบาสงบลงบ้าง) จิตจะคิดอะไร ๆ ก็เห็นว่าเป็นของจริงไปหมด ไปยึดถือเอาภาพอุปาทานมายาว่าเป็นความจริงไปเสียจนหมดเลย ความโง่หลงผิดในสภาวะจิตใจอย่างนี้มีมากมาย[1] ไม่สนใจพักเดียวก็สลายตัวไปเอง

พอนานวันเข้าก็อยู่ในสังคมเขาไม่ได้ เพราะจิตตนได้สร้างโลกขึ้นมาอีกโลกหนึ่ง เป็นโลกอันแสนจะหวานฉ่ำ อยู่ด้วยตนเอง บางทีก็อมแฝงอยู่ด้วยความทุกข์กระวนกระวายร้อนจิตใจทรมานกายอยู่ด้วยความโศกเศร้าเหงาหงอย มิได้มีวันหายไปได้ง่าย ๆ นักเลย!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสเรื่องนี้ไว้ใน "ศรางคมสมาธิสูตร" เตือนพระสาวกให้จงพึงระวัง การทำกสิณนิมิต

1 วิธีแก้ง่าย ๆ อย่าไปสนใจมัน อย่าไปจริงจังกับมันคิดเสียว่าภาพนี้มีได้เป็นได้แล้วก็หายไปเอง–ไม่เที่ยงเลย เขาเป็นกันทั้งเพจะมากหรือน้อยเท่านั้น เขาไม่สนใจมันก็อยู่รอดได้–พุทธะ–แปลว่าผู้รู้–ตื่นเบิกบานใจ จงปรับตัวเอง–วางตัวเสียใหม่ ไม่กลัวมันแล้วก็หายเองแล...

"ธีรทาส"

ต่าง ๆ การทำสมถะกรรมฐานการเจริญวิปัสสนาต่าง ๆ ว่า จงอย่าได้หลงผิดต่อเรื่องภาพนิมิตหลอกลวงเหล่านี้ไว้ให้มากที่สุด

บางคนเป็นโรคจิต โรคประสาท ที่ขาดปัญญา ขาดสติที่จะควบคุมความรู้สึกของตนเอง ให้อยู่ในสายกลางได้นั้น บางทีไปหาคนทรงเจ้า จับเส้น เอาไม้ตีสักสองสามที เสก ๆ เป่า ๆ ดุตวาดให้เสียหน่อย! บอกว่าเอายาไปกิน[1] ก็ได้ผลบ้างเหมือนกัน

เพราะว่าเป็น "โรคอุปาทาน... ต้องแก้ด้วยยาอุปาทาน[2]" คือทำให้จิตตื่นตัว จิตเกิดความเชื่อมั่นในเทพเจ้าว่าเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์ท่านสามารถขับไล่โรคภัยไข้ทุกข์ ขับไล่ภูตผีปีศาจต่าง ๆ ให้หนีออกจากร่างกายไปได้หมด คือทำให้จิตเชื่อมั่นยึดถือขึ้นมาอีกแบบอย่างหนึ่ง ก็จะเกิดผลไปอีกแบบหนึ่งได้เหมือนกัน เพราะว่าธรรมชาติของปุถุชนจิตนั้น ปราชญ์ท่านว่า "ถ้าจิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. ถ้าจิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ."

---

1 สมัยนี้ป่าเตียนต้นไม้สูญพันธุ์ เจ้าไม่มียาดีแล้ว ถ้าเป็นโรคกายใจ จงไปหาหมอแผนปัจจุบัน 80% ก่อน วิทยาศาสตร์การแพทย์เขาปรับปรุงก้าวหน้า ยาและการรักษาก็ทันสมัยมาก ไม่ต้องเสี่ยงทายมากมายนักแล...

2 โรคบางอย่างรักษาก็หาย หรือไม่รักษาเลย แต่คอยเวลาหน่อยมันก็หายเอง เพราะว่าธรรมชาติร่างกายรักษาปรับปรุงตัวเอง มันรักษาตัวเองอยู่ตลอดเวลาแล้ว การกินยาเพียงเข้าไปช่วยเท่านั้น บางโรครักษาก็ตาย ไม่รักษาก็ตาย ปลงสังขารไว้ก่อนสบายใจดีแฮ... (อ่านศิลปในการตายก่อนตายในเล่มที่ 4.) "ธีรทาส"

เหตุที่กระตุ้นให้จิตเกิดความเชื่อ... ความยึดถือขึ้นมา... อีกรูปหนึ่งนั้น คือพังทลายความเชื่อแบบเดิมลงไป แล้วเปลี่ยนให้มายึดถือเป็นองค์ทวยเทพแทนไปเสีย จิตเกิดพลังงาน เป็นอัตตา ตัวตน อีกรูปหนึ่ง...เหมือนสะกดจิตตนเองอย่างอ่อน ๆ โดยปริยาย พอนาน ๆ ไปจิตก็เกิดเปลี่ยนรูปแปลงร่าง เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด จากภูมิเดิมไป จิตคลายจากปมเดิม ๆ ไป จิตปล่อยวางเรื่องเดิมไปได้บ้าง แล้วก็จะช่วยทำให้จิตใจคนไข้สงบจิตเย็นลงได้บ้างเหมือนกัน (ความงมงายยังช่วยได้ในบางคน)

โรคเหล่านี้เป็นกรรมของมนุษย์ที่ไม่สนใจศึกษาธรรมะ ไม่รู้เรื่องธรรมชาติ สภาวะที่แท้แห่งจิตมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย หรือศึกษาธรรมะที่หลงผิด หลงผิดต่อสัจภาวะ ไม่พบอริยครูชี้ทางอริยมรรคให้ความรู้แจ้งทางจิตใจ (จิตจึงปล่อยวางไม่ค่อยจะเป็น) พอโรคอัตตาตัวตนแก่จัดแล้วก็รักษายากดับไม่ลง

ถ้าเป็นกรรมวิบากแล้วส่วนมากมาจากกรรมของ ปาณาติบาต ฯ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสัตว์ ทรมานวิญญาณของสัตว์โลก วันละนิดวันละหน่อยพอนาน ๆ เข้าก็โตได้ ที่หนัก ๆ ก็เป็นกรรมเก่าสืบเนื่องมาหลายภพหลายชาติ จนเป็นโรคอัตตา ตัวตนที่เรื้อรัง ฝังลงรากไว้ลึกมาก ถอนไม่ขึ้นในทันทีได้เสียแล้ว ต้องปลงให้ตกเสียมีวิธีนี้จึงจะเบาลงได้บ้าง หรือหายไปได้เองในที่สุด เพราะจิตเข้าถึงธรรมชาติบ้างแล้ว จะปล่อยวางได้เอง

แล้วพวกที่เป็นโรคจิต โรคประสาทต่าง ๆ มักจะเป็นบุคคลที่อดีตเคยชอบคิดในเรื่องอาฆาต เรื่องจองเวร หรือเป็นลูกหลาน

ของตระกูลที่ดื่มสุราจัด ชอบเล่นใช้พลังจิตเล่นปลุกเสกคาถาอาคม ทำเสน่ห์ยาแฝด ใช้พลังจิตเรียกภูตผีปีศาจ ใช้พลังจิตบังคับเขา สะกดจิตผู้อื่น ๆ ชอบเล่นเข้าเจ้าทรงผีต่าง ๆ ซึ่งการกระทำอย่างนี้ ต้องใช้พลังงานของจิตมากมาย การกระทำทุก ๆ ครั้งนั้นเป็น อัตตา ตัวตน ที่ผูกคอมัดตัวเอง... ที่ผูกมัดตนเองไว้ด้วยอยู่ใน ตัวแล้ว ไม่ใช่อนัตตา และสุญตา คือการดับและปล่อยวางอยู่ ในตัว ถ้าเป็นอนัตตา เป็นการปล่อยวางในตัว. ถ้าเป็นสุญตา คือ ว่างจากตัวตน เป็นนิพพานในตัวแล้ว จึงได้ปลอดภัยที่ได้ พบอนัตตาและสุญตาธรรม ความจริงเป็นอย่างนี้

ฉะนั้นตั้งแต่โบราณกาลมา พวกที่เล่นใช้พลังจิต ไปใน ทางเล่นไสยศาสตร์ ส่วนมากไม่ปลอดภัยแก่ตนเอง เช่นเกิด โทสะจิต... จิตฟุ้งซ่านได้ง่าย ๆ โดยไม่มีเหตุผล... ระงับไม่อยู่... จิตใจร้อนรนกระวนกระวายได้ง่าย ๆ โรคร้อนวิชา ที่เป็นหนัก ก็จิตหลอนตัวเอง บางทีก็เพ้อคลั่งจนเอาไม่อยู่... ถ้าเป็นโรค ทางกาย... ก็มักจะเป็นโรคกระเพาะอาหารลำไส้ โรคประสาท หัวใจ ปวดหัวต่าง ๆ

แล้วโบราณครูบาของฉัน ท่านได้สอนศิษย์ไว้ว่า ท่านพบ ความจริงการเกิดของจิต ให้จงสังเกตดูนิสัย ดูอาการของเด็ก ๆ หรือบุคคลที่ชอบ ที่มีความอยากจะได้สิ่งของผู้อื่น ๆ อย่าง แรงกล้า จะเอาสิ่งนั้นให้ได้... แต่เอาไม่ได้... หรือเอาไม่ได้ ตามใจตนเองในทันที ก็ร้องไห้...เสียใจมาก ๆ ตรงนี้เองเป็น เชื้อ จิตจะเก็บอารมณ์นั้นไว้ คือเก็บความอยากได้นั้น ๆ ค้างไว้

(โลภะจิต) เก็บซ่อนไว้ในส่วนลึกของจิตใจ เป็นอนุสัยสืบไป มันร้ายอาจจะเก็บไปจนข้ามภพข้ามชาติก็ได้ พอเด็ก ๆ โตขึ้นไปแล้ว พวกนี้ถ้าพบเห็นสิ่งของที่ตนเคยชอบ เคยอยากได้อย่างแรงกล้ามาแล้ว ถ้ามีเงินจะซื้อทันที ถ้าไม่มีเงินจะขอฟรี ๆ ถ้าขอเขาไม่ได้ มักจะชอบขโมย ยอมเป็นขโมยในรูปแบบของผู้ดีก็มี พวกนี้ถ้าพ่อแม่อบรมไม่ดี การศึกษาศีลธรรมเบื้องต้น ๆ ไม่ดีพอแล้ว พอโต ๆ ขึ้นจะไปกันใหญ่โต หรือถ้าไม่มีครูบาคอยนำ "ชี้บาป–แยกบุญ" ให้เขาพอมีทางรู้กฎแห่งกรรมวิบาก มันมีโทษจะตอบ คือสนองกลับมาหาตนเข้าตนในภายหลังถึงอย่างไร ๆ ก็ให้เขารู้แจ้งทางจิตใจในมุมนี้ไว้บ้าง ต้องสอนเรื่อง "สันโดษ" ในอนาคตชีวิตจะได้มีความปลอดภัยมากขึ้นไป

แล้ววิธีแก้อนุสัยคนแบบนี้ทำแต่ต้นมือง่าย ๆ ก็คือการสอนให้เขามองเห็นความไม่เที่ยงของสังขาร มีการปล่อยวางความยึดถือไว้ในตัวโดยปริยาย ให้เขารู้แต่อย่าหลงใหลมากนัก จะมีสิ่งนั้นก็ได้ จะไม่มีสิ่งนั้นก็อยู่รอดได้ ต้องฝึกหัดปลงกายใจ ปลงวัตถุสิ่งเหล่านั้นไว้บ้าง จิตใจจึงไม่บ้าหลงค่านิยมเกินกว่าฐานะตนไป จิตหลงเกินกว่าเหตุผลไป ถ้าไม่คิดจะแก้ไขนิสัยบ้างแล้วอนาคตพวกนี้มักจะกลายเป็นคนมีนิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่ง เช่นหาสิ่งของที่ตนชอบนั้นไม่ได้ อารมณ์นั้นยังขาดแคลน ยังหิวอย่างนั้นอยู่ จะกลายเป็นเด็กชอบขโมยของผู้อื่น ๆ หรือพอโตขึ้นกลายเป็นคนขี้อิจฉาริษยาผู้อื่น ๆ เห็นคนอื่น ๆ มีสิ่งของนั้นไม่ได้ จิตปฏิฆะเกิดอารมณ์เครียดทันที (ทุกข์ใจ) บางทีชอบขัดใจผู้อื่น ๆ ระเบิดออกไปเป็นคนขวางโลก สร้างแต่ศัตรูทางใจตลอดเวลา เพราะ

เขาระเบิดความเก็บกดอารมณ์ค้าง ๆ ไว้แต่เด็ก ๆ ออกไปในรูปแบบอย่างนี้กันมาก เป็นพิษภัยแก่สังคมทางเดียว เป็นอกุศลบาปทางใจ มิใช่เป็นบุญกุศลอะไรเลย สมควรแก้ไขทันทีที่มีจิตคิดแบบอย่างนี้ ๆ ให้ดับ ๆ ไม่เหลือ ๆ เสียเลย ปล่อยวางทางใจเป็นสุขใจแก่ตนเองและผู้อื่น ๆ ด้วยสาธุ ! (คำพูดเล็กน้อยนี้แต่กำชะตาวิถีชีวิตคนทั้งชาติ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาในโลกนี้ จึงได้ไปชี้แจงให้มนุษย์ในโลกนี้เข้าใจ... ว่าอย่าทำเป็นล้อเล่นกับธรรมชาติของจิต ธรรมชาติไม่ล้อเล่นกับใครเลย จิตที่เคยใช้พลังจิตไปบังคับเขา ใช้พลังจิตไปสะกดจิตเขา ไปทรมานเขา ทำให้เขาหลง ทำให้เขาบ้า ทรมานวิญญาณสัตว์โลกต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ใช่ของเล่นเลย พอทำไปนาน ๆ มักเกิดสนองกลับเข้าตัว แรงกรรมวิบากพอมันถึงคราวจะให้ผลแล้วเท่า ๆ กัน หนักเท่ากันกับที่กระทำเขาไว้จนหมดทุก ๆ อย่าง ติดตามข้ามภพชาติไปอีกด้วย กรรมวิบากการใช้พลังจิตนั้นร้ายแรงมาก จงอย่าประมาทกันเลย

พระพุทธองค์จึงกวาดทิ้ง เรื่องพิษภัยอย่างนี้ออกไปจากพระ-พุทธศาสนาหมดเลย ยังบอกว่าเป็นเดรัจฉานวิชา เป็นมีดสองคมขึ้นทำไปมากก็มีแต่อันตราย และจะปิดประตูมรรคผลนิพพานของตนเองอีกด้วย จึงได้บัญญัติศีลวินัยห้าม พระภิกษุสามเณรภิกษุณีสามเณรีกระทำสิ่งเหล่านี้ เพราะไม่ได้เป็นไปเพื่อทาง "วิปัสสนาปัญญา" ที่ให้รู้แจ้งอนุสัยกิเลส ๆ แล้วจะดับทุกข์ทางจิตใจได้สิ้นเชิง ถ้าขืนเล่นทางนี้อยู่มีแต่จะออกห่างทางมรรคผลนิพพานไป เรื่องนี้ใน พระไตรปิฎก ทั้งหินยานและมหายานได้กล่าวไว้ตรงกันหมดแล...

บทที่ 6

องค์เทพผู้เป็นใหญ่ ได้บอกกับ "ท่านชั่วใจ" ต่อไปอีกว่า เรื่องเทพเจ้า ผู้มีอภินิหารนั้นมีมาก่อนพุทธกาลแล้ว ซึ่งดั้งเดิมทีเดียวนั้นเป็นของมีจริง พอนาน ๆ เข้ามนุษย์ขาดมนุษยธรรม จิตก็โหดเหี้ยมขึ้นทุกที ๆ ศีลธรรมเสื่อมลงมาก ๆ เข้า ลูกหลานออกมาจิตใจก็แข็งกระด้าง! ขาดหิริโอตตัปปะ ขาดเมตตากรุณาจิต ฆ่าคนด้วยอาวุธ ฆ่าคนด้วยอุบายได้อย่างเลือดเย็น มองไม่เห็นเวรภัยในการฆ่าสัตว์ใหญ่ ๆ ที่มีคุณช่วยมนุษย์ บาปในการเบียดเบียนชีวิตและเลือดเนื้อซึ่งกันและกัน กรรมอันนี้ก็จะสนองตอบเป็นโรคทำให้อายุของคนก็จะสั้นเข้าทุกที ๆ สิ่งเหล่านี้ก็เสื่อมตามไปด้วย ที่นี้ก็เกิดมีพวกที่ฉลาดการเล่นกลอยู่แล้ว ก็ฉวยโอกาสคิดทำของปลอม เกิดมีอภินิหารเทียมกันขึ้นมาอย่างแพร่หลายตามที่ชาวบ้านเชื่อถือสืบทอดกันลงมา พวกที่อยากดังได้ชื่อเสียงก็ทำไปเพื่ออวดหาชื่อเสียง พวกที่อยากได้ลาภผลก็ทำไปเพื่อหาเงินทอง (ไม่ใช่ผู้บรรลุธรรมหรือได้มรรคผลนิพพานเลย) แล้วก็ไม่มีอะไรที่จะมาชักจูงคนให้มาสนใจ เร้าใจคนให้ตื่นเต้นได้รวดเร็วเช่นนี้ แล้วยังทำให้เขามายกมือไหว้ได้ง่าย ๆ มากมายเหมือนเรื่องอย่างนี้อีกด้วย

ในอินเดียบางแห่ง ถึงปีก็มีงานบูชายัญ งานไหว้ครูอัญเชิญทวยเทพ แต่ละสำนักแข่งกันจัดสร้างศาลพิธีกรรม แล้วเอารูปทวยเทพต่าง ๆ ออกมาตั้งให้มหาชนนมัสการ สรงน้ำ บูชาเพื่อได้บุญกุศล รักษาโรคภัย ขอลาภผลต่าง ๆ พอสรงน้ำกันมาก ๆ เข้า สวดมนต์ร่ายโศลกกันตลอดวันคืน องค์เทวรูปก็จะ

ค่อย ๆ สูงขึ้นมาทุกที ๆ พราหมณ์ก็ต้องร้องข่าวประกาศว่า เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้มาสิงอยู่ในองค์เทวรูปแล้ว ท่านแสดงอภินิหารให้เราเห็นแล้ว

ใครอยากได้บุญกุศล...ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ จงรีบเอาเงินเอาทองออกมาทำบุญกับฉัน ... มาทำบุญกับฉันก่อน ... แล้วฉันมีโชคดี ก็คือท่านมีโชคดี เพราะว่าฉันเป็นนักบุญ เป็นผู้แทนของเทพเจ้าผู้วิเศษ จะช่วยดลบันดาลสรรพสิ่งให้แก่ท่านในอนาคตได้ มหาชนทั้งมงาย ๆ ตื่นข่าวง่าย ๆ อยู่เป็นพื้นฐานแล้ว พอได้มาดูเทวรูปที่สรงน้ำเพียงไม่กี่วัน ก็ค่อย ๆ สูงขึ้นมาได้จริง ๆ เห็นแล้วต้องเกิดศรัทธามาก มีเงินทองเท่าไร ๆ ต้องรีบขนเอาออกมาทำบุญให้ทันเวลานี้จึงจะได้บุญมาก... (ลูกไม้แบบนี้มีทุกยุค-ยังเล่นกลใช้ได้)

โอ... อมิตาพุทธ ! กรรมแท้ที่จริงนั้นก็คืออภินิหารของถั่วเขียว คือตรงใต้ฐานเทวรูปนั้น มีถั่วเขียวผสมขี้เถ้าแกลบเอามาซ่อนไว้เป็นความลับหลายสิบถังก่อนแล้ว ถั่วเขียวพอถูกน้ำเข้าพอข้ามวันมันก็เริ่มมีอิทธิฤทธิ์... แตกรากอ่อน ๆ งอกออกมา แรงดันของถั่วงอกนั้นมันมากพอจนทำให้องค์เทวรูปค่อย ๆ สูงขึ้นได้ทุก ๆ วัน กลายเป็นอภินิหารอย่างนี้ไป

วิธีแบบอย่างนี้ ได้ตกเข้ามาถึงเมืองจีนบ้างเหมือนกัน แต่ทำไปไม่รอดเท่าไรนัก เพราะว่าพวกสำนักเซียนชั้นต่ำ ๆ คือเซียนดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนันต่าง ๆ เซียนมีเมีย เซียนปลอมนั่นเอง เขาคิดทำได้เองอีกแบบหนึ่งซึ่งเก่งกว่าพวกแขกทำ และยัง

แนบเนียนได้ผลมากกว่าของแขกทำไปเสียอีกด้วย เพราะว่าพวกคนทรงในสำนักเซียนต่าง ๆ นั้น เก่งกว่าพวกตาแป๊ะ เฮียกง หรือตี่เก็ง ในศาลเจ้าพ่อมากมาย เกิดแข่งขันแย่งอาชีพกันขึ้นมาแล้ว พวกเซียนปลอมส่วนมากมีความรู้ทางอักษรศาสตร์ วรรณคดี กาพย์กลอนโคลงฉันท์ตรรกวิทยา และปรัชญาจีนโบราณต่าง ๆ ก็คิดแต่งคัมภีร์สูตรสำเร็จรูป วาดเป็นรูปภาพบ้าง ซึ่งเป็นคำถาม คำตอบ คำแก้ สำเร็จอยู่ในตัวถึง 365 โศลก คือแบบใบเซียมซีพูดวกไปวนมา จะต้องมีถูกใจเข้าข้อหนึ่งจนได้ เอาเงินมาเติมน้ำมัน ทำบุญได้ง่าย ๆ ซึ่งไม่ต้องไปเรียกเลย ปีหนึ่งก็ยังมาทำบุญได้หลาย ๆ ครั้ง ได้เงินเลี้ยงสำนักก็แล้วกันเอย...

ใน 365 โศลกนั้นเป็น "ตรรกวิทยา" ผู้แต่งเก่งมาก เขาแยกธาตุอนุสัยกิเลสคนออกได้มาก คือทายดักจิตใจของมนุษย์ออกว่า ส่วนมากต้องการอะไร มีทุกข์ร้อนใจอะไรใน 4 ฤดู อยากรู้อยากเห็นอะไรในวัยอายุนั้น ๆ เช่นมีคนถามมา 100 เรื่อง.. ในใบเซียมซีนั้นพูดวกไปวนมา จะต้องมีถูกใจตรงกับจิตใจผู้ถามนั้น 30 เรื่อง... คือทุก ๆ ใบจะต้องมีถูกเข้าคำหนึ่ง ถึงจะไม่ถูกเลย... ก็ยังพูดเล่นสำนวนเป็นปริศนา... ให้ผู้อ่านเอาไปคิดเดาเอาเอง บางทีก็ยังเดาถูกบ้าง ชาวบ้านก็ชอบใจ! เป็นความสุขใจชนิดหนึ่ง ถ้าเสี่ยงถูกใบที่ไม่ดีเข้าก็ให้ทำบุญเติมน้ำมันสะเดาะเคราะห์ล้างซวย หรือให้ทำบุญรับพระส่งพระเสียจิตใจก็

สบายขึ้นหน่อย! หรือให้สินบนเชื่อไว้ก่อน[1] ถ้าถูกใบที่ดีเลิศก็ต้องทำบุญเติมน้ำมันอีก เพื่อต้อนรับฉลองโชคจะได้ดีมาก ๆ

แบบวิธีพิมพ์พวกใบเซียมซี ไว้ตามหน้าศาลเจ้าต่าง ๆ นี้ แพร่หลายได้เร็วที่สุด เจ้าเล็กเจ้าใหญ่เกิดมีกันจนหมด พอใบเซียมซีเข้าไปถึงวัดของ พระพุทธศาสนา บ้างแล้ว พระภิกษุสามเณร ก็เห็นว่าดีเหมือนกัน คือแทบจะไม่ต้องออกบิณฑบาตเลยก็ได้กันแล้ว จะเป็นเรื่องอะไรก็ดี ถ้าพระเณรชอบเล่นด้วยแล้ว ก็ต้องว่าพระพุทธเจ้า ท่านก็ยังทำ ไม่เห็นท่านห้ามเลย เป็นอย่างนี้ทั้งหินยานและมหายาน พอนาน ๆ ไป วัดไหนถ้าไม่มีใบเซียมซี หรือพระวัดไหนไม่เป็นหมอดู ชาวบ้านก็มักจะไม่ค่อยนิยมไปทำบุญวัดนั้น

ทีนี้เรื่องมันก็กลายมาเป็นว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่อยู่ในเมืองแขกนั้น ท่านไม่เก่งเลย พอมาอยู่ตามโบสถ์ ในวัดเมืองจีนต่าง ๆ แล้ว พระพุทธองค์ท่านก็เป็นหมอดูกับเขาได้อีกด้วย พอนานไปใบเซียมซีนั้น ก็กลายมาเป็นตถาคตขอตรัสพยากรณ์ว่า...ไปเสียแล้ว เป็นอย่างนี้มาเป็นพันปีแล้ว

ฉันมาคิดดูให้ไกล ๆ แล้วก็น่าเห็นใจมาก จะเอาอย่างไง? กับหลวงพ่อท่านอีกเล่า? เพราะว่าท่านไม่ได้ทำไร่ไถนา เพียง

---

[1] เรื่องให้สินบน เป็นหนี้เชื่อไว้ก่อนนั้นก็แปลกมาก ถ้ามนุษย์ต่อมนุษย์เป็นหนี้กันแล้ว มักจะไม่ค่อยยอมชำระหรือชอบโกง แต่ถ้าเป็นหนี้เทพเจ้าต่าง ๆ แล้ว ไม่ว่าเรื่องที่บนไว้จะสำเร็จหรือไม่ได้ผลก็ตาม มนุษย์เขามักจะไม่คิดจะโกงเทพเจ้า ช้าหรือเร็วก็ต้องเอาไปชำระให้ประจำปี ซื่อสัตย์ดีมากแล... "ธีรทาส"

แต่ทำกระบอกไม้ไผ่ เอาไม้ติ้วใส่ไว้สักกำมือเดียวเท่านั้น หลวงพ่อท่านก็ยังมีเมตตามหานิยม เลี้ยงพระเณรได้กันทั้งวัด แล้วจะไม่ดีอีกหรือ?

คนทรงเจ้า เป็นอาชีพในเมืองจีนต่าง ๆ ส่วนมากต้องเรียนยกครูเสียก่อนจึงรู้เคล็ดลับ[1] ครูจึงจะสอนวิชาความลับจุดที่เร้าอารมณ์คนโง่หลงในมุมนี้ต่าง ๆ สอนให้รู้วิธีพูดสองแง่ สามง่าม พูดเชิงกำกวมดิ้นได้อีกมากมาย (ไม่ยอมสอนกันง่าย ๆ อีกด้วย)

พวกนี้เก่งตำราดู "ลักษณะศาสตร์ และ การเกิดของจิตศาสตร์" ท่องเป็นโศลกได้เหมือนบทเพลง ที่เก่งจริง ๆ เพียงมองดูหน้าตา ดูโหงวเฮ้ง ผู้ที่กำลังกราบไหว้บูชาเทพเจ้าอยู่นั้น ก็สามารถอ่านวิถีชีวิต...เรื่องอดีตในหลักใหญ่ ๆ เดาได้ประมาณ 40% ว่ามีหลักทรัพย์ อุปนิสัย อายุยืนหรือสั้น มีปัญญา สูงต่ำมากน้อยอย่างไร? บางทีเขาหยิบภาพให้ดูไม่กี่ใบ ก็ทายถูกว่ามีอายุเท่าไร มีลูกกี่คน รู้จนกระทั่งมีเงินมาในกระเป๋า ประมาณเท่าไร?

ทั้งหมดนี้เขารู้ได้ด้วย "ตรรกวิทยา" คำนวณคำพูด คำนวณกิริยาของผู้มาถามนั้น แล้วก็ถอยกลับไปแบบตรรกวิทยา

---

1 แบบความลับการดูเก็บศพล้างป่าช้า วิธีดูว่าที่ไหนมีศพฝังอยู่นั้น เขาไม่ยอมสอนศิษย์กันง่าย ๆ นัก ถ้าบอกไปหมดแล้วครูจะไม่มีเหล้าดื่ม ไม่มีใครฆ่าสัตว์มาให้กินง่าย ๆ แบบคาถาอาคมเขาก็ไม่ยอมจะแปลให้กัน ถ้าไปแปลแล้วมักจะไม่มีข้าวกิน ต้องให้งมงายอยู่แบบนั้นจะดีกว่า ยังมีการมาทำบุญไหว้ครูยอมทำทานบ้าง เป็น "โมหะ" และกรรมร่วมของมนุษย์โลกไปเสียแล้ว. "ธีรทาส"

อาจจะเดาพอรู้ได้ ว่ามีเรื่องอดีตที่ปกปิดไว้อะไรบ้าง ซึ่งบางคนตกตะลึงเลย . . . ทำไมอาซินแส . . . จึงดูแม่นอย่างนี้ รู้จนกระทั่งของลับมีตำหนิไฝปาน ช่างดูแม่นเสียจริง ๆ ชักติดใจจะเอาเงินเท่าไร ? จะให้ก็ตรงนี้ กรรม ! มีปมด้อยแสดงปมเขื่อง ส่วนมากให้เขาทราบ เดาเรื่องอดีตจนเกือบจะรู้หมดแล้ว เขาจึงดูได้ถูกมาก ทำไมจะดูเรื่องที่ผ่านมาแล้วไม่ได้แม่นเล่า ? (บางแห่งตอนแจ้งบอกวันเดือนปีเสมียนหลอกถามแบบตรงกันข้าม (ถามแบบตรรกวิทยา) รู้อีกมุมหนึ่งเขาแอบฟังจดไว้แทบหมดแล้ว บางทีคนแนะนำนั้นไปบอกเขาไว้จนหมดแล้ว)

ส่วนเรื่องอนาคตนั้น ส่วนมากผิด แต่ถึงจะผิดเท่าไร ๆ ก็ยังมาไม่ถึง . . . และอีกนานลืมไป . . . มักจะให้อภัยหมอดูหมด เพราะว่าถูกใจตรงที่ดูเรื่องเก่า ๆ ถูกก็พอใจแล้ว ยกมือไหว้เขาเป็นผู้วิเศษไปแล้ว (90% ไม่รู้แจ้งกลลวงงมงายตรงนี้)

ส่วนมากไม่เฉลียวใจบวกลบคูณหารดูก่อน ! ซึ่งหมอดูซินแสจริง ๆ นั้น ส่วนมากแก้ปัญหาชีวิตของตนเองไม่ตก ไม่ได้เก่งตามที่ปากชาวบ้านเขาเล่าลือเท่าไรนักเลย หรือหมอดูแม่น ๆ ตามที่หมอดูท่านได้เล่านิทานให้ฟังว่า ฉันดูคนนั้นไปก็ถูกหมด ดูคนนี้ก็เป็นจริง ผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียงก็ยังต้องมาหาฉัน . . . โอ ! ฉันมีศิษย์เต็มบ้านเต็มเมือง . . . พอดูเข้าจริง ๆ กันแล้ว ให้เงินก่อนแล้ว ไม่ได้แม่นอย่างที่พูดนั้นหมดทุกคนเลยนา ! อย่าไว้ใจหมอดูจนหมด . . . แล้วจะหมดตัวนา !

ตำรา ลักษณะศาสตร์ นั้น มีมาก่อนพุทธกาล คนทรงเจ้า บางคนท่องโศลกหมอดูได้ทั้งคัมภีร์ พอมองหน้าคนที่มา

ถามก็แบ่งส่วนบนใบหน้าเขาได้ทันที แบ่งเป็น 3 ตอน คือชีวิตตอนต้น ตอนกลาง ตอนปลาย แล้วก็แบ่งเป็น 6 ภาค แบ่งเป็น 5 ธาตุ แบ่งเป็น 12 ราศี แบ่งอายุบนใบหน้าคนได้ตั้ง 100 ปีแล้ว

วิธีอย่างนี้ เรื่องใหญ่ ๆ เดาได้ประมาณ 40% แล้วอีกวิธีหนึ่งผูกดวงชะตา เป็นสูตรสำเร็จ ท่องเป็นโศลกเหมือนกัน พอบอกวันเดือนปีมา ผู้พูดยังไม่ทันจะจบคำสุดท้ายเลย... หมอดูตอบสวนกลับไปได้แล้ว ว่าต้องพยากรณ์โศลกนั้น เขียนบทกลอนเป็นคำทำนายให้ได้ในทันทีนั้น โดยที่ไม่ต้องมีเทพเจ้ามาเข้าทรง ส่วนมากเอาเจ้ามาตั้งเพื่อเป็นพิธีอ้างว่าเจ้ามาพยากรณ์ ทำให้เกิดความศรัทธาสูง จูงจิตใจบุคคลที่มีความเชื่ออย่างงมงายในอารมณ์เป็นพื้นฐานมาแล้ว ได้ง่าย ๆ ดี

บางรายทายไป 10 ข้อ พูดวกไปวนมาถูกเรื่องอดีตเข้าสัก 2 หรือ 3 ข้อ ก็นึกว่าแม่นจริง ๆ แต่หาได้สติไม่... หรือเฉลียวจิตใจไม่ว่า...นั่นมันยังมีผิดอยู่อีกตั้ง 7 หรือ 8 ข้อ...แล้วถ้าเรื่องนั้นใหญ่โตต้องลงทุนมากมาย ถึงกับเสี่ยงชีวิตกันแล้ว...จะแย่ไหม ? ยังผิดอยู่ถึงขนาดนี้...จะตายกันหมดไหม ? ความผิดพลาดเหล่านี้มักจะไม่สนใจ...ไม่ใช้เหตุผลตรงนี้เข้าไปจับมาแยกธาตุดูก่อน...ให้อภัยหมอดูไป ความผิดนั้นลืมไปเหมือนลูกคลื่นกระทบฝั่งหายไปเอง แล้วยังนึกว่าเขาเป็นผู้วิเศษ เอาเงินทองส่งให้หมอดูประจำแล้วสบายใจดี เอาของไปถวายพระหมอดูแล้วนอนตาหลับดี ด้วยความเคารพฝากกายถวายชีวิตไว้ได้

บ้างก็บูชาสูงเสียกว่าธรรมะ สูงยิ่งกว่าองค์พระพุทธเจ้าไปเสียอีก เข้าใจว่าหมอดูเป็นผู้ดลบันดาลโชคลาภให้ได้ และแก้บาปกรรมให้ได้ เสกวิถีชีวิตให้ได้ทุกอย่างอีกด้วย กรรม!

แล้วบุคคลที่ยังหลงติดอยู่ในทางนี้มากมายนั้น ยังไม่ได้สติปัญญา ทางธรรมจักษุบ้างเลย ถ้าไปบอกความจริงให้ทราบว่าเรื่องเหล่านี้ยังไว้ใจไม่ได้หมด... ไม่ใช่เรื่องด่วน... ที่จะดับทุกข์กายใจที่แท้จริง เป็นวิชาที่ยังตกอยู่ในขอบข่ายของมายาชนทางโลกีย์ เขายึดถือเป็นอาชีพก็มี เป็นสื่อสังคมในทางอ้อมก็มี เพื่อจะแสวงหาชื่อเสียงผลประโยชน์ทางโลกีย์วัตถุก็มี มีมาก่อนพระ-พุทธเจ้าเกิดแล้ว

เช่นบอกว่าดวงดีมาก... ไม่มีการตายโหงแล้ว จงอย่าได้เสี่ยงภัยทดลองนอนให้รถทับเชียวนา... ตายหมด! จงอย่าได้ดื่มยาพิษเชียวนา... ตายหมด[1] ที่จะรอดได้ด้วยดวงดีนั้น ตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงบัดนี้ ยังมีน้อยมาก ไว้ใจยังไม่ได้เลย จงได้สติบ้างเถิด!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงตรัสว่า "คนโง่นั้นมัวแต่นั่งคำนวณดูดาว ดูฤกษ์ยามที่ดี แต่ผู้ที่ฉลาดนั้น เอาประโยชน์นั่นเป็นฤกษ์

---

1 เพราะว่าปัจจุบันกรรมนั้นก่อขึ้นได้ทุกเวลา พระพุทธศาสนามุ่งปัจจุบันกรรมเป็นเป้าหมาย ถ้าสร้างกรรมดีในอนาคตก็เกิดผลที่ดี แต่อดทนคอยเวลากันไม่ได้ทันใจ และส่วนมากมักจะไม่ได้สร้างกรรมดีไว้ คอยแต่จะวิงวอนพึ่งโชควาสนา ขาดความเพียรในทางที่ดี ไม่แก้ไขอุปนิสัยและปรับปรุงชีวปัจจัยให้มีความสันโดษ วางตัวเสียใหม่และให้มีความอดทนคอยความเจริญก้าวหน้าในการงานตนอีกด้วย "ธีรทาส"

ที่ดี" อย่ามัวเสี่ยงทายดวงดาว เพราะยังเป็นเดรัจฉานวิชาผิด ๆ ถูก ๆ ไว้ใจไม่ได้หมด... ไม่ใช่เรื่องด่วนที่จะดับทุกข์ระงับเพลิง "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ได้ ไม่ใช่เรื่องมรรคผลนิพพานเลย

ถ้าขืนพูดแบบนี้ ให้พวกหลงติดหมอดูฟังกันแล้ว เป็นสั่นหัวทันที แล้วถ้าเทศนาธรรมะ ชักชวนให้เขามาปฏิบัติธรรมะให้รู้สัจธรรมกันเสียบ้าง พวกนี้หนีหมด เป็นกรรมอะไรหนอ? ต้องการแต่มายา... บอกสัจธรรมให้ไม่เอา... จะเอาแต่การเสี่ยงพวกใบเชียมซี[1] ผิดบ้างถูกบ้าง ถ้าเดามากก็คือต้องโกหกมากนั่นเอง

พระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านมีปัญญาสูงมาก สูงจนถึงกับตรัสรู้ได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีครูสอน แต่ท่านไม่ชอบสอนคน ท่านคงจะเอือมระอาคน เพราะไปพบแต่คนพวกนี้ พอบอกธรรมะให้ไม่เอา... มีแต่จะมาให้ท่านเป็นหมอดู แล้วชั้น "พระ-

---

1. การเสี่ยงใบเชียมซีนั้นตำนานบอกว่า ให้ถือมังสวิรัติ (เจ) เสีย 3 วันก่อนแล้วค่อยเสี่ยงทาย มักจะมีความแม่นยำดี เพราะกายใจสะอาดจากกลิ่นคาวเลือดเนื้อสัตว์ ทวยเทพชั้นสูงไม่รังเกียจ. ข้าพเจ้าเมื่ออายุ 22 ปี เคยว่างงานก็กินเจอยู่หลายวัน แล้วก็เสี่ยงทายได้มา 1 ใบทายว่า "ต่อไปนี้จะเป็นเสมือนเสนาธิการ ออกศึกสิบทิศ ดวงอาทิตย์จะส่องแสงอยู่ท่ามกลางนภากาศ ดอกบัวจะบานไปทุกแม่น้ำ" พออีกไม่เกินเดือนข้าพเจ้าก็ได้งานที่ดีมากทำ ต้องออกเดินทางเป็นผู้แทนขายยาเก็บบัญชีขายสินค้าเงินแสนเงินล้าน ปีเดียวไปตั้ง 60 จังหวัด มาตอนหลัง ๆ ก็กลายมาเป็น "ธีรทาส" นักบุญ ตัวอย่างผู้ที่แจกหนังสือธรรมเรื่อง "ดอกบัวพ้นน้ำ" ชุดนี้ไปทุกแม่น้ำเหมือนกัน ซึ่งยังแปลกใจอยู่มาก... ในชีวิตเคยเสี่ยงเชียมซีร่วม 10 ครั้งแต่ไม่ได้กินเจเลย ไม่ถูกเลย แต่มาถูกเอา 100% ตรงที่กินเจนั้นครั้งเดียว "ธีรทาส"

ปัจเจกพุทธเจ้า" นั้นภูมิธรรมทุกอย่าง สูงกว่า "พระอรหันต์" ท่านจะมานั่งโกหกคนอีกกระนั้นหรือ? ท่านคงจะไปพบเรื่องอย่างว่านี้มาก ๆ เข้า ก็เลยสั่นหัวคนไป เลยปลงตกอยู่สันโดษจะดีกว่า ไม่เอากับใครเลย ถ้าจะสอนคนนั้น ท่านก็ต้องสอนได้ดีแน่นอน เพราะมาดู "พระอรหันต์" ชั้นต่ำกว่ากัน ก็ยังเทศนาได้อย่างแจ๋วแล้ว ไม่ต้องถึงปัญญาชั้นพระพุทธเจ้าเลย

แล้วทำไม "พระปัจเจกพุทธเจ้า" ท่านเหม็นสาปเบื่อมายาของคนไปเล่า? ก็จงคิดกันดูที่คนเขาจะโกงกันไม่ได้ถนัด... กลัวฤกษ์ยามจะไม่ดี โกงไม่ได้จุใจ ก็ไปหาหมอดู... เขาจะก่อกรรมจับสัตว์ ทรมานสัตว์ ฆ่าสัตว์ กลัวจะทำบาปกรรมไม่เจริญ ก็ไปหาหมอดูหาเทพเจ้า... ให้จงช่วยดลบันดาลให้ทำบาปกรรมนั้นได้เจริญมาก ๆ หน่อย! เขาจะทำคนให้เกิดแก่เจ็บตาย... ทำสัตว์ให้วนเวียนในวัฏสงสาร ก็วิ่งเข้าไปหาพระหาเจ้า... ให้ท่านช่วยแรงทำให้ที่เป็นอย่างนี้ แล้วพระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านจะโง่ไม่รู้จักเรื่องกรรมร่วมอีกด้วยหรือ? ท่านจึงเบื่อสังคมคน หนีเข้าป่าเข้าดงไปอยู่กับสิงสาราสัตว์ มันซื่อสัตย์ดีไม่มีมายา... เพียงอาศัยกับลูกไม้ใบหญ้าขบฉัน ไปวัน ๆ หนึ่ง ดูจะสงบจิตสะอาดกายวาจาใจดี อยู่กับธรรมชาติจิตว่างดี เป็นอย่างนี้ละกระมัง? "พระปัจเจกพุทธเจ้า" ท่านจึงไม่อยากจะเป็นครูสอนคนไปเสียแล้ว เฮ้อ! กรรมของใครหนอ...?

บทที่ 7

องค์เทพผู้เป็นใหญ่ได้บอกกับ "ท่านซิ่วใจ๋" ต่อไปอีกว่า ณ จังหวัด ฮั้งเอี๊ยง มณฑลอังฮุย เป็นบ่อเกิดศิลปวิทยาการ เช่น มวยจีน กระบี่ กระบอง พื้นดาบ พุ่งหอก ปล่อยมีดสั้น เหวี่ยงลูกเหล็ก ยิงธนู ฟังลม[1] แล้วดักจับลูกเกาทัณฑ์ ที่ศัตรูยิงมาได้อย่างแม่นยำ เป็นหมอดู วิชามายากลต่าง ๆ ชำนาญพวกตำรายาสมุนไพร ชนพวกนี้หยิบต้นไม้ใบหญ้าจากพื้นดินขึ้นมาแล้วรู้คุณภาพใช้เป็นยาได้หมด สมองของชนเผ่านี้เป็นปราชญ์ในทางนี้โดยเฉพาะ มีนิสัยชอบท่องเที่ยวผจญภัย มีวิชาความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้มากเขาสอนถ่ายทอดให้กัน ในวงศ์ตระกูลสืบกันลงมาเป็นพันปี

ประเพณีในจังหวัดนี้ เคร่งครัดกว่ากฎหมายบ้านเมือง พอลูกออกมาไม่ว่าชายหรือหญิง พอเด็กหัดพูดสอนเดินได้ ก็จับเอาไปให้ครูสอนมวยนวด ดัดแขนดัดขา อาบว่าน ดองยา แล้วก็เอากำไลทองเหลืองอันเท่านิ้วก้อย สวมใส่ไปที่มือที่ตีน เพื่อถ่วงการฝึกหัดให้เด็กออกกำลังกาย บริหารมือตีน ให้สามารถยกน้ำหนักไปได้ในตัวด้วย พอเด็กโตขึ้นมาหน่อย ก็เปลี่ยนกำไลห่วงที่หนักเพิ่มขึ้นไปอีก ตามอายุของเด็ก

---

1 พวกที่เก่งฟังลม ดมกลิ่น เมืองไทยเราก็มีชาวเขาพวกผีตองเหลือง อยู่ตามป่าภาคเหนือ ๆ พวกผีตองเหลืองมีประสาทหูไวมาก เพียงแต่นอนตะแคงที่พื้นดิน ฟังดูแล้วก็จะรู้และได้ยินไกลหลายร้อยเมตร ว่ามีคนหรือสัตว์ชนิดใดกำลังเดินอยู่ที่นั้น. "ธรทาส"

พอเด็กวิ่งได้เก่งแล้ว ก็สอนให้กระโดดสูงต่ำซ้ายขวาถึง 40 วิธี ที่โตแล้วก็สอนชกมวย พวกมวยเลียะพะชั้นหยาบ ๆ ก่อน แล้วก็ชั้นละเอียดมีหลายร้อยแบบ เด็กที่เก่ง ๆ บางคนมีอายุเพียง 15 หรือ 16 ปี ที่ขาผูกกระสอบทรายไว้ข้างละหนักถึง 30 ชั่ง ก็ยังสามารถกระโดด (จีนเรียกว่า-ตุ้นเบ๊) ตุ้นเบ๊ทีเดียวขึ้นสูงได้เกินกว่าหัวคนที่ยืนอยู่มากมาย คนพวกนี้ถ้าเอากระสอบทรายออกทิ้งเสีย จะเดินตัวลอย ๆ มือกางแกว่ง ๆ ตัวเบาหวิว-หวิว! กระโดด (ตุ้นเบ๊) ทีเดียวได้สูงตั้ง 3 หรือ 4 วา หรือจะกระโดดขึ้นบนหลังคาบ้านได้ง่าย ๆ จะเหาะข้ามห้วยหนองคลองบึงเล็ก ๆ ได้อย่างลอยนวลเลย คือเหาะได้ด้วยวิชากายบริหาร (เรื่องคาถาอาคมต่าง ๆ คำเดียวเขาก็ไม่ได้ใช้เลย)

ส่วนการสอนกว่าจะเป็นได้ดีนั้น ต้องใช้เวลา 20 ปีเป็นอย่างต่ำ คือทรมานกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ เลย ถ้าเรียนจบวิชากับครูคนสุดท้ายแล้ว ต้องออกเดินทางเร่ร่อนไปเล่นกลขายยา หรือแสดงศิลปแบบวณิพก[1] หาเงินได้มาแล้ว ต้องส่งมาเลี้ยงครู และบิดามารดา เมื่อท่านอยู่ในวัยชราภาพบ้าง ถือเป็นกฎตายตัว เวลายกครูต้องพูดเรื่องนี้ ให้สาบานตัวสาปแช่งไว้ก่อนกันเลย ถ้าใครอกตัญญู ไม่มีความเคารพต่อครูบาอาจารย์ หรือบิดามารดาแล้ว เข้าเมืองไม่ได้ เข้ามาเป็นต้องถูกรุมตีกันจนตายไปเลย

---

1 ชนเผ่า "ฮั่งเอียง" เก่งจนได้เป็น พระเจ้าแผ่นดินจีน คือปฐมกษัตริย์ราชวงศ์เหม็ง (เม่งไท้โจ้ว) ได้รวบรวมสรรพวิทยาทางนี้ไว้มากมายยิ่งขึ้นไปอีก.

"ธีรทาส"

พวกครูสอนมวยกำลังภายใน มวยเลี๊ยะพะ แต่ละสำนักต่าง ๆ นั้น เขาได้ปลูกหอสูงเอาไว้สอนวิชา เพียงแค่หอชั้นที่ 1. ก็สูงถึง 2 วา แล้วไม่มีบันไดสำหรับเดินขึ้นไปอีกด้วย ถ้าศิษย์ต้องการวิชาความรู้อะไร จะต้องฝึกหัดกำลังภายใน จนสามารถกระโดดทีเดียว ก็ต้องให้ขึ้นมาบนหอสูงนั้นได้เสียก่อน ชั้นแรกต้องฝึกหัดกัน 3 หรือ 5 ปีเป็นอย่างต่ำจึงจะกระโดดขึ้นไปได้

แล้วครูจึงจะยอมสอนตำรายา พวกยาฟกช้ำ ง่าย ๆ ให้ก่อน ถ้าจะสอนวิธีรักษาโรค ช้ำใน ครูจะชกต่อยศิษย์ ตามวิชามวยที่สอนไป ถ้าศิษย์ฉลาดก็ต้องป้องกันตัวรับไว้ได้ทัน ไม่ต้องเจ็บตรงนั้น ได้ตำรายาขนานนั้นไป ทีนี้ถ้าพวกศิษย์โง่ ๆ ถูกครูชกต่อย... ไม่รู้จักป้องกันตัวคือรับไม่ทัน ก็ช้ำในรากเลือดออกมา ครูก็เอายาให้พอก ให้ทา ให้นวด ให้กิน แล้วบอกว่าจงจำไว้ให้ดี ๆ นา! ยาดีวิเศษนั้น เขาไม่ใช่จะบอกหรือสอนคนไปได้ง่าย ๆ นัก

ถ้าจะสอนวิชาต่อกระดูกแขนหัก กระดูกขาหัก ครูก็จะเอาไม้ตีศิษย์ทันที ถ้าใครหัวดีจำวิธีแก้หลบหลีก รับการตีของครูไว้ได้ ก็ไม่ต้องเจ็บตัวเท่าไรนัก ก็ได้ตำรายานั้นไป ถ้าศิษย์โง่แล้วเป็นต้องแขนหัก ขาหักกันก่อน แล้วครูก็ให้ยาพอก เข้าเฝือกกินยา ทายาขนานนี้ถ้ายังไม่หาย ก็เปลี่ยนเอายาขนานโน้นจนหายได้

การถ่ายทอดวิชาหมอโบราณ เขาทำกันอย่างนี้ ศิษย์จะโง่หรือฉลาดก็ตาม ต้องจำได้แม่นยำไปจนวันตายกันเลย ซึ่งตัว

ของครูเอง ก่อนที่จะได้รับการถ่ายทอดวิชามานั้น ก็ต้องโดนแบบนี้มากันแล้วทุกอย่าง ฉะนั้น ใครอยากจะได้วิชาก็ต้องเจริญรอยตามแบบไป ศิษย์จะได้รักความรู้... วิชานั้นจะได้มีค่าสูง...

หอชั้นที่ 2 ของครูปลูกสูงขึ้นไปอีกเป็น 3 วา มีวิชาชั้นดีต่าง ๆ สูงมากขึ้นไปอีกตามชั้นที่สูงนั้น ๆ ถ้าศิษย์คนใดไม่สามารถฝึกกำลังภายในจนเหาะขึ้นไปได้แล้ว จะอยู่ในสำนักนั้น ตักน้ำรดต้นยาต่าง ๆ ของครูที่ปลูกไว้จนแก่ตายไป ครูก็ไม่ยอมสอนให้ถือว่าผิดกฎผิดคำสาปแช่งของครูโบราณเขาอีกด้วย ถือกฎนี้เคร่งครัดมาก พ่อแม่จะส่งเงินทองไปให้มากเท่าไร ๆ ก็ไม่ยอมสอนให้

พลเมืองมีสัจจะมาก บ้านช่องไม่ต้องล้อมรั้ว ไม่ต้องปิดประตูเพราะไม่มีขโมย ถ้าใครขืนเป็นขโมยถูกจับได้แล้ว ครูตีจนพอใจแล้วจับเอาออกไปแห่ให้ชาวบ้านเห็นจำหน้าไว้ ไม่ยอมสอนวิชาอะไรให้... จะเป็นขอทานก็ไม่มีใครให้กิน แปลว่าเมืองนี้อยู่กันไม่ได้เลย...

วิธีสอนให้ศิษย์บินได้ ครูมักจะนำศิษย์ขึ้นไปที่ภูเขาสูงตามเงื้อมผาที่ชันสูง แล้วเอาแผ่นทองเหลืองบาง ๆ ทำเป็นปีกสวมใส่ที่แขนทั้งสองข้างเหมือนปีกนก แล้วก็พุ่งตัวถลาลงไปยังตีนภูเขา... พวกนี้ถ้าใส่ปีกแล้ว บินได้เก่งไปไกลถึง 300 หรือ 400 วา ก็ยังได้

หอชั้นที่ 3 ของครูชั้นปู่ มีวิชาชั้นละเอียดดีสุดยอด เก็บไว้เป็นความลับสืบกันลงมาเป็นพันปี ก็อยู่ด้านนี้ แต่หอของครู

นั้นปลูกไว้สูงถึง 6 วา ตัวครูมักจะแก่อายุร่วม 100 ปีขึ้นไป แต่แข็งแรงมากมีกำลังภายในดีมาก ถ้าครูเองเหาะขึ้นมายังหอสูงนี้ไม่ได้ ก็จะประกาศตัวว่าฉันแก่มากแล้ว ขอลาจากการเป็นครูบา ขอพักผ่อนในวัยชรา

ถ้าศิษย์เหาะตามครูขึ้นมาได้ ก็แปลว่าต้องได้วิชาทั้งหมดสอนจนเป็นหมดแล้ว ครูก็ทำการสาบานตัวเอง ว่าฉันได้ถ่ายทอดวิชาให้หมดแล้ว ไม่ได้อำพรางไว้เลย แล้วก็เขียนชื่อของศิษย์ปิดประกาศไว้ที่หอ ให้ชาวบ้านทราบ ว่าผู้นี้ได้รับช่วงวิชาของฉันไปแล้ว เป็นครูบาสอนมนุษย์ได้แล้ว

ชนเผ่า "ฮั่งเอี๊ยง"[1] นี้ นิสัยนักเลง และมีหัวคิดปรับปรุงแก้ไขได้รวดเร็วมาก ไม่นิยมซื้อของชนเผ่าอื่น ๆ ไปกินไปใช้เท่าไรนัก หาว่าจะทำให้ลูกหลานต่อไปโง่... ไม่มีความรู้ เราต้องดูเขาก่อนแล้วเอามาคิดทำขึ้นเอง ดัดแปลงคิดแบบพลิกแพลงให้ดีกว่าเขาอีกด้วยสมองและมือของตนเอง แล้วเอาไปขายให้ผู้อื่น ๆ อย่างนี้จึงจะไม่เสียเกียรติภูมิของชนเผ่าฮั่งเอี๊ยง ที่เขายกย่องว่าเป็นครูบาสอนคน

บุคคลใดที่เขายกย่องให้เป็นครูบาแล้ว เป็นมนุษย์ของกลาง เป็นปูชนียบุคคลประจำเมือง ตลอดชีวิตจะไปไหนไม่ต้องกลัวอดตาย ทั้งศิษย์และไม่ใช่ศิษย์เคารพมาก เงินทองไม่ต้องมี

1 เรื่องชนเผ่าฮั่งเอี๊ยงเก่งมากนั้น ชาวจีนที่มาเมืองไทยรุ่นตาแป๊ะมีหางเปียมักจะพูดตรงกันหมด ชนพวกนี้กว่าจะเรียนจบหลักสูตร ก็ต้องถูกตบตีต่อยจนแขนหักขาหัก แทบจะตายกันไปจนหมด แล้วทำไมจะไม่เก่งได้เล่า ? วิชานี้มันถึงต้องสูญพันธุ์ไป "ธรรทาส"

ติดตัวก็ได้แล้ว จะไปบ้านไหนเขาก็ต้องเลี้ยงให้กินตอบแทนบุญคุณ บูชาเป็นเทพเจ้าเป็นเซียนที่แท้จริงอีกด้วย

ชาวเมืองนี้ เก่งการปลูกต้นยาสมุนไพรต่าง ๆ ผสมพันธุ์ไม้ต่อตา แต่ไม่นิยมเสพเลือดเนื้อสัตว์ ชอบดื่มน้ำถั่วเหลืองเป็นพื้น ปลูกพวกพืชไร่ผักผลไม้ต่าง ๆ เก็บกินเป็นอาหาร ชาวเมืองเก่งการทำ เต้าหู้ เต้ากัว (คือเนื้อเทียม) เอาเมล็ดพืชไร่ต่าง ๆ มาทำได้หมด มีรสอร่อย พวกเต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว เต้าหู้ยี้ ลูกผลไม้หมักดอง ตากแห้ง เขาค้นพบพวกยาสมุนไพร ใส่ลงไปแล้วได้รสแปลก ๆ เก็บได้ทนมาก มีชื่อเสียงในการทำเสบียง-กรัง

เพราะผู้คนพลเมืองมีมาก ที่ดินไม่พอจะแบ่งกันเพาะปลูกทำกิน วิธีแก้ไขเศรษฐกิจประจำครอบครัว แก้ได้ตก ด้วยการเอาหลังคาบ้าน[1] ทำเป็นที่ปลูกต้นยาต่าง ๆ พืชที่ขึ้นง่าย ๆ ตามฝาผนังบ้าน เสาบ้านเสาเรือน ปลูกต้นไม้พันธุ์เถา พวกต้นยาเลื้อยตามรอบบ้านได้เงินหมด ตามเชิงเขา เงื้อมผา โขดหินไม่มีที่เว้นปล่อยให้ว่าง พอตัดต้นไม้ไปใช้แล้ว ก็รีบเอาเชื้อเห็ดไปเพาะที่ตอไม้นั้น พอตัดไม้ไผ่ไปใช้แล้ว ก็รีบเอาเมล็ดข้าวหรือพืชไร่ ใส่ลงไปเพาะปลูก ในกระบอกตอไม้ไผ่นั้น ก็ทำได้ผลเหมือนกัน เหลือจากกินก็ยังเอาไปขายได้อีกมากมาย คือ

---

1 เมืองจีนเพราะความยากจนมาก คนถึงต้องอยู่ตึก คือขาดแคลนไม้ บ้านต้องสร้าง อิฐ ปูน ที่รวยก็ใช้เสาหิน แต่ละหลังแข็งแรงมาก ปรุงอาหารดัดแปลงเก่ง เพราะความยากจนมันบังคับให้คิดช่วยตัวเอง นานไปก็ชำนาญ ความจนทำให้เกิดปัญญาโลกีย์ต่าง ๆ "ธีรทาส"

จะเป็นขี้คน ขี้วัวควาย ขี้หมา เป็ดไก่ต่าง ๆ ไม่มีทิ้งเลย ขายให้เขาทำปุ๋ยได้หมด

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา เป็นเจ้าฟ้าชายองค์ที่ 3 แห่งแคว้น คันธารราษฎร์ อินเดีย พอมาถึงเมืองจีน ผู้คนแตกตื่นข่าวนี้กันมากมาย ถึงกับ พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ต้องการพบทันที เป็นราชอาคันตุกะผู้ทรงเกียรติ สาธุคุณท่านได้ท่องเที่ยวจาริกไปตามสำนักเซียนต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียง พอได้ไปพบชนกลุ่มนี้เข้าแล้ว ท่านก็หมดปัญญาที่จะสอนเรื่อง "โลกุตรธรรม (เซ็น)" ให้เขาได้เหมือนกัน

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จะพูดอะไรออกมา เขาก็แก้ได้ตก จะแสดงการเหาะยืนบนพื้นน้ำให้เขาดู เขาก็ยังเหาะบินไปไกลและยังเก่งกว่าเสียอีกด้วยซ้ำไป ปัญญาโลกีย์แขกแพ้จีน ชาวบ้านเห็นว่าท่านไม่มีของดีของวิเศษเกินไปกว่าที่จีนมีได้เลย (จีนเหาะได้ด้วยกายบริหาร. อินเดียเหาะได้ด้วยวิชาตัวเบา กายว่าง)

ผลที่สุดสาธุคุณท่านต้องไปนั่งนิ่ง ๆ หลับตาเข้า "ฌาน" ให้เขาดูเสียตั้ง 9 ปี เพื่อมหาอุบายวิธีของโพธิสัตว์ ที่จะจูงจิตใจโลกียชน ว่าฉันทำได้อย่างนี้ ซึ่งพวกแกยังทำกันไม่ได้ พวกชาวบ้านทั้งหลายถึงจะสนใจ เห็นว่าแขกมีของดีบ้างเหมือนกัน

แล้วโลกุตรธรรม . . . ของท่านที่เอามาจากอินเดียนั้น คืออะไรกัน ?

แล้วบุคคลประเภทเผ่าฮ้งเอียง[1] ดังที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น ถ้าเกิดออกบวชเป็นพระภิกษุ หรือ สามเณร ก็ต้องเป็นพระเณรที่มีอภิญญาจิต เหาะได้แน่นอน ถ้าเป็นเซียนก็เป็นเซียนที่เหาะได้ ถ้ามาเป็นคนทรงเจ้า ก็ต้องเป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ถ้าเป็นหมอยารักษาโรค ก็เป็นหมอเทวดา ถ้าเป็นหมอดู หมอเดาก็ต้องเก่ง จะเล่นกลสับเปลี่ยนก็เก่ง หรือจะเอาวัตถุอะไร โยนทิ้งลงไปในทะเล แล้วก็ยังเรียกกลับมาได้ จะเสกน้ำให้เป็นเหล้าดื่มก็ได้ จะเอาเบ็ดตกปลาในอากาศ ก็ยังได้ปลา จะเรียกเงินทองในอากาศให้มาดูก็ยังได้ จะตัดหัวคนออกมา มีเลือดแดง ๆ ติดมีดให้ดูแล้วเสกก็หายคนนั้นไม่ตาย คือจะเล่นกลอะไร ๆ ก็ได้หลายร้อยอย่าง ชาวบ้านที่ไม่มีความรู้เรื่องมายากล วิชาสับเปลี่ยนต่าง ๆ แล้ว พอมาได้เห็นเข้าแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอะไร ยกมือไหว้ผู้วิเศษผู้มีอภินิหาร ผู้สำเร็จแล้ว ทั้งนั้นแน่นอน แต่ความจริงแล้วเป็นศิลปการอำพรางตา ได้อย่างแยบยล คาถาอาคมสักตัวหนึ่งก็ไม่ได้ใช้เลย กรรม!

ในอินเดีย ก็มีอยู่บ้างเหมือนกัน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงต้องบัญญัติศีลวินัยห้าม พุทธสาวก ไม่ให้กระทำเรื่องมายากลเหล่านั้น เป็นเดรัจฉานวิชา เป็นมายาศาสตร์ของโลกีย์ ทำให้สัตว์หลงวนเวียนในวัฏสงสาร พวกที่แสวงหาชื่อเสียง แสวงหา

---

[1] ชนเผ่าฮ้งเอียงนี้ เมื่อก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 เคยเดินทางแสดงกลขายยาผ่านอินโดจีนมาถึงเมืองไทยไม่ชอบอากาศร้อนแบบเมืองไทย เส้นทางเดินชนเผ่านี้มักจะไปเซี่ยงไฮ้ เกาหลี ญี่ปุ่นมาก. แต่บิดาข้าพเจ้ามีความรู้วิชานี้ ได้บอกว่ายังไม่เก่งมากเหมือนที่พบเห็นในเมืองจีนต่าง ๆ วิชาเหล่านี้ตั้งแต่จีนเปลี่ยนแปลงการปกครองมามีแต่สูญพันธุ์ไป "ธีรทาส"

ลาภผลเงินทอง เขาต้องทำกันอย่างนี้อยู่แล้ว ไม่ได้ทำไปเพื่อมรรคผลนิพพานเลย มีแต่จะออกห่างไปจากสัจธรรม แล้วก็ยังจะปิดประตูมรรคผลนิพพานของตนเองและสรรพสัตว์อีกด้วย

พระอริยเจ้า หรือผู้ที่เข้าใจสัจธรรมบ้างแล้ว เห็นภัยในวัฏฏะบ้างแล้ว จึงต้องหลีกเลี่ยงหมอดู ผู้ที่บรรลุเต๋า เซียน โยคี ฤาษี ชั้นสูงก็ไม่ทำเรื่องไร้สาระเหล่านี้แล้ว เพราะว่าทำให้สัตว์ก่อโลกียกรรม สัตว์ต้องวนเวียนในวัฏสงสารผิดหลักธรรมวินัยกุศลกรรมบถ 10 ประการ

ส่วนเรื่องทวยเทพนั้นเป็นของมีจริง แต่ไม่ใช่ที่จะอัญเชิญทวยเทพมาล้อเล่นได้ง่าย ๆ เหมือนดังเรียกพวกเด็ก ๆ เพียงแต่เอาขนมหรือผลไม้ลูกสองลูกมาล่อ แล้วก็จะเรียกมาล้อเล่น ใช้กันได้ทุก ๆ วันคืนอย่างนั้น เทพเจ้าองค์เดียวกันมีตั้งหลายหมื่นแห่ง เข้าทรงงานปีพร้อม ๆ กัน จะกระทำอย่างนั้นได้หรือ ? ด้วยเหตุผลก็ขัดกันหมดแล้ว เซียน เทวดา หรือพระพรหม เป็นวิสุทธิเทพ ผู้มีอิทธิฤทธิ์สามารถดลบันดาลสรรพสิ่งได้ ถ้าจะทำนั้นก็ทำได้จริงอยู่ แต่จะมาผิดศีลเล่นกลมายา ลุยไฟ ตัดลิ้นไปทำไม ? สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นประโยชน์ช่วยมนุษย์เลย เมื่อมีอิทธิฤทธิ์จะให้อะไร ๆ ก็ดลบันดาลให้ได้แล้ว ทวยเทพทุก ๆ องค์ไม่พูดเท็จ ทำอะไรต้องเป็นของจริงหมด แล้วจะมาทำเรื่องไร้สาระนี้หรือ ? พึงคิดดูที ?

ทวยเทพชั้นสูงรังเกียจ ไม่มาประทับทรงในร่างกายผู้ที่ไม่สะอาด จิตใจไม่ได้ถือศีล 5 หรือศีล 8 เป็นอย่างต่ำที่สุด เพราะ

ว่าพวกฉันนี้กว่าจะได้บำเพ็ญบารมี จนได้มาเกิดเป็นเทพนั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ ดังปากพวกมนุษย์เขาเล่าเป็นนิทานเล่นกันสนุก ๆ อย่างนั้นเลย เทวดาทุก ๆ องค์นั้นมาจากเมืองมนุษย์ก่อน อาศัยที่ได้เคยเกิดเป็นมนุษย์ เป็นผู้มีใจบุญกุศล ถือศีลกินเจ มีเมตตากรุณาจิตต่อชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์ อย่างต่ำก็ต้องรักษาศีล 5 สูงขึ้นไปก็ศีล 8 เคร่งครัดอยู่ในเทวธรรม คือ "กุศลกรรมบถ 10 ประการ" เจริญอยู่ใน พรหมวิหารธรรม พอตายจากชาติเป็นมนุษย์แล้ว ก็ได้มาเกิดเป็นทวยเทพต่าง ๆ ก็ยังตกอยู่ในกฎของแรงงานกรรมวิบากที่ดี สุขสบายกว่ามนุษย์เท่านั้นเอง

ถ้าท่านผู้ใดได้ศึกษา พระไตรปิฎก หรือ พระคัมภีร์เต๋าโยคี ฤาษีชั้นสูงบ้าง พอได้สติเกิดปัญญาตามที่ พระสัมมาสัม-พุทธเจ้า หรือปวงปราชญ์เหล่านั้นที่ได้กล่าวไว้แล้ว ก็จะรู้ได้ทันทีว่าธรรมะของเทวดานั้น คือ กุศลกรรมบถ 10 ประการ ซึ่งสูงกว่าศีล 5 ไปแล้ว หรือจะพูดกันอย่างต่ำ ๆ เอาเพียงแค่ศีล 5 ก็ไม่มีการฆ่าสัตว์ พลีชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ เอามาเซ่นไหว้หรือเสพสุรายาเมากันแล้ว ไม่มีเรื่องอบายมุขแล้ว

ฉะนั้น ทวยเทพทุก ๆ องค์จึงสุภาพเรียบร้อย จะไม่เล่นตลกกับมนุษย์เลย จะไม่มีการผิดศีลโกหกเลย จะไม่ขัดต่อเทวธรรมเลย จะไม่มีจิตใจโหดเหี้ยมเลย ที่จะเที่ยวไปสั่งเขาฆ่าสัตว์ตัด

ชีวิต ฆ่าวัวควายหมูเป็ดไก่ต่าง ๆ เอามาเซ่นไหว้อย่างนั้นไม่ได้เลย บาปกรรมอย่างนี้เทวดาไม่ทำกันแล้ว เพราะว่าเหม็นกลิ่นคาวเลือดคาวเนื้อสัตว์ ไม่เสพชีวิตเลือดเนื้อสัตว์แล้ว จึงจะเป็นทวยเทพไปได้

ที่ชอบอยู่ก็พวกดอกไม้ เครื่องหอม ผลไม้ต่าง ๆ เพราะเป็นอนุสัย ที่สมัยเคยเกิดเป็นมนุษย์ ยังชีพด้วยพืชผักผลไม้ต่าง ๆ เสพอย่างนี้อยู่ กิเลสนี้ยังตัดไม่หมด แต่เทวดามีตาทิพย์มองเห็นบาปบุญคุณโทษแล้ว ได้มองเห็นวิญญาณของสัตว์ที่ถูกเขาเชือดฆ่าชีวิตวิญญาณตายโหง วิญญาณเรียกร้องสิทธิในการที่จะมีชีวิตอยู่เยี่ยงมนุษย์ทุก ๆ อย่าง วิญญาณสัตว์วกวนเที่ยวหากายเนื้อ ไม่มีกายเนื้อที่จะอาศัย เพราะกายเนื้อของสัตว์เดรัจฉานได้หายเข้าไปอยู่ในกายเนื้อของคนไปเสียเป็นส่วนมาก ซึ่งวิญญาณเหล่านี้ส่วนมากไม่ยินยอม ถูกบังคับให้ออกจากร่างกาย เจตนาฆ่าถูกเขาพรากชีวิต ทวยเทพเซียนต่าง ๆ มีตาทิพย์มองเห็นกรรมร่วม ในการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันแลกันหมด ปัญญาบารมีสูงกว่ามนุษย์ซึ่งมีเพียงแค่มังสจักษุ ตาเนื้อนั้นจะมองเห็นบาปบุญคุณโทษไม่ได้ไกลเลย ความจริงในสัจธรรมเป็นอย่างนี้อย่างมงายเลย จงตื่นเถิด !

พวกฉันซึ่งเป็นทวยเทพทุก ๆ องค์เหล่านี้ ขอร้อง ขอความเมตตากรุณาจิต ให้ท่านซิ่วใจ๋ ซึ่งเป็นปราชญ์ในทางอักษรศาสตร์อยู่แล้ว จงช่วยทำบุญกุศล คือช่วยเตือนมนุษย์ให้ได้มหาสติปัฏฐานให้มากขึ้นไปกว่าทุกวันนี้ อย่าหลงผิดในภาวะ

ของทวยเทพและเซียนต่าง ๆ อย่าหลงเชื่อตามพวก "เฮียกง" ซึ่งเป็นปุถุชนชอบดื่มเหล้า สูบสิ่งเสพติดมึนเมา ชอบเสพชีวิตเลือดเนื้อเบียดเบียนชีวิตสัตว์ต่าง ๆ เล่นการพนันต่าง ๆ ศีล 5 ก็แทบจะไม่มี แล้วเทพ หรือเทวดา เซียน ผู้บริสุทธิ์องค์ไหนบ้างจะยินดีมาสิงอยู่ในที่เช่นนั้น เพราะว่าเทวดา เซียนก็ยังต้องรักษาศีลคือเทวธรรม ถือเคร่งครัดอยู่ในกุศลกรรมบถ 10 ประการ[1] ถึงจะเป็นเซียน เป็นทวยเทพอยู่ได้

กรรมของมนุษย์ที่ไม่ศึกษาธรรมะ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ ในอินเดียทุก ๆ พระองค์ ตลอดไปจนกระทั่งพวก ฤาษี โยคี ชั้นสูงผู้บริสุทธิ์ที่ทรงธรรมวินัย ถึงแม้กระทั่งผู้บรรลุเต๋าต่าง ๆ ในเมืองจีนนี้ก็ได้เทศนาสั่งสอนเรื่องนี้ไว้ตรงกันหมดทุก ๆ พระคัมภีร์เลย

แล้วยังมีบางคนชอบ ด่าเทวดา ด่าเซียน ด่าฟ้าแช่งดินว่า อุตส่าห์ฆ่าสัตว์ หมูเป็ดไก่ต่าง ๆ ทำบุญด้วยเหล้ายาปลาปิ้งเอาของดี ๆ ไปเซ่นไหว้กันทุก ๆ ปี แล้วไม่เห็นมีเทพเจ้าได้ช่วยดลบันดาลสิ่งต่าง ๆ ตามที่ให้สินบนไว้มากมายนั้นได้เลย

พุทโธ่เอ๋ย! ท่านซิ่วใจ๋ ทวยเทพ จะไปช่วยคนผิดศีล ทำบาปก่อกรรม แล้วยังจะเอาบาปกรรมนั้นมายัดเยียดให้เทวดาเสียอีกด้วย ขอให้จงใช้สามัญสำนึกคิดดูอีกที! ว่าเทพเจ้า จะช่วย

---

1 คัมภีร์ฝ่ายเต๋า เซียน มีกุศลกรรมบถ 10 ประการ ตรงกันกับของพระพุทธศาสนา "ธีรทาส"

คนผิดได้อย่างไรกัน? เพราะเทวดาก็กลัวบาปกรรมร่วม ขึ้นทำบาปกรรมอีกหน่อยก็หมดบุญตกจากสวรรค์แน่นอน ฉะนั้นจึงไม่เล่นกับผู้ทำบาปกรรมมาก ๆ แน่นอน พวกฉันเองก็ยังต้องรักษาศีลเทวธรรมอยู่เช่นเดียวกัน ความจริงเป็นมาอย่างนี้ช่วยกันบอกเอาบุญต่อ ๆ ไปด้วยสาธุ!

ท่านองค์เทพผู้ยิ่งใหญ่ พอพูดจบแล้ว พร้อมทั้งเทวดา เซียนน้อยใหญ่ต่าง ๆ อันมืดฟ้ามัวดินที่มาห้อมล้อมท่านซิ่วใจ๋อยู่ ก็หายวับ! หายวูบ ๆ ไปในท่ามกลางนภากาศนั้นทันที

ท่านซิ่วใจ๋ ซึ่งเป็นปราชญ์แห่งความทรงจำ ก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที จึงลุกขึ้นมาดื่มน้ำชา และนั่งคิดหาเหตุผลและจดบันทึกดูอยู่ว่า... เป็นความจริงทุกอย่าง ที่คนยังหลงผิดต่อสัจภาวะของทวยเทพต่าง ๆ ไปมากมาย คงจะถึงเวลาแล้ว เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องเปิดเผย "สัจธรรม-ธรรมของเทวดา" กันเสียบ้างให้ชาวโลกตื่นตัวเป็นประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ สืบไปด้วยมหาบุญกุศลบารมี ที่ให้แสงสว่างแห่งปัญญาญาณนี้ส่องถึงบ้างแน่นอน คนกับสัตว์จะได้ฆ่ากันน้อยลงบ้าง จองเวรกันน้อยลงบ้าง ถึงแม้เรายังไม่สามารถที่จะปฏิบัติธรรมวินัยได้จนหมด แต่ก็ยังดีเสียกว่าที่ไม่ได้ประกาศสัจธรรมนี้ไว้บ้างเลย สาธุ!

บทที่ 8

อีกสองวันต่อมา ท่านซิ่วใจ๋ หลังจากได้จดบันทึกเขียนเรื่องทวยเทพ เซียน ต่าง ๆ มาขอร้องให้ท่านประกาศธรรมแล้ว

ก็เกิดได้สติหวนกลับไปคิดนึกถึง ในวันที่โกรธ... ท่านอาจารย์ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แล้วหยิบหมวก คว้าไม้กะเท้า ลุกออกเดินจ้ำอ้าว! อ้าว..! ออกจากวัดมา ด้วยความโมโหมาก แล้วไม่ได้กราบลาท่านอาจารย์เลย พอนึกถึงความผิดพลาดอันนี้ขึ้นมาได้ มันช่างอัปอายเขาเสียจริงๆ ทำไมถึงเป็นคนอย่างนั้นไปได้ กรรมอะไรก็ไม่รู้โว้ย? แล้วก็รีบจัดหาดอกไม้ธูปเทียน ออกเดินทางไปเพื่อขอขมาโทษต่อท่านอาจารย์ ณ ภูเขาจงน้ำซัว :–

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พอได้เห็นหน้า... ก็รู้ได้ด้วยญาณจักษุทันทีว่า ท่านซิ่วใจ๋ มาคราวนี้ได้เกิดปัญญาญาณ เห็นกฎธรรมชาติสัจภาวะธรรมที่เป็นจริงบ้างแล้ว ได้ธรรมจักษุบ้างแล้ว

ท่านซิ่วใจ๋ ได้เอาดอกไม้ธูปหอม เข้าไปกราบยังที่แทบเท้าท่านอาจารย์ แล้วได้พูดว่า กระผมต้องขอขมาโทษต่อ พระคุณเจ้าด้วยครับ! คือเมื่อเที่ยวก่อนนั้น กระผมได้ตกอยู่ในโมหะธรรม ได้เกิดโทสะ โกรธท่านอาจารย์มาก...แล้วก็ลุกเดินออกจากวัดไปทันที โดยมิได้ยกมือไหว้! หรือร่ำลา ท่านอาจารย์เลยครับ!

มาบัดนี้กระผมได้สติรู้แจ้งทางจิตใจ เห็นความจริงตามธรรมชาติ ตามที่ท่านอาจารย์ได้เคยเทศนา อบรมสั่งสอนชาวบ้านต่างๆ ไว้มากมายแล้วนั้น ครับ! พระคุณเจ้า

แล้วเป็นความจริง... ถ้าท่านอาจารย์ไม่ได้ทำให้กระผม "สะดุ้ง! สะอึก! โกรธ!" ในครั้งกระโน้นบ้างแล้ว บ่านนี้

กระผมคิดว่า คนอย่างกระผมนี้ ซึ่งมีความหยิ่งในเกียรติยศ ยึดมั่นถือมั่นในภูมิปัญญา ของตนเองว่าเก่งกว่าชนทั้งหลาย ซึ่งเป็น "อัตตา-ตัวตน" โดยไม่รู้ตัวอย่างนี้ คงจะไม่มีวันที่จะได้มหาสติได้เร็วมากมายถึงเพียงนี้แน่นอนครับ! พระคุณเจ้า

เหตุก็เป็นเพราะว่า ถูกกามราคะครอบงำจิตไว้ จนหลงผิดมัวเมาบูชากามคุณมากจนเกินไป แต่ก็ยังไม่มีใครเขากล้ามาเตือนสติกระผม เหมือนอย่างพระคุณเจ้าได้ คือ ฟาดโป๊ง! เดียว ให้กระผมสลบไปเลย... พอได้สติฟื้นตื่นขึ้นมาแล้ว ก็เกิดเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิต... เป็นคนละคนไปกันเลยครับ! พระคุณเจ้า

ฉะนั้น กระผมมาในวันนี้ ขอปวารณาตัวเอง ที่จะรับใช้ช่วยเหลือ ในการจดคัดลอก จารึกหลักธรรมคำสอนต่าง ๆ ของพระบรมครู และที่ท่านอาจารย์ได้เทศนาไว้มากมาย พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน เพื่อจะเป็นประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ เพื่อให้เขาได้เข้าใจสัจธรรมตั้งแต่เยาว์วัย คือความรู้แจ้งทางจิตใจเป็นเรื่องใหญ่โตของทุก ๆ วัยชีวิตคน จะได้ไม่เสียเวลาในชีวิตจะได้มีประโยชน์แก่โลก สืบไปอีกหลายร้อยชั่วอายุคนบ้าง ครับ! พระคุณเจ้า

โอ... อมิตาพุทธ! เป็นความจริงทีเดียวครับ! กระผมมีอายุ 70 ปี จึงได้สติรู้ตัวว่าเรานี้ มองดูชีวิตในอดีต...ซึ่งถอยหลังกลับไปอีก 69 ปีที่ผ่านมานั้น มันช่างผิดพลาดไปหมดเลยครับ!

ฉะนั้นวันนี้กระผมขอโทษด้วย ขอให้กระผมได้สำนึกบาป... สารภาพความจริง ความเลอะเทอะของชีวิตเสียบ้าง แล้วคงจะสบายใจดีครับ! พระคุณเจ้า

มี "ปรัชญา" นักการเมืองโบราณเขากล่าวไว้ว่า "ถ้าพบคนจริงแล้วอย่าพูดเท็จ ... ถ้าพบคนเท็จแล้วอย่าพูดจริง..." บัดนี้กระผมก็ได้มาพบคนจริงแล้ว เช่นอย่าง พระคุณเจ้านี้เองครับ!

ฉะนั้นต่อไปนี้ ขอให้กระผมได้ระบายความจริง ออกมาเสียบ้าง จะได้สบายใจ และเผื่อจะเป็นคติธรรมสอนอนุชนรุ่นหลังๆ บ้าง

คือ เมื่อสมัยแห่งอดีตชีวิต ถ้าสายตาของกระผม ได้พบเห็นภาพมารต่างๆ เขามายั่วยวนเข้าแล้ว ไม่ว่าจะเป็นภาพเขียนหรือหนังสือเรื่องกามลามก หรือจะเป็นคนจริงๆ เช่นพวกที่แหวะหน้าอก ถกขาอ่อน อวดตะโพก หรือนุ่งน้อยห่มบาง บางจนแนบชิดติดรูปทรง มองเห็นนวลเนื้อไปเกือบจะทั่วสรรพางค์กายต่างๆ เพื่อแสดงเพลิงกำหนัด ตามโลกียสมัยอย่างนั้น... ถ้าเอาหลักธรรมะเข้าไปจับมาแยกธาตุดูแล้ว ชวนให้คิดไปว่า คงจะเป็นที่ชาติก่อนๆ เขาไม่ค่อยจะได้เคยทำบุญทำทาน ด้วยพวกผ้าผ่อนบ้าง ละกระมัง? จึงทำให้มาเกิดในชาตินี้ ดูช่างยากจนขัดสนพวกเสื้อผ้าเสียจริงๆ กรรมหนอ?

เมื่อตาของกระผมได้มองเห็นมาร[1] เขามายั่วยวนเข้าที่ไร แล้วจิตก็ชวนให้คิดปรุงแต่งไปในทาง มีแต่เร้ามนัสเร้าตัณหาพาปั่นป่วนจิตเกิดทุกข์ เพราะว่าอยากจะให้ได้เสพกาม ซึ่งในบางครั้ง มันช่างร้ายกาจมาก... พอหน้ามืดขึ้นมากันแล้ว จะเห็นลูกเขาหรือเมียใคร มันช่างดูสวยงามไปหมด จิตเคลิบเคลิ้มเผลอสติ นึกว่าเป็นของเราไปเสียอีกด้วย เมื่อจิตตกอยู่ในภาวะเช่นนี้ ศีลธรรมจะพึ่งกันไม่รู้เรื่องแล้ว พอได้เสพกามนั้น ตามความต้องการแล้ว จิตก็บรรเทาความทุกข์ จากนรกที่มีจิตกระสับกระส่าย ! สงบลงไปบ้าง ผ่านพ้นไปได้เพียงชั่วพักหนึ่ง ๆ ก่อนเท่านั้นเอง

แล้วก็มาเร่งรีบกินบำรุงบำเรอ ด้วยอาหารสดคาวเนื้อนมไข่ต่าง ๆ นานา เพื่อที่จะกระตุ้นให้ร่างกายแข็งแรง แล้วจิตก็หวนกลับไปเกิดกามตามเดิมนั้นอีก เป็นวัฏฏะที่เกิดดับที่วนเวียนอยู่แต่ในกามภพเป็นอย่างนี้เอง ตลอดมาตั้งแต่วัยหนุ่ม จนถึงวัยแก่ และกระผมยังคิดว่า มนุษย์ในโลกนี้ ที่ตกอยู่ในหลุมของเพลิงกามราคะครอบงำจิตไว้มากนั้น ส่วนมากก็จะหนีไม่พ้นในภาวะดังกล่าวมานี้บ้าง เป็นกรรมของสัตว์โลก ที่ปลงกามไม่

---

1. คำว่า "มาร" ทางคัมภีร์ฝ่ายเต๋า เซียน ฤาษี โยคี เชน (ไชนะ) พราหมณ์ชั้นสูงต่าง ๆ ก็แปลความหมายเหมือนกัน คือไม่ใช่เพียงแต่ผู้หญิงเป็นมารฝ่ายเดียว ผู้ชายที่หลอกลวงทำลายคุณธรรมความดีงามของผู้หญิง หรือทำลายผู้มีศีลมีธรรมทางนี้แล้ว ก็คือจอมมารหัวใจเช่นกัน ผู้บัญญัติศัพท์ทางศาสนาเขามีความยุติธรรม.

"ธีรทาส"

ตก แล้วถ้าเกิดเป็นบาปกรรม... กรรมนี้จะตกอยู่ที่ใครเป็นต้นเหตุก่อนหนอ?

เป็นความจริงอีกอย่างหนึ่ง... พอได้เสพกามตามกิเลสมารมากเข้าไปแล้ว ก็ต้องก่อกรรม... คือการสร้างมนุษย์ให้เกิดขึ้นมาอีก แล้วก็ต้องเป็นห่วงผูกคอ[1] เป็นวัฏฏะทุกข์รับกรรม... คือหน้าที่เที่ยวเสาะแสวงหาอาหารเครื่องใช้ไม้สอยสิ่งต่าง ๆ เอามาให้พวกเขายังชีพจนอยู่ได้ คิดดูแล้วกรรมมีแต่วันบวก และวันคูณเพิ่มพูนแต่พันธะให้หนักอยู่ในวัฏสงสารยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกเฮ้อ!

หันไปมองดู ห้วย หนอง คลอง บ่อ บึง ที่เคยมีพวกกุ้ง หอย ปู ปลา อันอุดมสมบูรณ์ต่าง ๆ นั้น บัดนี้ไม่ว่าจะเป็นตัวเล็กหรือตัวใหญ่ ถ้าจับมันได้ก็เป็นต้องฆ่ากินกันจนหมด หนักเข้าก็สูญพันธุ์ไป ต้นไม้ในป่าไม่ว่าจะเป็นไม้ดีหรือไม้เลว หรือจะเป็นต้นใหญ่ต้นเล็กก็ต้องตัดเอามาเผาผลาญเป็นเชื้อเพลิงไปเกือบหมด แล้วบ้านเมืองก็ต้องรับกรรมร่วมร้อนระอุ ฝนก็ไม่ตกต้องตามฤดูกาล พืชผักผลไม้ก็ไม่งอกงาม ข้าวในนาก็ปลูกไม่ขึ้น ข้าวในยุ้งก็ไม่พอที่จะแบ่งกันกิน พอนานไปนาก็ต้องขาย

---

1. แล้วการทำให้ลูกแท้งตายไปนั้น พระพุทธเจ้า บอกว่าบาปกรรมหนักคือยักษ์ฆ่าคน ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ต้องหาวิธีควบคุมกำเนิด ควบคุมอาหารพวกเนื้อนมไข่ กินพืชผักแทนให้มาก ๆ จะได้ลดกามให้เบาลงป้องกันไว้ก่อน ไม่ใช่คอยแต่จะรีดลูกออก หรือกินยาฆ่าลูกให้ตาย ชาติหน้ากรรมจะซ้ำเติมหนักขึ้นไปอีกไม่มีวันจบกันเลย กรรมมากนา! ต้องคุมกำหนดก่อนคุมกำเนิด "ธีรทาส".

บ้านก็ต้องจำนำ เพราะว่ากามกิเลสมารมันมายั่วยวน เป็นเหตุทำให้วิบัติเป็นส่วนมากไป

เมื่อสมบัติเงินทองหมดไปแล้ว กรรมก็บังคับตัว ต้องให้เที่ยวเสาะแสวงหาหนักยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกมากมาย ทีแรก ๆ ก็หาอย่างมีศีลมีธรรม เมื่อหามาได้ไม่พอกับจำนวนคนกิน ก็ต้องหาอย่างหมดสัตย์ขาดศีล ใช้มายาเล่ห์ลิ้นลมถวงหลอกไถคดโกง เอาทุกวิถีทางอยู่ในตัวเอง เพราะว่ากรรมวิบากมันบังคับตัว ทีนี้โรคเส้นประสาท โรคโทสะจิตก็เริ่มจะเกิดมาเป็นเพื่อนอยู่คู่กับชีวิตอีกด้วยแล้ว

หันไปมองดูโลก ที่ต้องทำสงครามกัน ไปปล้นบ้านชิงเมืองเบียดเบียนฆ่าสัตว์ตัดชีวิตซึ่งกันและกัน เหตุก็เกิดจากตัวกามนี้เอง ฉะนั้น ถ้าจะระงับสงคราม ก็ต้องแก้เงื่อนตัดปมดับที่เหตุ คือดับที่กามนี้เสียก่อน สันติภาพอันถาวร จึงจะมีหวังเกิดขึ้นมาได้นานบ้าง

แล้วถอยหลังกลับมามองดู กายเนื้อของมนุษย์เราอีกที ว่าเกิดมาได้อย่างไร? แล้วดำรงอยู่ได้อย่างไร? ได้พบว่า บิดามารดาของเรา ท่านร่วมกันก่อสร้างให้เราเกิด แล้วเราเจริญเติบโตขึ้นมาได้ ก็เพราะอาหาร จนร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์จนเกิดกามราคะก็เพราะอาหาร ทำจนจิตใจไม่สามารถควบคุมกาม ให้อยู่ในขอบเขตได้ คือดับกามไม่ลง ก็เพราะอาหารเป็นเหตุใหญ่ ถ้าท้องหิวอาหารมาก ขาดแคลนพวกอาหารมากกามไม่เกิด หรือจะเกิดขึ้นได้ยากมาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึง

นิยมฉันอาหารมื้อเดียวและถือมังสวิรัติ (เจ) อีกด้วย เพื่อลดความกระตุ้นของกามราคะโดยธรรมชาติ

เมื่อมาจับจุดมันได้แล้ว ฉะนั้น ผู้ที่จะบำเพ็ญเพียรทางจิต ฝึกฝนสมาธิจิต ทำวิปัสสนากรรมฐานต่าง ๆ เพื่อระงับดับทุกข์ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" นั้น ถ้าไม่สนใจควบคุมที่อาหารอีกด้วย ดับที่อาหารอีกด้วย คือหลีกเลี่ยงพวกอาหารประเภทกระตุ้นโทสะจิต กระตุ้นกามราคะ เช่น พวกไขมันสัตว์ เนื้อนมไข่ต่าง ๆ ถ้าไม่สนใจหลีกเลี่ยงให้เบาน้อยลงบ้างกันแล้ว จิตใจที่จะสงบจากกามนั้นยากมาก จะดับโทสะจิตได้ยาก แล้ววัฏสงสารและกรรมสืบเนื่องกับพวกสัตว์ต่าง ๆ ที่จะทำให้ขาดตอนลงได้นั้นยากมาก การศึกษาธรรมจะไปไม่ค่อยตลอดได้ดี การปฏิบัติธรรมจะเป็นหมันไป การประกาศธรรมะจะเหนื่อยเปล่า ๆ เป็นส่วนมากไป ถ้าไม่สนใจจับที่เหตุนี้ก่อน เป็นอย่างนี้ "โลกวุ่นวายยุ่งเหยิง.... เพราะกามตัณหา" เป็นเหตุครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! ยิ้ม! เห็นว่าท่านซิ่วใจ๋ ได้ธรรมจักษุแล้ว กรรมที่ท่านได้ก่อสร้างกรง เอาไว้ขังกายเนื้อในบ้านนั้น ดูแล้วยังจะต้องรับหน้าที่ เป็นผู้แบกหามไปอีกนาน ส่วนวิญญาณนั้นท่านพบทางออกจากกรงขังได้บ้างแล้ว จึงได้พูดว่า ขอให้ท่านซิ่วใจ๋ จงตั้งใจจดจำคติธรรมของฉันสืบเอาไว้ให้ดี ๆ

"เมื่อยังไม่สามารถหลบหลีกออกจากกองเพลิงได้แล้ว
จงเอาดอกบัวปลูกลงไปในกองเพลิงนั้นเสียเลย
จงเอาบ้านเป็นห้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
จงเอาบุตรภรรยาข้าทาสบริวารเป็นพุทธบริษัท
จงอย่ากระทำบาปทั้งปวง พึงยังบุญกุศลให้ถึงพร้อม
จงทำลายอุปาทานในเบญจขันธ์ จิตว่างปัญญาจะผ่องใส
แล้วประตูอริยมรรคจะไปทางไหน ?"

ท่านซิ่วใจ๋ พอได้จดโศลกจบลงแล้ว ก็ได้กราบท่านอาจารย์ที่ให้คติธรรมอีก 3 ครั้ง ด้วยความปีติซาบซึ้งในรสพระธรรมความรู้แจ้งทางจิตใจ และเห็นทางแสงสว่างยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกในการที่จะมีชีวิตต้องเผชิญโลกในวัยชราสืบไป ความคิดวิตกกังวลต่าง ๆ ได้กวาดออกไปจากจิตใจ ภูเขาใหญ่แห่งอัตตา ตัวตนได้พังทลายลงไปมากมายอย่างมหาศาลในวันเวลานาทีนั้นแล้ว สาธุ ! "ธรรมะดับเพลิงทุกข์กายใจ ธรรมะคุ้มครองโลกให้สงบสันติสุข" สาธุ !

บทที่ 9

มีขุนนางท่านหนึ่ง ชื่อ "ลีปูเต็ก" สนใจการศึกษาพระพุทธศาสนาทุก ๆ นิกาย ได้ยินชื่อเสียงและเกียรติคุณ ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แล้วท่านก็เป็นหัวหน้าชักชวนข้าราชการพร้อมทั้งชาวบ้านชายหญิง 140 ท่าน ทำการจาริกมานมัสการพระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ในวันขึ้นปีใหม่ หลังจากทุก ๆ ท่าน

ได้นมัสการ พระศากยมุนีพุทธเจ้า พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า พระอมิตาภะพุทธเจ้า พระศรีอารยะเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์ ในโบสถ์เรียบร้อยแล้ว ก็ได้เข้าไปนั่งที่ศาลาแสดงธรรม ดูมันช่างสงบเย็นจิตใจทันที ความเวิ้งว้างว่างเปล่า... อันเงียบสงัดวิเวกวังเวงจิต คล้าย ๆ เหมือนหนึ่งว่า ได้มาอยู่ในดินแดน ณ ไกลโพ้น... ห่างจากมายาการของโลกมนุษย์ ไปมากมายเสียแล้วละกระมั้ง?

ท่านลี๊บู๊เต็ก ก็ได้นำคณะกราบ ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำอีก 3 ครั้ง แล้วก็ได้นมัสการถามท่านว่า... กระผมมีความอยากจะเป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับเขาองค์หนึ่งบ้างนั้น จะมีหนทางพอที่จะเป็นไปได้บ้างไหมครับ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "ได้ซี...!"

ท่านลี๊บู๊เต็ก ถามอีกว่า จะเป็นไปได้อย่างไร? กระผมยังเสพกาม... ยังมืดมนอยู่ด้วยโมหะ... ยังมองไม่เห็นหนทางเลยครับ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงคิดอะไร? ท่านก็ต้องคิดตามพระพุทธองค์ ท่านไปแบบอย่างนั้นทุก ๆ อย่างหมด...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงปฏิบัติอะไร? ท่านก็ต้องทำตามพระพุทธองค์ ท่านไปแบบอย่างนั้น ทุก ๆ อย่างหมด...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสอะไร ? ท่านก็ต้องพูดตามพระพุทธองค์ ท่านไปแบบอย่างนั้น ทุก ๆ อย่างหมด....

คือ "กาย–วาจา–ใจ" ของท่าน ต้องไม่โกหกตัวเองและไม่ลวงโลก... ต้องบริสุทธิ์ทั้งภายในและภายนอกตรงกันเผง! หมดเลยนั่นแหละ! เป็นจิตของ "พุทธะ คือ พุทธะจิต" อยู่ในตัวเสร็จพร้อมในขณะนั้นบ้างแล้ว

ไม่ต้องไปเที่ยวเสาะแสวงหา "พุทธะ" จากดินที่เขาปั้นไว้ จากปูนที่เขาก่อไว้ จากทองเหลืองที่เขาหล่อไว้ จากหินหรือไม้ที่เขาแกะสลักไว้ จากกระดาษที่เขาเขียนไว้เลย

สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น มันเป็นวัตถุเอาไว้สำหรับหลอกล่อพวกเด็ก ๆ ให้เขาออกจากกองเพลิง... แห่งโลกียวฏฏะฯ ให้เด็ก ๆ หายร้องไห้ไปได้ชั่วสักพัก ๆ หนึ่งก่อน! มีประโยชน์อยู่เพียงแค่นิดเดียวเท่านั้นเอง

ท่านลีบู๊เต็ก ผู้ที่เคยมีชื่อเสียงในการถกปัญหาธรรมะ ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! ที่พระคุณเจ้าได้ตอบชี้แจงมาทั้งหมดนั้นกระผมเห็นว่าถูกหมดเลยครับ! ไม่มีช่องทางที่จะคัดค้าน หรือโต้เถียงเอาให้ชนะด้วยเหตุผลไปได้เลย ยกเว้นบุคคลที่ยังมืดมนด้วยโมหะ ยังขาดความรู้ธรรมะ ขาดความเข้าใจถึงเรื่อง "โลกุตร-ธรรมและกฎเปลี่ยนแปลงแห่งธรรมชาติ ทั้งภายนอก และภายในจิตใจของมนุษยชาติ" เท่านั้นเอง เป็นของธรรมดา ๆ

มาฟังคำตอบนี้ก็ต้องฉงน! หรือไม่รู้ ยังฟังไม่รู้เรื่องเลย แน่นอนครับ! แต่โลกสังคมมนุษย์ในทุกวันนี้ กระผมเห็นแล้วเศร้าสลดใจ! เพราะว่าคนส่วนมากทั่วไป "ปากเขากับใจของเขา...มักจะไม่ค่อยซื่อตรงต่อกันเลย" หรือจะเรียกว่าปากกับใจ ไม่ใช่พวกเดียวกันเท่าไรนักเลย ก็ว่าได้ บางทีทั้ง ๆ ที่รู้ ๆ อยู่ว่ามันผิดต่อศีลธรรม มันฝืนต่อจิตใจของตนเอง แต่แล้วก็ยังระงับไม่อยู่ หรืออดที่จะกระทำไปเสียมิได้ หรือยังทำดื้อ ๆ ขวาง ๆ โลกไปแบบอย่างว่านั้นเอง แล้วที่สุดก็ต้องได้รับกรรมสนองตอบมา ให้เป็นทุกข์กายทุกข์ใจ บางรายกรรมหนักให้ผลทันที ให้มีอันเป็นไปทันตาเห็นก็มีมากมาย แต่แล้วลูกหลานเขาก็ดี หรือมนุษย์ทั้งหลายที่เห็นเหตุการณ์นั้นก็ดี บางทีรวมทั้งตัวผู้กระทำกรรมนั้น ๆ มาแล้ว ก็ยังไม่คิดเฉลียวใจ! ยังไม่ได้สติ ยังไม่คิดที่จะแก้ไขปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นบ้าง ไม่ให้ซ้ำรอยเก่า ๆ ไม่ให้เดินตามแบบผู้ที่ผิดพลาดมาแล้ว นั่นเป็นกรรมอะไรหนอ? ที่มันบดบังดวงปัญญาของเขามากมายถึงเพียงนี้?

เป็นความจริงทีเดียวครับ! โลกมนุษย์ทุกวันนี้ มีแต่จะต้องรับกรรมร่วม...มากขึ้นไปทุก ๆ วัน ในการที่จะต้องเผชิญหน้ากันอยู่ในสังคม แห่ง "มายาซ้อนมายา หรือ ตัวเองโกหกตัวเอง" อยู่ตลอดเวลา มีอยู่อย่างนี้เกือบจะพูดว่า เชื้อโรคแบบนี้มีอยู่ในทุกชาติ ทุกศาสนาทีเดียว คำพูดของกระผม

แบบนี้เหมาได้หมดเลย ว่ามีอยู่ในชนทุกชาติทุกภาษา หรือจะเป็นเพราะว่ามนุษย์เข้าใจว่าตนเอง เป็นสัตว์อันประเสริฐดีแล้วต้องมีมายาซ้อนมายากัน... ไม่เหมือนพวกสัตว์เดรัจฉาน มันเป็นสัตว์ชั้นต่ำ ๆ เลยไม่ต้องใช้มายาซ้อนมายากันครับ! พระคุณเจ้าจะมีความเห็นอย่างไรบ้าง?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! ยิ้ม!...แล้วพูดว่า เรื่องนี้ชวนให้คิดไปถึง พุทธทำนายที่ พระอรรถกถาจารย์ ท่านเล่าสืบกันลงมาว่า "**พระพุทธศาสนาใน 1,000. ปีแรก ยุคธรรมบริสุทธิ์... แล้วใน 1,000. ปีที่สอง ยุคธรรมเฟ้อ... แล้วใน 1,000. ปีที่สาม ยุคมายาธรรม... คือพระพุทธ-ศาสนาจะตกไปอยู่ในมือของลูกยักษ์หลานมารเป็นส่วนมากไป**"

นี่แหละ! เขาจึงพูดกันว่า พระพุทธเจ้า หรือ พระอริย-เจ้า หรืออริยบุคคลนั้น ไม่ใช่ของที่จะมีมาเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ นักเลยเป็นอย่างนี้เองคุณโยม!

แล้วก็คุณธรรมของพระอริยเจ้านั้น ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะเกิดขึ้นแก่เราได้ยากมากก็จริงอยู่ แต่ท่านทั้งหลาย อย่าลืม... อย่าได้ลืมว่าถ้าท่านไม่คิดที่จะมุ่งจิต หรือตั้งสัจจอธิษฐานจิต เอาไว้กันบ้างแล้ว ก็จะไม่มีหนทางเลยที่จะบรรลุถึงได้ มีแต่จะยิ่งตีตัวออกห่างไกล ๆ ออกไปทุก ๆ ที่ อย่าสงสัย! (ขาดอุดมคติ–เป็นคนหลักลอยในสังสารวัฏ ฯ)

คือถ้าไม่คิดจะฝึกหัดสนใจปฏิบัติธรรมไว้บ้าง ก็จะไม่มีเชื้อเป็นอนุสัยจิตสืบไป แล้วก็จะยิ่งมืดมน จะยิ่งหลงตกไปในวังวนแห่งกองทุกข์ในทะเลเพลิงนรกแห่งการต้อง-เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย มิรู้จักจบจักสิ้นนานไปอีกหลายร้อยกัปพันหมื่นแสนล้านชาติทีเดียว คือคำว่าจะได้หลุดพ้นวัฏสงสารนั้นไม่มีทางเลย... ถ้าไม่ตั้งปณิธานอธิษฐานจิตไว้บ้าง มันเหมือนกับเป็นคนหลักลอย... ไม่มีอุดมคติชีวิต ไม่มีสัญญาประกันชีวิตในวัฏสงสารไว้บ้าง เป็นคนหลักลอยไม่มีเป้าหมายที่ไป “พุทธะ หรือ นิพพาน” บ้างเลย คนไม่รู้ธรรมะเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่คนที่เห็นธรรมบ้างแล้ว เห็นเป็นเรื่องใหญ่โตของชีวิตในสังสารวัฏทีเดียว

ฉะนั้น การที่มีโอกาสฟังธรรมะ ได้ศึกษาปฏิบัติธรรมกันบ้างแล้ว สำหรับคนโง่-โง่แห่งโลกีย์ทั้งหลาย คือพวกที่ยังมองไม่เห็นสัจภาวะ ยังมองไม่เห็นกฎเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติภายในกายใจของเขาเองบ้างเลยแล้ว เขาผู้นั้นก็จะเห็นว่าเรื่องธรรมะธัมโมนั้นเป็นของคนป่าเถื่อนยุคบรมโบราณเขาฟังกัน ต่างหาก! สำหรับคนยุคนี้ไม่เห็นจะมีความจำเป็นอะไรเลย ไม่สำคัญแก่ชีวิตเราเลย และยังอาจจะมีบางคนแช่งด่าธรรมะเสียอีกด้วยซ้ำไปก็มีกรรม! คนจำพวกนี้ต้องรอคอยเวลาไปอีกสักพักหนึ่งก่อน... คอยจนถึงกระทั่งวันหนึ่งข้างหน้า ๆ ของเขา... คือวันที่เขาเกิดมรสุมชีวิต... เกิดสะดุดตอหกล้มละลายทั้งวัตถุและจิตใจ...เช่นมีเรื่องผิดหวังเสียใจมาก แล้วก็ร้องโวยวาย! ออกมา... ดังเช่น

เมียผิดหวัง หรือผัวผิดใจ หรือลูกก็เลี้ยงไม่รู้จักโต ที่โตแล้วก็ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน บ้างก็ยังเนรคุณเสียอีกด้วย หันกลับไปมองดูพวกญาติมิตรสหายที่ดี ๆ ก็ล้มหายตายจากไป ที่ยังมีอยู่บ้างก็มีแต่พวกที่หน้าไหว้หลังหลอก... หรืออกตัญญูเสียเป็นส่วนมาก จะไว้ใจฝากชีวิตกันบ้างไม่ได้เลย มีแต่คอยจะมาตื๊อ! ตื๊อ.... รบกวนจิตใจเป็นอย่างนี้แล้ว คือถึงจุดระเบิด! เป็นกรรมที่มีประจำวัฏสงสารอย่างหนึ่ง

ถ้ามนุษย์ปุถุชนคนใด ๆ เกิดตกมาในสภาพชีวิต อย่างที่กล่าวมาแล้วนั้น ถ้าเขาผู้นั้นไม่มีธรรมะ เข้าไปหล่อเลี้ยงจิตใจมีสติไว้บ้างแล้ว คือปลงไม่ตกบ้างแล้ว จิตใจของเขาก็มักจะฟุ้งซ่าน! จิตกระสับกระส่าย! จะนั่งก็หงุดหงิดจิตใจ... จะไปนอนที่ไหนก็ร้อนเหมือนไฟ! จะเดินไปทางไหน ก็มักจะคอยหวาดเสียวสะดุ้ง! คอยแต่จะหวาดระแวงกลัวภัยต่าง ๆ ในวันหนึ่ง ๆ มีแต่หน้าย่นคิ้วขมวดปวดขมับ! ได้แต่จินตนาการไปตามความคิดวิตกกังวลต่าง ๆ นานา บางคนคิดจะฆ่าตัวตาย หรือคิดจะไปฆ่าผู้อื่นตาย มองผู้อื่นเป็นศัตรูไปหมด บ้างเป็นโรคอัมพาต บ้างก็เป็นโรคจิตหลอน โรคประสาทตึงเครียดตลอดเวลา...กลุ้มใจชนิดที่ไม่มีเหตุผล...ซึ่งตัวเองก็ตอบไม่ได้ว่ามันเป็นเพราะอะไรเป็นเหตุ ?

คนพวกนี้ถึงที่สุดทางเข้าแล้ว ก็มักจะหันไปพึ่งพวกเหล้ายาสิ่งเสพติดต่าง ๆ เพื่อระงับความทุกข์ใจไปได้พัก ๆ หนึ่งก่อน บางคนไม่มีทางระบายออก ก็ไประเบิดไว้กับข้าทาสบริวาร ระเบิด

เปิ่นโทสะไว้กับลูกเมีย ให้เขาช่วยรับกรรมแทนไปที ๆ ก่อนบ้างก็ไปหาหมอยา[1] ไปหาเจ้าหาผีหาผู้วิเศษเสก ๆ เป่า ๆ ให้จิตใจมันเย็นได้ลงหน่อย! บ้างเสก ๆ เป่ารดน้ำมนต์เปิ่นโอ่ง ๆ ไปเท่าไร ๆ ก็ยังไม่ดีขึ้นเลย... ผู้วิเศษช่วยไม่ได้เลย... เพราะผู้วิเศษเองนั้นก็ยังเปิ่นโรคอย่างนี้ด้วยก็มี... บางทีเปิ่นมากกว่ากันอีกเสียด้วยซ้ำไปก็มีมากมาย

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย พึงทราบเอาไว้เถิดว่า มันจะเสกเป่าให้หายไปได้อย่างไรกัน? เพราะว่าโรคที่เปิ่นอยู่นั้น มันไม่ใช่ที่ร่างกาย และเนื้อหนังเพียงส่วนเดียว แต่มันเปิ่นโรคอยู่ที่จิตใจด้วย คือขาดความรู้แจ้งทางจิตใจ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า "**เปิ่นโรคที่จิตมีอุปาทาน แห่งความยึดมั่นถือมั่น**" จนแรงเกินไป จนเลยเถิดมากไป จนเรียกได้ว่าเปิ่น "**โรคอัตตา-โรคตัวตน**" ที่มีพิษสงอันร้ายกาจ ที่อดีตมันจรเข้ามาในวัน ๆ หนึ่ง ๆ จนเข้ามาเคลือบจิตไว้ หรือเก็บไว้ในดวงจิตตั้งแต่เด็กจนแก่ชราอย่างนี้ต่างหาก! (จดจำตรงนี้ไว้ให้ดี ๆ จะเปิ่นเคล็ดลับไขปัญหาชีวิตแล...)

เมื่อปล่อยให้มันจรเข้ามามาก ๆ เข้า จนนาน ๆ ก็กลายเปิ่นโรคทางกาย และผสมกับจิตใจ จนแยกกันไม่ออกว่า เปิ่นโรค

---

1 การไปหาหมอทางวิทยาศาสตร์ ผ่าตัด กินยา นั้นถูกต้องแล้ว แต่อย่าลืมว่า นั่นไปรักษาผลของโรคคือผลกรรมวิบาก ที่มันเกิดขึ้นเปิ่นโรคเสียแล้ว ไม่ใช่ดับเหตุที่จะเกิดโรคนั้น ป้องกันเหตุที่จะเกิดโรคนั้น กรรมอะไรที่จะทำให้เปิ่นโรคนั้น ๆ ส่วนบาปกรรมที่จะทำให้เปิ่นเหตุเกิดโรคนั้นทุกวันนี้ไม่ได้คิดถึงกันเท่าไรนักเลย กรรม! **หรือว่าเปิ่นเพราะกรรมมันมีจริง เหตุ-ผลต้องเปิ่นเช่นนั้นเอง** คือตถตาแล... **"ธีรทาส"**

เรื่อรังด้วยอะไร ? บ้างเป็นกรรมเก่าที่ข้ามภพข้ามชาติ ที่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ ทั้งทางตรงและทางอ้อม บ้างทรมานวิญญาณสัตว์โลกให้เดือดร้อน กักขังทุบตีสัตว์เกินกว่าเหตุ เป็นอย่างนี้จึงจะรักษาเยียวยาไม่ค่อยจะได้ผล เพราะกรรมมันผูกมัดกายเนื้อไว้ กรรมมันดึงดูดวิญญาณไว้หลายซับหลายซ้อนเป็นอย่างนี้ สูตรของกรรมแปลความตามนี้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงทรงสรรเสริญให้ถือมังสวิรัติ (เจ) เพื่อจะได้เบาบางจากกรรมของ "ปาณาติบาต ฯ" การฆ่าสัตว์หลีกเลี่ยงการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ ให้เดือดร้อนลดน้อยลงเป็นอย่างนี้ จึงเรียกว่ารักษาศีลข้อ 1 บริสุทธิ์ได้มากมายแน่นอน

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย จงตื่นเถิด! เบิกตาในและลืมตานอก มองดูกรรมวิบาก... ที่ข้ามภพข้ามชาติไปกันบ้างเถิด! ถ้าบุคคลใด ๆ ก็ดี พอมาถึงจุดนี้เข้าจริง ๆ บ้างแล้ว ต่อให้เป็นเศรษฐีร้อยล้านพันล้าน เงินทองเหล่านั้นก็ไม่สามารถที่จะรักษา แก้ไขโรคจิตโรคทางวิญญาณ ชนิดที่ตนรับกรรมอยู่ให้หายขาดในทันทีได้ ถึงอย่างไรก็ยังเป็นทุกข์ขังทรมานจิตใจ ขังอยู่ในขุมนรกแห่งการมี "จิตวุ่น-จิตวิตกกังวล-จิตไม่ว่าง" มีอันเป็นไปทำนองแบบนี้ไปทุกวันคืนแล...

แล้วการเกิดมาเป็นมนุษย์ ของบุคคลประเภทรับกรรมอย่างนี้ ดูเหมือนว่าการเกิดของเขานั้น ก็เพื่อเกิดมาทนทุกข์ทรมานจิตใจ ดูไปให้ลึกซึ้งก็คือการติดคุกติดตะรางในทางวิญญาณ...

เป็นบาปกรรมที่จะต้องแบกไปจนตัวตาย... หรือทุก ๆ ชาติทีเดียวกระนั้นหรือ?

แล้วบุคคลประเภทนี้ พอจนมุมทางโลกเข้าจริง ๆ แล้ว ถ้าเขายังมีสติอยู่บ้าง ก็มักจะหันเข้ามาหาทางธรรมดูบ้าง ใครเขาจะว่า อาจารย์ที่ไหนสอนสมถกรรมฐานเก่ง อาจารย์ที่ไหนสอนวิปัสสนาเก่ง เป็นไปหมดทุกสำนักกันเลยก็ว่าได้ ตอนนี้เริ่มจะมองเห็นคุณค่าของการศึกษาธรรมะบ้างแล้ว แต่บางรายก็สายเกินไปเสียมากแล้ว สมองเสื่อมใช้การไม่ได้เสียแล้ว "โลภะ-โทสะ-โมหะ" เพียง 3 ตัวก็ฟังกันไม่รู้เรื่องแล้ว ถึงแม้พระพุทธเจ้าก็ช่วยไม่ได้ คือบุญกุศลเข้าไม่ถึงเสียแล้ว เป็นกรรมของสัตว์โลกไป อย่างนี้เป็นเรื่องธรรมดา ๆ มีอยู่ประจำโลก... เพราะว่าคนนั้นไม่สนใจธรรมะมาตั้งแต่ต้นมือไว้บ้างเลย... เป็นกรรมของเขาเองต่างหาก!

แล้วบุคคลที่จะด่าศาสนา จะสาปแช่งธรรมะว่าไร้ประโยชน์ว่าให้สินบนหลวงพ่อ สร้างโบสถ์ หล่อพระพุทธรูป สะเดาะเคราะห์ ทำบุญเลี้ยงพระหมดทั้งวัด เสียเงินทองเข้าไปเท่าไร ๆ แล้ว ก็ยังไม่ได้ผล... ก็มักจะเป็นบุคคลประเภทนี้ หรือลูกหลานของบุคคลประเภทนี้ เป็นส่วนมากเสียอีกด้วย เพราะธรรมะช่วยไม่ได้หมดทุกคนไป เหตุเพราะเขาไม่เอากันเองต่างหาก! เขาไม่เอาตั้งแต่ต้นมือมาบ้างเลยต่างหาก! คอยจนแก่แล้วก็เข้าไม่ถึง... โรคมันหนักจนสุดยอดแล้วก็ช่วยไม่ได้ แล้วจะไปโทษว่าพระไม่ช่วยได้อย่างไรกัน? กรรม!

อย่าเข้าใจผิด! ธรรมะนั้นก็คือธรรมชาติ ถ้าเป็นวัตถุภายนอกแล้ว ก็เอาเงินทองไปซื้อแลกเปลี่ยนมาเมื่อไรๆ ก็ได้ แต่ถ้าธรรมชาติของจิต สภาวะที่แท้แห่งจิต ไม่ใช่อย่างนั้น ไม่ใช่ทำอย่างนั้นได้นะ! ถ้าจะให้รู้แจ้งถึงธรรมชาติวาระของจิตใจของตนเอง จนสามารถจับจุดมันได้...รู้เคล็ดลับของกฎเปลี่ยนแปลงของวาระจิตของตนเองได้....และรู้ของบุคคลอื่นๆ ได้ จนสามารถเอาชนะกฎของธรรมชาตินั้นได้... จนได้บริโภคเสวยผล คือ "ความว่าง–ความโปร่งใส–ความสว่างไสว–แห่งปัญญาญาณ" นั้น จนพบความสงบสุขเย็นจิตใจได้จริงๆ ตามธรรมชาติล้วนๆ ได้นั้น เป็นของมีแน่นอน ถ้าทำถูกกฎกรรมวิธีก็จะพบได้มากแน่นอน

แต่ขอให้พึงทราบไว้มันไม่ใช่ของเล่นๆ นึกจะเอาก็ได้ทันที หรือบางคนคิดว่าจะเอาเงินเอาทองไปแลกซื้อมาเมื่อไรก็ได้ มันซื้อได้ก็จริง แต่เป็นการซื้อ "พระคัมภีร์ ซื้อหนังสือ คือเสมือนซื้อแผนที่มาดูก่อน" บางทีแผนที่นั้นก็ยังเขียนผิดพิมพ์ผิดก็มีถมเถไป แล้วจะว่าอย่างไร?

แต่ถ้าไม่ลงมือเดินไปปฏิบัติไปบ้างก็ไปไม่รอด ที่ดีอยู่หน่อยก็ยังได้อ่านหนังสือธรรมะนั้นให้เป็นอนุสัยแห่งบุญบ้าง ยังได้ทำบุญไว้ทีก่อนเท่านั้น

โปรดอย่าคิดภาษาโง่ๆ อย่าเข้าใจผิดไปมากนัก คือธรรมชาติภายในจิตใจของเรานั้น ต้องใช้เวลาค่อยๆ พัฒนาตัวมันเอง

ให้ได้จังหวะควบคู่ไปกันกับวัยของอายุ ของแต่ละบุคคล ๆ ไป ต้องพัฒนาให้มันได้ส่วนสัดของตัวมันเอง เฉพาะแบบ-เฉพาะแบบ เพราะว่าแต่ละคน ๆ นั้น ได้สร้างสมเหตุปัจจัยบารมีมาต่าง ๆ กัน ไม่ค่อยจะเหมือนกัน จะเป็นแบบเดียวกันไม่ได้หมด ฉะนั้น ถ้าจะเอากฎตายตัวนัก...ก็มักจะไปกันไม่รอด...จะฝืนธรรมชาติมากเกินไป อุปมาเหมือนยารักษาไข้หายได้ แต่บางคนเป็นโรคมีไข้มีอาการอย่างนั้น แล้วมากินยาขนานเดียวกันนั้นไม่หายก็มี อย่างนี้เป็นต้น

เพราะอย่างนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องตรัสธรรมสอนสัตว์ถึง 84,000. วิธี ทุก ๆ วิธี* ดับทุกข์ได้ ตรงจุดนี้เอง นักศึกษาธรรมยังมองข้ามไปมาก แล้วก็มัวหลงไปถกเถียงกันอย่างโขมงโฉงเฉง! ว่านี่เป็นพุทธพจน์ ว่านี่ไม่ใช่เป็นพุทธพจน์ต่าง ๆ นานา แล้วก็มักจะจบลงเอยกันเพียงเท่านั้น คือ "ปรัชญาด้วยลิ้นตามเคย ไม่ใช่ปรัชญาด้วยใจ" แล้วจะไปได้รอดตลอดอย่างไรกัน?

อย่ามองข้ามไป เป็นความจริง ความสุขในวัยเด็ก ก็มีไปแบบอย่างหนึ่ง ความสุขในวัยหนุ่มสาว วัยกลางคน หรือวัยแก่ชรา ก็มีไปอีกแบบอย่างหนึ่ง ไม่มีทางที่จะเหมือนกัน หรือตรงกัน

---

*84,000 พระธรรมขันธ์ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น ถ้าจะสรุปกันแล้ว คือหนีไม่พ้นการสอนให้มนุษย์จงใช้สติปัญญา คิดค้นรู้จักศิลปการทำจิตให้ว่าง คือ กวาดกิเลสตัณหาอุปาทาน-ดับ-นิ่ง-นิ่ง-ปล่อย-วาง-ว่าง-สงบ จิตเกิดสติปัญญาแล้วจะรู้เอง. ตามธรรมชาติจิต "ตถตา" แล... "ธีรทาส"

หรือจะเอามาสับเปลี่ยนกันไม่ได้เลย เมื่อเรารู้ความจริงธาตุนิสัยมันเป็นอย่างนี้แล้ว เราทุก ๆ คนจะทำอย่างไรดี ? จะให้ชีวิตของเราที่ได้เกิดมาอยู่ในขณะนี้แล้ว ที่กำลังเหยียบย่ำอยู่บนพื้นโลกแห่ง "มายาซ้อนมายา-กิเลสซ้อนกิเลส-ตัณหาซ้อนตัณหา" นี้ แล้วเราจะหาวิธีทำอย่างไร ? ให้เราได้รับความสุขสงบเย็นจิตใจได้ครบทั่วถ้วนทุก ๆ วัยไปได้นั้น ตรงจุดนี้เป็นเรื่องใหญ่โตของชีวิต ที่ทุก ๆ คนจะต้องใช้สติปัญญาของตนเอง คิดพิจารณาเลือกเฟ้นดูให้ดีที่สุดกันเองทุก ๆ ท่านเถิด!

การเวียนว่ายตายเกิดนั้น ตัวใครตัวมันนา! ถึงคราวจริง ๆ แล้วช่วยกันไม่ได้เลย อยู่ที่ "จิตตนคิด ปากตนพูด กายตนทำ" เป็นบุญเป็นบาปติดตัวไปแสวงหาร่างใหม่ภพชาติใหม่... บุญกุศลต้องทำกับมือ เห็นกับตา จึงจะเป็นของตนเองจริง อย่าหวังพึ่งผู้อื่น ๆ เขาทำเลย บางทีมีชีวิตเป็น ๆ มีอำนาจอยู่ในกำมือแล้วพูดจาอะไร ๆ เขาก็ยังไม่เชื่อฟังเลย ส่วนหลังจากตายไปแล้วนั้นจะเอาอะไรมาบังคับเขาให้เขาทำบุญกุศลได้ ? ทำตามที่เราต้องการเสมอ ๆ ได้... จะโง่หรือฉลาดก็อยู่ที่ตรงนี้อีกด้วย กรรม!

ตราบใดที่วาจายังอยากจะอนุโมทนา... ใจยังอยากจะยินดีสรรเสริญ คือไม่มีความยับยั้งจิตใจกันบ้างเลย คือปล่อยให้หลงตามกิเลส ฯ หลงปล่อยให้จิตมัวเกิดเป็น "กุ้งหอยปูปลานกเป็ดไก่หมูวัวควาย" หรือสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนต่าง ๆ อยู่ทุกมื้อทุกวัน มีแต่จะฝังไว้ด้วยกลิ่นคาวเลือดคาวเนื้อชีวิตของผู้อื่น ๆ เขา

อยู่ทุกลมหายใจเข้าออกตลอดชีวิตไปอย่างนั้นแล้ว จะปลอดภัยกันหรือ? จงช่วยกันหาคำตอบดูก่อน...

คือเรียนแต่มหาสติ ๆ แต่ยังไม่เคยได้มหาสติปัฏฐานนี้บ้าง คือยังไม่เกิดจิต...คิดที่จะฝึกหัดทำให้ชีวิตเราปลอดภัย จากบาปกรรมร่วม...ให้จิตมีวันได้หยุดได้หลีกเลี่ยงการเกิด เป็นสัตว์อย่างนั้นลดน้อยลงบ้าง...ให้วิญญาณเราขาดตอนลงบ้าง...ความรู้สึกเราขาดตอนลงบ้าง...คือให้กายเนื้อของเรามีวันบริสุทธิ์ขึ้นบ้าง...คือหยุดจากการปรุงแต่งด้วยเลือด ด้วยเนื้อ ด้วยชีวิตเขาให้ลดน้อยลงบ้าง... คือให้วิญญาณของเรามีวันบริสุทธิ์ขึ้นบ้าง...คือหยุดจากการปรุงแต่งหล่อหลอมซึมซาบ ด้วยพลังงานของเลือดและเนื้อ และชีวิตเขาให้ลดน้อยลงบ้าง...คือมีการฝึกหัดให้กายใจเรา มีวันหลีกเลี่ยงจากกรรมที่ต้องผูกมัด... ให้หลีกพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของกรรมร่วม... ในการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน คือสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายของเราให้ลดน้อยลง เบาบางลงกันบ้าง จึงจะมีความปลอดภัยในอนาคตแห่งการที่จะต้องมีการเผชิญหน้ากับการเกิดและตาย... เป็นเรื่องยาวนานและใหญ่โตที่สุดของทุก ๆ ท่าน เชียวนา! อย่ามองข้ามเรื่องความรู้แจ้งทางจิตใจนี้ไปนา... (แล้วปัญหาชีวิตจะแก้ไม่ตก)

ซึ่งสัตว์บางตัว หรือเนื้อสัตว์บางคำ ที่เราเคี้ยวกินว่ารส-อร่อยดีจริงโว้ย! นั้น บางทีอาจจะเป็นเนื้อของญาติมิตร... หรือพ่อแม่ปู่ย่าตายายลูกหลานของเรา... ที่ทำบาปกรรมไว้หนักมาก

พอตายไปแล้ว "ชนกกรรม" ชนกกรรมมันดึงดูดวิญญาณให้พลัดตกไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานก็ได้นา!

ถ้าเชื่อว่าตายแล้วเกิด...ไม่ใช่ตายแล้วสูญ... ก็ไม่ต้องสงสัยปัญหาเรื่องนี้อีกได้แล้ว... แล้วถ้ายังไม่คิดที่จะเริ่มเจริญมหาเมตตากรุณาธรรม ต่อชีวิตสรรพสัตว์บ้าง ไม่คิดจะฝึกหัดถือมังสวิรัติ หยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์บ้าง อย่างน้อยก็หยุดในวันเกิดบ้างให้จิตหลีกเลี่ยงจากการเกิดเป็นสัตว์อย่างนั้นบ้าง หยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ในวันพระบ้าง ให้จิตเกิดเป็นพระบ้าง ให้จิตได้เกิดพระเมตตา ให้จิตได้เกิดพระกรุณาธรรม เป็นเชื้ออนุสัยหล่อเลี้ยงวิญญาณไว้บ้าง และติดตามนามรูปที่เกิดดับไปกันบ้าง เอาไว้เป็นชนกกรรมบ้าง หรือมองไม่เห็นคุณธรรมของพระเมตตาพระกรุณาอย่างนี้บ้างเลยกระนั้นหรือ? แล้วท่านจะปลอดภัยกันไปได้รอดหรือ? พึงคิดดูไกล ๆ บ้าง...

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย อย่าสงสัยกันเลย...ยังตกอยู่ในขอบเขต... ของการศึกษาธรรมะ... ประเภทที่อริยครูท่านเรียกว่า "ปรัชญาด้วยปลายลิ้น–มากกว่าปรัชญาด้วยจิตใจจริงอันบริสุทธิ์" เพราะกฎของกรรม กฎธรรมชาติมันบังคับตัวอยู่แล้ว เถียงตายก็ไม่ขึ้น ถึงแม้จะทำบุญด้วยทรัพย์สินเงินทองต่อให้มากมายสักเท่าไร ๆ ก็ตามเถิด! แต่ส่วนลึกของจิตใจในมุมนี้ ก็ยังขาดแคลนคุณธรรมของสัตบุรุษ ขาดแคลนความชุ่มอิ่ม

แห่งเมตตากรุณาธรรม ต่อชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์ร่วมโลกของเรา อยู่นั่นเอง !

อาจจะมีบางท่านฟังแล้วขัดต่อกิเลส ฯ ของตนมากไป ไม่พอใจจะคัดค้านเพื่อลิ้นของตนเอง ค้านแบบข้าง ๆ คู ๆ ตามอคติเข้าข้างกิเลส ฯ ของตนเองไว้เสียทีก่อน ! ขอผ่านไปทีก่อน ! นั่นแหละ ! ถึงจะค้านไปก็ไม่ได้นานนัก ! เพราะสัจธรรมเป็นปัจจัตตังรู้ได้ด้วยเฉพาะตนเองที่บรรลุถึง ย่อมจะเป็นอมตะ... ส่วนการเทศนาธรรมเตือนสตินั้นเป็นหน้าที่ของนักบุญ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกไว้ชัดเจนว่า การสอบอารมณ์วิปัสสนาภูมินั้นเป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์ผู้ที่สอนวิปัสสนาธรรม จะต้องบอกความจริงให้นักศึกษาธรรมทราบก่อน... มิใช่จะช่วยกันปกปิดหรือบิดเบือนอำพรางความจริงไว้ แล้วจะเป็นบาปกรรมอย่างหนัก... กรรมร่วมของอาจารย์ผู้สอนธรรมนั้นไปแน่นอน

ส่วนการที่จะปฏิบัติธรรมได้มากหรือน้อยนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก ! ผู้เป็นปราชญ์แท้หรืออาจารย์ที่มีเชื้อแห่งสัตบุรุษบ้าง ถึงแม้จะปฏิบัติธรรมะไม่ได้หมด... แต่ก็ยังยอมเคารพธรรมบูชาความจริงกันบ้าง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า ตถาคตได้แต่เป็นผู้ชี้ทางให้ท่านเดินเท่านั้นเอง... ถ้าท่านไม่คิดที่จะสนใจปฏิบัติธรรมบ้างเลย ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย

เอาละ ! วันนี้ฉันได้เทศนาถึงเรื่องคนโง่แห่งโลกีย์ ให้ท่านฟังกันเสียยืดยาวแล้วนา...เหตุเป็นเพราะว่าผู้อื่น ๆ เขามองข้ามไป เขาไม่ยอมเทศนาเรื่องใหญ่โตนี้ เขากลัวจะสะเทือนจิตใจ

มหาชน หรือกลัวว่าจะไม่มีใครเขาฆ่าสัตว์เอาเนื้อนั้นมาทำบุญละกระมั้ง?

แต่ฉันปลงสังขารตกเทกระจาดพูดกันเลย! ใครจะโกรธเคืองฉัน... ฉันก็ไม่โกรธตอบ... ใครจะเห็นบุญคุณฉันหรือไม่นั้นก็ไม่สำคัญเลย เพราะฉันได้ทำหน้าที่ของโพธิสัตว์พุทธสาวกได้ช่วยเตือนสติเพื่อนมนุษย์ และได้ช่วยชีวิตสรรพสัตว์บ้างแล้วด้วยใจบริสุทธิ์ เจตนาดีต่อเขาหมดเลย! เขาเห็นธรรมะเมื่อไรก็ต้องยอมรับคุณธรรมความจริงนี้บ้าง... เมื่อนั้นแน่นอน ถ้าชาตินี้เขายังไม่รู้ บางทีชาติหน้าๆ ไปเขาก็จะต้องรู้เองเข้าชาติหนึ่งบ้างแล... สาธุ!

ต่อไปนี้ฉันจะพูดถึงเรื่องคนฉลาดแห่งโลกีย์ให้ท่านฟังบ้างแล้ว คือคนที่ได้สติเห็นภัยในวัฏฏะนั่นเอง ไม่ประมาท ไม่เสี่ยงภัยในอนาคตของตนเองมากนัก ถ้าเขาได้ฟังธรรมะ ได้ศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะบ้าง ถึงแม้เพียงได้เดือนละวันหรือสองวันเขาจะเห็นว่าเป็นโชคดีอย่างมหาศาล เสมือนหนึ่งว่า... เขาได้กินยาทิพย์เอาไว้คอยบำรุงชีวิตในอนาคตกาล เพราะว่าจะได้สร้างเป็นอนุสัย... เป็นบ่อเกิดแห่งบุญกุศล... เก็บเอาไว้เป็นชนกกรรม เป็นเชื้อบุญกุศลสืบพืชพันธุ์ให้เกิดส่งผลในวันหนึ่งข้างหน้าๆ ไป ให้มีการเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิตบ้าง ปฏิวัติวิญญาณของตนเองให้ "ภพ-ชาติ" ภพชาติสูงขึ้นบ้าง จิตเข้าสู่เป้าหมายแห่งนิพพานในสังสารวัฏได้เร็วขึ้น เท่ากับได้ประกันชีวิตไว้บ้างแล้ว หรือสมัครเป็นสมาชิกของพรรค "โลกุตรธรรม"

บ้างแล้ว เผื่อยังมีหวังว่าเรามุ่งหลุดพ้นทุกข์ในวัฏสงสารไว้บ้างแล้วเป็นอย่างนี้

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย อย่านึกว่าเป็นของล้อเล่นนา! ถ้าท่านยังจะต้องเผชิญหน้ากับการต้องเกิดและต้องตาย... อันยาวนานอยู่แล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องด่วน! และใหญ่โตที่สุดของท่านเชียวนา! แล้วฉันขอถามท่านทั้งหลาย ว่าได้ประกันชีวิตไว้กันบ้างแล้วหรือยัง? ถ้ายัง จงตั้งใจฟังและจดจำโศลกฉันสืบไว้ให้ดีๆ:-

"เหตุผลแห่งธรรมะนั้นอาจจะรู้ได้อย่างฉับพลันก็มี
แต่ต้องอาศัยความรู้นั้นปล่อยวางความรู้นั้น...
คือ นิกายฉับพลัน การปฏิบัติสมควรค่อยเป็นค่อยไป
วิธีนี้กิเลสฯ ทั้งหลายจักพังทลายไปโดยปริยาย...
ธาตุแห่งความเป็นพุทธะนั้นมีเชื้ออยู่ในสรรพสัตว์
เมื่อรู้ก็คือพุทธะ! เมื่อยังโง่อยู่ก็เป็นสรรพสัตว์...
ระเบิด! ภูเขาแห่งอวิชชาเสียก็จะตรัสรู้เป็นพุทธะ.
สำนักอื่นเขาสอนศิษย์ให้ยึดในลักษณะเข้าหาธรรมะ
แต่อริยครูฉันสอนศิษย์ให้กวาดลักษณะทิ้งเข้าหาธรรมะ
หรือ จงทำลายความคิดปรุงแต่ง... เข้าหาธรรมะ
จนสามารถปลดเปลื้องตนเองออกเสียจากความคิดปรุงแต่ง
จนหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลภะ–โทสะ–โมหะ
เมื่อพบสภาวะธรรมอันใดแล้ว จงรักษาสภาวะอันนั้นไว้
การรักษากับการปฏิบัติธรรมนั้น มันจะต่างกันอย่างไร?

เห็นแจ้งตามเขาสอนแต่ละภาวะ . . . นั่นคือ–สุตพุทธะ (ยังไม่สู่อริยภูมิ)

รู้แจ้งตามเขาสอนแต่ละภาวะ . . . จนหลุดพ้นเพียงแค่เอาตน–เองรอดไปได้ . . .

นั่นคือ–อรหัตภูมิ–อนุพุทธะ (เป็นชั้นศิษย์)

ตรัสรู้เหตุสุขและทุกข์ทุก ๆ ภาวะของตนเองและหลุดพ้นด้วย–ปัญญาของตนเองได้ . . .

แต่ไม่มีศิลปในการพูดการสอนให้ผู้อื่นรู้ตามได้มากมายนัก

นั่นคือ–ปัจเจกพุทธภูมิ (พระพุทธเจ้า ชั้นต่ำอันดับที่ 2)

ตรัสรู้แจ้งเหตุสุขและทุกข์ทุก ๆ ภาวะของตนเองและสรรพสัตว์ได้จนหมดแล้ว . . .

และหลุดพ้นได้เพราะดับเหตุของสุขและทุกข์ได้จนหมดแล้ว รู้แจ้งแล้วยังมีศิลปในการพูดการสอนให้สรรพสัตว์รู้ตามได้มาก และหลุดพ้นตามได้มากอย่างนี้จึงเรียกว่าสัมมาสัมพุทธภูมิ."[1]

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่แรก ๆ พระสาวกยังมีน้อยอยู่ และพื้นฐานปัญญายังต่ำอยู่มาก ท่านก็ทรงตรัสสอน "อรหัตภูมิ" ภูมิชั้นศิษย์ไปก่อน[2] พอได้มีพระสาวกมากขึ้นแล้ว ก็ทรงตรัส

---

1. ต้องบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นอันดับที่ 1.

2. อาจารย์เสถียร โพธินันทะ สอนในมหาวิทยาลัยสงฆ์ ว่า พระสัมมาสัม-พุทธเจ้า ตรัสสอน "อรหัตภูมิ" เพียงตอนแรกพระสาวกยังมีน้อย 12 พรรษาแรก คือปัญญายังต่ำอยู่สอนแค่อรหัตภูมิก่อน หลังจากนั้นตรัสสอน "พุทธภูมิ" อยู่ถึง 37 พรรษา เพียงแต่เรื่องมหาปรัชญาปารมิตาหรือมหาสุญตา เป็นภูมิธรรมโพธิสัตว์ที่จะให้เตรียมตัวมุ่งสู่พุทธภูมิ ก็เทศนาอยู่ถึง 22 พรรษาแล้ว "ธีรทาส"

สอนให้พระสาวกเจริญรอยตามพระพุทธองค์ ซึ่งได้สร้างสมคุณ-ธรรมแห่ง โพธิสัตว์บารมี มาจนกระทั่งได้บรรลุ "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" คือได้ยกระดับจิตใจ ต่อยอดภูมิธรรมของพระสาวกให้สูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ให้เบิกตานอกและลืมตาในให้มองดูโลกอันกว้างขวางไพศาลไม่มีขอบเขตสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกมากมาย

พระพุทธองค์พยายามพัฒนาภูมิปัญญาของพระสาวกทั้งหลาย ว่าอย่ากักขังตนเองอยู่ในห้องมืดเล็ก ๆ อย่ามัวใจแคบคิดอยู่แต่เอาตัวเองรอดไปผู้เดียว ถ้าตถาคตคิดแบบอย่างนั้น เธอทั้งหลายก็คงจะไม่ได้ออกมาบวช แล้วก็จะไม่มีพระพุทธศาสนาเกิดขึ้นมาในโลกนี้ได้เลย พระพุทธองค์ทรงย้ำสอน "โพธิสัตว์ภูมิ" อยู่ถึง 22 พรรษา สอนมากกว่า "อรหัตภูมิ" จนกระทั่งดับขันธ์ปรินิพพานไป

ใน "โพธิสัตว์อวตารสูตร" ต่าง ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า การเกิดของตถาคตนั้นยากมาก ต้องสร้างโพธิสัตว์บารมีมานับเป็นอเนกชาติ และทุก ๆ ชาติของตถาคตนั้นมุ่งเมตตากรุณาจิตช่วยเหลือชีวิตเลือดเนื้อสรรพสัตว์ ให้พ้นจากความทุกข์กายใจเป็นเป้าหมาย ถือมังสวิรัติไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ ไม่ทำให้สัตว์เดือดร้อนทั้งทางตรงและทางอ้อมเป็นมหาอุดมคติทุกชาติภพไป

ฉะนั้น โลกถ้ายิ่งวุ่นวาย... ไม่มีความสงบเย็นมากขึ้นไปเท่าไรแล้ว โลกยุคนั้นก็ยิ่งจะต้องการ "พระโพธิสัตว์" มากขึ้นไปเท่านั้นแล...

แต่ถ้าโลกหรือบ้านเมืองยุคใดๆ มีแต่ความนิยมชมชอบการสรรเสริญเหล้า ให้รางวัลกันด้วยขวดเหล้า ว่าเป็นของขวัญที่ดีสมควรรับไว้บูชาอย่างสูงสุด คือมากกว่าการให้หนังสือธรรมะเป็นของขวัญ และนิยมอวยพรให้กันด้วยการดื่มสุรา ว่าเป็นความสุขดี คือมากกว่าการให้คติธรรม และปรัชญาชีวิตเป็นพรหรือนิยมชมชอบการส่งเสริม ประกวดประขันชายเปลือยกาย ว่าสวยงาม...หญิงสาวเปลือยกาย ว่าสวยงาม...จนถึงกับเอามาเทิดทูนบูชาเป็นชีวิตจิตใจ เป็นมิ่งขวัญดาราฝังไว้ในวิญญาณของชาติบ้านเมืองอยู่ตลอดกาลแล้ว คือมากกว่าที่จะบูชาสัตบุรุษกันแล้วนั่นเป็นสัญลักษณ์ของศีลธรรมเสื่อม.... อธรรมจะเจริญ....มนุษย์จะเริ่มกลายเป็นยักษ์มาร เพราะขาดธรรม... อนาคตจะไม่สงบสุขและไม่ปลอดภัยแล...

แต่ถ้าโลกหรือบ้านเมืองยุคใดๆ ปล่อยให้เด็กหนุ่มสาวแสดงความเริงรัก การเล่นกอดจูบปลุกกามเร้าสวาท อวดกันได้อย่างไม่มีความกระดากใจ ไม่มีความละอายต่อสังคม หรือผู้ปกครองนิยมชมชอบมีรูปภาพเสพกาม ภาพเริงรักเคล้าคลึงคลอเคลีย ตั้งเอาไว้ให้ลูกเล็กเด็กแดงเห็นเป็นตัวอย่างกันได้อย่างเสรี มีทั่วบ้านทั่วเมืองไป คือมีมากกว่า รูปพระอริยเจ้า รูปเต๋าเซียน รูปพระโพธิสัตว์ รูปพระพุทธเจ้าปางต่างๆ กันแล้ว นาน

ไปในบ้านเมืองยุคนั้น อนุชนจะหลงผิดไปมัวบูชายักษ์มารเป็นเทพเจ้า เป็นดาราประจำจิตใจ แล้วบัณฑิตจะไร้เกียรติ สัตบุรุษจะอับเฉาแล...

อย่างนี้ อริยปราชญ์ โบราณ ท่านกล่าวไว้อีกว่า โลกหรือบ้านเมืองในยุคนั้น มิช้านานก็จะต้องจัดการเตรียมหา ท่านผู้เชี่ยวชาญในการรบทัพจับศึก การผลิตอาวุธเอาไว้ฆ่าคน การสร้างคุกตะรางเอาไว้ขังคน การสร้างสถานที่เอาไว้คอยเก็บเด็กกำพร้า ลูกไม่มีพ่อแม่ คือคอยเตรียมการเรื่องเหล่านี้ไว้ล่วงหน้าได้แล้ว ต่อไปจะต้องเผชิญหน้ากับปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาคนเกิด ปัญหาบ้านไม่พออยู่ ที่ดินไม่พอแบ่งกันทำกิน แล้วมิช้านานก็จะตามมาด้วยความคึกคักของกามจิต ปัญหาขาดสติแห่งโทสะจิต ปัญหาขาดความกตัญญู ปัญหาอันธพาลแห่งวัยรุ่น ปัญหาอลเวงในครอบครัวของวัยแก่ ที่ลืมความชราภาพของอายุสังขาร แล้วจะคุกรุ่นอยู่ด้วยไอเพลิงแห่งกามกิเลสมาร แล้วจะมีอีกอย่างหนึ่ง ดูเหมือนว่าจะเป็นของมั่นคงถาวร ในบ้านในเมืองยุคนั้น ก็คือสงครามย่อยที่จะต้องขึ้นโรงขึ้นศาล สลับกันไปกับสงครามใหญ่จะมีมาเกิดขึ้นมิได้ว่างเว้นเลย...

อริยปราชญ์ โบราณได้กล่าวไว้อีกว่า จะเหยียบไปถึงบ้านเมืองใด ๆ ถ้าอยากจะรู้เรื่องอนาคต และภูมิธรรม ปัญญาของชนในบ้านเมืองนั้น ตำราว่าด้วย "ลักษณะศาสตร์ และ การเกิดของจิตศาสตร์" บอกว่าให้ดูโหงวเฮ้ง ดูคุณธรรมของพวกเด็ก ๆ ส่วนมากเสียก่อน คือถ้ากุลบุตรกุลธิดาในบ้านในเมืองใด ๆ

พอเกิดมาสู่โลกเพียงแค่หัดพูดสอนเดินได้นั้น จิตยังจัดว่าบริสุทธิ์ ผุดผ่องขาวสะอาดเป็นพื้นฐาน แล้วการแสดงกิริยาของเด็ก ๆ ในวัยแรกนี้เป็นการเรียนแบบเอาอย่าง... รับการถ่ายทอดทางวิญญาณของผู้ใหญ่ที่เป็นกรรมร่วมจะดีหรือจะชั่วเป็นผลสืบเนื่องในวัฏฏะ... มิใช่เป็นมายา..... หรือปัญญาของเด็กคิดทำขึ้นมาเองเท่าไรนักเลย...

(1) ดูที่มือของพวกเด็ก ๆ ถ้าเด็กรู้จักการเล่นจับอาวุธต่าง ๆ ได้คล่องแคล่วชำนาญ เป็นเชิงเล่นการฆ่า การฟัน การแทง เล่นได้อย่างสนุกสนานไปเสียก่อนกันแล้ว อนุสัยจิตขาดคุณธรรมที่ดีอย่างนี้คือ "สัญลักษณ์ของสงคราม"

(2) ดูที่มือของพวกเด็ก ๆ ถ้าเด็กรู้จักการเล่นวิธีจับสัตว์กักขังทรมานสัตว์ ฆ่าสัตว์ด้วยวิธีต่าง ๆ เล่นกันได้อย่างสนุกสนานไปเสียก่อนกันแล้ว อย่างนี้คือ "สัญลักษณ์ของความโหดเหี้ยม ขาดเมตตากรุณาจิต"

(3) ดูที่มือของพวกเด็ก ๆ ถ้าเด็กรู้จักนิยมชมชอบ การเล่น แสดงกิริยา การจับคน การผูกมัดคน การทรมานคน เล่นจับคนเฒ่าคนแก่ผูกมัด ถกเถียงผู้ใหญ่ เล่นกันได้อย่างสนุกสนานไปเสียก่อนกันแล้ว อย่างนี้คือ "สัญลักษณ์ของการขาดความกตัญญู ขาดหิริโอตตัปปะ"

(4) ดูที่มือของพวกเด็ก ๆ ถ้าเด็กรู้จักทำมือทำไม้เป็นเชิงร่ายรำ แทนการกราบไหว้ และชอบขับร้องเพลงเริงรักปลุกกาม

เร้าสวาท ชอบเต้นระบำนุ่งน้อยห่มน้อย หัดดื่มสุรา และสิ่งเสพติดของมึนเมาต่าง ๆ เล่นกันได้อย่างสนุกสนานไปเสียก่อนกันแล้ว อย่างนี้คือ "สัญลักษณ์ของเพลิงกาม"

อริยครู ท่านได้กล่าวเตือนผู้ปกครองไว้ว่า เด็กเยาว์วัยยังอ่อนต่อโลกมาก ยังไม่ทันจะได้โตกันเลย จิตใจของเด็ก ๆ ก็เริ่มฝึกหัดไปในทางแข็งกระด้าง! จิตโหดเหี้ยม! จิตทารุณ! จิตทรมาน! จิตกระหายเลือด! จิตเกิดฆาตกรรมชีวิตสรรพสัตว์ คือจิตใจเริ่มแต่มีการฝึกหัดในทางเกิดโทสะ ลุ่มหลงในกามราคะไปก่อนอายุเกินวัยเขาไปเสียแล้ว ท่านบอกว่าเด็ก ๆ ฝึกหัดทำบาปไปก่อนก่อนที่จะรู้จักเรื่องทำบุญกุศล อย่างนี้อย่านอนใจ... ไม่ปลอดภัย เป็นลางบอกให้รู้ล่วงหน้าแล้ว ว่าต้องรีบค้นหากำจัดต้นเหตุ ป้องกันภัยด่วน เพราะเป็นสัญลักษณ์ของพาลชน แล้วจะต้องเสี่ยงภัยในความวุ่นวายอลเวง แห่งธารเลือดและน้ำตาและความโศกเศร้าจะมาถึงบุตรหลานในอนาคตกาล อาจจะเกิดขึ้นในตระกูลนั้น ในบ้านในเมืองนั้น แล้วศีล 5 จะเป็นหมันการพูดการสอนภาษาคน สอนภาษาธรรมจะเหนื่อยเปล่าแล...

อริยครู ท่านได้กล่าวไว้อีกว่า ตรงกันข้าม ถ้าเห็นลักษณะโหงวเฮ้ง กิริยาของพวกเด็ก ๆ ในบ้านเมืองใด ๆ ถ้าเด็ก ๆ ไม่ชอบเล่นการจับสัตว์ การทรมานสัตว์ การฆ่าสัตว์ การจับอาวุธต่าง ๆ ไม่นิยมเสพของมึนเมา ไม่นิยมขับร้องเพลงเริงรักปลุกกามจิต ไม่นิยมดูการเต้นระบำแกว่งไกวอวดคู่ปทุมถัน สะบัดก้น

ส่ายสะโพก เปลื้องอาภรณ์แสดงความยั่ยวนชวนเพศ ให้จิตฝักใฝ่หาไปในทางกามารมณ์เลย ถ้าเด็ก ๆ ไม่สนใจเรื่องเหล่านี้แล้ว ผู้ปกครองไม่ต้องไปหาหมอดูผูกดวงสะเดาะเคราะห์รดน้ำมนต์ได้แล้ว นั่นเป็น "สัญลักษณ์ของบัณฑิตชน มากกว่าพาลชน"

คือส่วนมากเด็ก ๆ นิยมชมชอบเล่นในแบบสงบ เช่นนั่งขัดตะหมาด นั่งสมาธิ เล่นเทศนาธรรม เล่นทำมือในท่าไหว้พระ ทำมือดัดนิ้วในแบบมุทราต่าง ๆ (มุทรา ท่าดัดนิ้ว คือเครื่องหมายแสดงธรรมของพระพุทธเจ้าต่าง ๆ) เด็กนิยมชมชอบเล่นการปั้นรูปพระ เขียนรูปเซียน เล่นเก็บดอกไม้ ถือธูปเทียนบูชาพระเคารพเซียน เล่นก่อสร้างพระสถูปเจดีย์ เล่นทำถนนหนทาง ขุดบ่อน้ำ ทดน้ำ เก็บเศษแก้วแตกขวดแตก ตามถนนหนทางทิ้ง เก็บหนามทิ้ง ดับไฟก้นบุหรี่ตามถนนหนทาง เล่นช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตาย อุปถัมภ์สัตว์ที่เจ็บป่วยอดอาหาร ชอบจูงคนแก่ชราข้ามถนนหนทาง สงสารคนเฒ่าคนแก่ที่ขาดที่พึ่งไร้ที่พึ่ง แสดงความอ่อนน้อมกตัญญูกตเวทีคุณ เด็กนิยมร้องเพลงเป็นเชิงร่ายโศลก แทรกคติธรรมเกี่ยวกับปรัชญาชีวิต ไปในทางดับ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" อย่างนี้คือสัญลักษณ์ เป็นลางบอกให้รู้ล่วงหน้าแล้วว่าในตระกูลนั้น ในบ้านในเมืองยุคนั้น จะมีความเจริญสันติสุข และในอนาคตกาลอาจจะเต็มไปด้วยกลิ่นไอของอริยปราชญ์ เพราะเด็กมีคุณธรรม จะไม่ขาดเชื้อสายของสัตบุรุษ ไม่ขาดเชื้อสายของโพธิสัตว์ ที่จะมีมาเกิดในดินแดนนั้นอีกด้วย สาธุ!

เพราะว่า "ลักษณะจะเปลี่ยนแปลงได้ตามภูมิของจิต และบุญกุศลจะเปลี่ยนแปลงลักษณะ และภาวะของจิตได้..."

ถ้าโลกหรือบ้านเมืองยุคใดๆ มีพระโพธิสัตว์มาเกิด หรือสร้างมนุษย์ให้เป็น "พระโพธิสัตว์" หรือชักชวนสอนให้มนุษย์มุ่งโพธิจิตกันมากๆ แล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน "โพธิจิตสูตร" ว่าเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่งสันติภาพอันถาวรยังคงจะมีอยู่ และจะเกิดขึ้นได้ในดินแดนนั้นได้นานกว่ายุคอื่นๆ แน่นอนแล....

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน มหาสุญตาสูตรต่างๆ ว่า "โพธิจิต" นั้น เป็นรากฐานของความดีทั้งมวล เป็นแหล่งของความเกิดอุตสาหะพยายามทั้งปวง เป็นรากฐานสำหรับความสงบสันติสุข เป็นสรณะที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย เป็นทรัพย์ที่จำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะขาดไปเสียมิได้จากโลกมนุษย์ เพราะเหตุว่า "โพธิจิต" เป็นรากแก้ว เป็นแก่นและลำต้น ของการที่จะกระตุ้นเตือนมนุษย์ ให้เกิดจิตมุ่งแต่การบำเพ็ญกรณียกิจ เพื่อการช่วยเหลือผู้อื่นๆ เป็นอุดมคติไปทุกชาติภพอย่างนี้เป็นต้น

ฉะนั้น "โพธิจิต" จึงเป็นขุมกำลัง เป็นสื่อการสร้างความเป็นปึกแผ่นของสังคม และการสร้างความสัมพันธ์ผูกมิตรไมตรีอันดีงามไว้ระหว่างมนุษย์กับสัตว์เดรัจฉาน คุณธรรมความบริสุทธิ์และความดีอันสูงส่งของโพธิจิตนั้น จึงไม่มีใครสามารถที่จะเอาอะไรมาวัด หรือมาเปรียบเทียบเทียมเท่าได้ เป็นปัจจัตตัง ต้อง

บุคคลนั้นได้บรรลุถึงซึ่งคุณธรรมนั้น ด้วยตนเองบ้างแล้ว จึงจะรู้ได้ด้วยตนเองแล...สาธุ!

พระคัมภีร์อรรถกถาของ มหาสุญตาสูตร ต่างๆ ได้กล่าวไว้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์เกิดมาจากปุถุชนก่อน แล้วก็ตั้งต้นจากการบำเพ็ญ ปุถุชนโพธิสัตว์บารมี แล้วก็อริยโพธิสัตว์บารมี แล้วก็ มหาโพธิสัตว์บารมี (ผ่าน 3 ชั้นอย่างนี้มาก่อน) จนกระทั่งได้บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ (พุทธภูมิ)[1] เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธศาสนาที่จะเกิดขึ้นมาในโลกนี้ได้นั้น ต้องผ่านมาเป็นแบบอย่างนี้ และยังไม่สูญพันธุ์ไปจากโลกนี้เร็วนัก ก็เป็นเพราะว่ามีพระโพธิสัตว์หรือมีมนุษย์จิตใจแบบพระโพธิสัตว์ มุ่งชักชวนผู้อื่นปฏิบัติธรรมโดยไม่ท้อถอยต่อคำครหานินทา หรือความทุกข์ยากที่จะมาเผชิญหน้าทุกเวลา มีแต่ดวงจิตที่ตกดิ่งอยู่ในกระแส ที่จะคิดหาอุบายวิธีและศิลปในการประกาศเมตตากรุณาธรรมอาณาจักรใจ ช่วยกันจัดการปฏิวัติ "พระธรรมวินัย" บางแห่งที่เลอะเลือน ยึดถือผิดพุทธประสงค์ ผิดเป้าหมายของ พระพุทธศาสนา ถึงแม้ในบางโอกาสก็ต้องยอมเสียสละ พลีชีวิตให้เป็นทาน เพื่อกู้รักษาพระพุทธศาสนา ไม่ให้ดับสูญในดินแดนนั้น คือต้องปลงตกในทุกข์ภัยที่จะเกิดขึ้น แก่ชีวิตไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงจะเจริญรอยตามแบบทั้ง 3 ของโพธิสัตว์ภูมิได้เจริญก้าวหน้าดี ตราบจนกระทั่งได้

---

1 คือพุทธภูมิอันสูงสุดนั้น ถ้าจะนับจากต่ำขึ้นมาหาสูงแล้ว เป็นอันดับชั้นที่ 4 (คือพุทธภูมิ) "ธีรทาส"

บรรลุ พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ

แล้วผู้ที่มุ่งโพธิสัตว์ภูมิอันแท้จริง ตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงทุกวันนี้จะไปเกิด ณ ที่ไหน ส่วนมากก็จะเป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างไว้ในจิตใจสรรพสัตว์ ตำนานพื้นเมืองประวัติศาสตร์ มักจะไม่เคยทอดทิ้งหรือไม่ลืมจดจำจารึกคุณธรรมของบุคคลประเภทนี้ไว้เลย

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้แสดงธรรมต่อมาอีก 2 วัน จนชายหนุ่มชื่อ "**เตียงักเพ้ง และลี้จุ้นซำ และตั้งซังใช้**" **3 ท่าน** เกิดดวงตาเห็นธรรม ขอสละชีวิตออกบวชไม่กลับมาตุภูมิ ส่วนคณะอุบาสกอุบาสิกา บ้างก็ยังมีอาชีพฆ่าสัตว์ ทำบาปอยู่ก็ได้สำนึกตัวจะพยายามหลีกเลี่ยง เลิกละอาชีพที่มีกรรมหนัก หลีกไปหากรรมเบา บางท่านก็ถือมังสวิรัติอยู่แล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังเสพกามครองเรือนอยู่ได้ฟังธรรมแล้ว ก็ยิ่งศรัทธามุ่งในธรรมวินัยสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกที่ยังไม่ได้รับศีล 5 ถือมังสวิรัติ ก็ได้พร้อมใจกันตั้งปณิธาน "มุ่งสู่พุทธภูมิ" บางท่านตั้งปณิธาน ขอเริ่มหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ หยุดวันเกิด เพื่อให้จิตหลีกเลี่ยงการเกิดเป็นสัตว์อย่างนั้นบ้าง บ้างก็ตั้งปณิธาน ขอเริ่มหยุดวันพระ ถือวันสำคัญของพระพุทธศาสนา เพื่อให้จิตเกิดเป็นพระ จิตเกิดพระเมตตา จิตเกิดพระกรุณาธรรม หล่อเลี้ยงวิญญาณและนามรูปที่เกิดดับ บ้างก็สมาทานศีลกินเจ ทุก 3 วัน (คือ 3 วันกินเจ 1 วัน) บ้างก็ขอหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ทันทีตลอดชีวิตรวม 137 ท่าน ด้วยความปีติซาบซึ้งในรสพระธรรม ที่ฉายแสงสว่างเข้าไปในดวงจิต ให้เห็นภัยรู้บาปบุญคุณโทษแรงกรรมวิบากในวัฏสงสาร ที่ตนจะต้องเผชิญหน้าไปกันอีกมากมาย สาธุ !

ช่วยเทศนาบอกเด็ก ๆ เอาบุญบ้าง ที่ชอบเลี้ยงลูกปลาเงิน ปลาทองปลาหางนกยูงเล่นต่าง ๆ นั้น ยังทำบาปการฆ่าสัตว์ก่อเวรไม่รู้จักจบ ตรงที่ไปซื้อหรือช้อนเอาลูกน้ำมาให้ปลากิน มีวิธีหลีกเลี่ยงได้โดยใช้ขนมปังปอนด์ปิ้งแล้ว (ไม่ทาเนย) ทีแรกใส่เพียงชิ้นเล็ก ๆ ระวังอย่าเอาขนมปังเสียมีกลิ่นเปรี้ยวราขึ้นแล้วปลากินจะตายหมด ขนมปังใหม่ ๆ ดีปิ้งแล้วอย่าทาเนยเก็บไว้ได้ 4 วัน. ฝึกนิสัยปลามันชอบกินขนมปังปอนด์ด้วย แล้วต้องไปหาดอกจอกและแหนมาล้างน้ำใส่ลงไปบ้าง หรือผักกระเฉดผักบุ้งพวกพืชที่มีรากเกิดในน้ำทุกชนิดใส่ได้ คอยดูปลามันจะมากัดกินรากพืชผักเหล่านี้ ระยะแรกต้องเปลี่ยนน้ำทุกวันเพราะว่าขนมปังปอนด์มีน้ำมันบ้าง น้ำจะเสียได้ง่าย เพียง 10 วันมันก็ชิน คือตัดสันดานสอนธรรมะให้แก่ปลาไม่ต้องไปเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อลูกน้ำ จะได้ไม่มีบาปกรรมมาผูกมัดกายเนื้อไว้แน่น ไม่มีเวรมาถึงดูดวิญญาณปลาให้ตกต่ำชาติหน้า ๆ จะได้ไม่ต้องไปเกิดเป็นปลาอีกก็สอนได้ ข้าพเจ้าเคยทดลองให้ปลาถือมังสวิรัติดูแล้วปลาอ้วนดี มันชอบกินแหนมาก แหนมีโปรตีนสูง กินแทนเนื้อสัตว์ได้ จะเลี้ยงปลาด้วยเมตตาจริงต้องเราไม่ฆ่าสัตว์ปลาก็ไม่ฆ่ากันอีกด้วย เลิกให้กินลูกน้ำเสีย ขนมปังปอนด์หาง่ายราคาถูกด้วย

"ธรทาส"

"เจ้าจงเป็นเนื้อนาบุญที่ซื่อสัตย์ของคนมั่งมีเงินทอง
จงเป็นที่พึ่งของคนยากจนที่จะศึกษาธรรมะ . . .
จงทำตนให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่อนุชนรุ่นหลังสืบไป
คุณธรรมนี้จะเป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างไว้ในจิตใจสรรพสัตว์
เจ้าจะได้ตอบแทนบุญคุณใด ๆ ในโลกนี้ที่สูงสุดบ้างแล้ว
เจ้าได้เป็นผู้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งโพธิสัตว์จะเป็นพุทธะ"

△ พ่อสอนลูก*

---

* โอวาทนี้เป็นของบิดา "ธีรทาส" ท่านสอนลูกและศิษย์ก่อนจะตายจากโลกนี้ไป

บทที่ 10

มีพระภิกษุหนุ่มนามว่า "ตุ้นโคง" ได้จาริกมาจากแดนตะวันตก เพื่อศึกษาธรรมะอยู่ในสำนักของ ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ วันหนึ่งขณะที่นอนหลับเคลิ้ม ๆ อยู่ ดูเหมือนว่าจะอยู่ในกึ่งหลับกึ่งสมาธิ...คล้าย ๆ จะได้นิมิตฝันหวานไปว่า เนื้อคู่แต่ชาติก่อนเขามาหา แล้วในทันทีนั้นก็ได้ยินเสียงดัง โคง! โคง! โคง! ของระฆังวัดจึงได้สะดุ้งตื่นขึ้นมา จากความสะลึมสะลือ! อย่างงัวเงีย! มานั่งจินตนาการภาพประทับใจนั้นอยู่...

อีกสักครู่หนึ่ง ก็ได้มีสุภาพสตรีรูปร่างงามขำวัยกลางคนซึ่งเป็นบุตรสาวของท่านคฤหบดี ผู้มั่งคั่งในเมืองนางหนึ่ง ได้ถือดอกบัวขาวเข้ามานมัสการ "พระศรีอารยะเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์" ในพระวิหาร

ภิกษุตุ้นโคง ซึ่งตั้งแต่เกิดมาจนเป็นหนุ่ม ก็ยังไม่เคยได้มีความรัก ผูกพันไว้กันกับหญิงสาวคนใด ๆ มาก่อนเลย วันนี้พอได้มาประสบพบพักตร์เสน่ห์ของนางเข้าแล้ว และอาศัยบุพกรรมซึ่งเป็นอนุสัยแห่งความเคยชิน ที่ชาติปางก่อน ๆ ได้เคยอุปถัมภ์ค้ำชูและเป็นคู่ครองอันดี ที่มีรสรักกันอย่างหวานฉ่ำ ชุ่มชื่นจิตใจสดใสมิรู้สร่าง จึงปล่อยให้จิตตกเข้ากระแสของ "กามภพ" มันช่างดื่มด่ำดึงดูดจิตคิดปรุงแต่งทำให้เสียวกระสันต์ ซึ่งกายใจพาปั่นป่วนทำใจให้ลอยเคลิ้ม ๆ ไปทันที ซึ่งพลังงานกระแสเสน่ห์

รักนี้ไม่อาจที่จะสามารถพรรณนาออกมาได้ด้วยภาษาของมนุษย์ มันเป็นสุนทรีย์ปัจจัตตัง ถ้าบุคคลใดได้พบสภาวะนั้นเข้าบ้างแล้ว ก็ย่อมจะรู้ฤทธิ์บ้าของมันด้วยตนเอง ว่ามันจะมีพิษสงมากหรือน้อยเพียงไร ?

ฝ่ายนางผู้มีสกุลและได้สามีแล้ว ก็ไหวทันด้วยกิริยา และสัญชาตญาณแห่งอดีตมันก็มากระตุ้น! สะกดจิตใจด้วยทันทีเหมือนกัน แต่อิทธิพลกระแสแห่งความรักเรื่องเพศนั้น ไม่สู้จะรุนแรงไปเสียแล้ว เพราะว่าจิตใจของนางนั้น ดิ่งไปจับจุดอยู่ที่การบูชา พระศรีอารยะเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์ แล้วอีกประการหนึ่งซึ่งนางได้ถูกปัจจุบันกรรมในชาตินี้เข้ามาแทรกแซงมากเสียแล้ว คือปัจจุบันกรรมมันแรงมากพอ มันจึงได้ทำการปรุงแต่งจิตใจนาง แปรสภาพความดึงดูดให้อ่อนแรงลง คลายความยึดมั่นถือมั่น ซึ่งเป็นปมที่มีมาแต่ชาติก่อน ๆ นั้น ให้จืดจางๆๆๆ ลงไปมากเสียแล้ว

ทั้งสองได้สนทนาปราศรัยกันในฐานะแขกผู้มาเยี่ยม จนเป็นที่พอรู้จักชื่อเสียง และชีวิตการงานพอสมควรแล้ว นางลี้เม้งฮุ้น ก็ได้นมัสการลาจากไป ด้วยความลังเล... สงสัย... แอบซ่อนอยู่ในมโนภาพแห่งมุมหนึ่งของหัวใจ ... ที่ไม่อาจจะพรรณนาออกมาให้ใครรู้ได้จนวันตาย ... อย่างกระนั้นหรือ ?

พระภิกษุตุ้นโคง พอนางลี้เม้งฮุ้นได้จากไปแล้ว จิตใจก็กระอักกระอ่วนบอกไม่ถูก...คิดอยู่เพียงแต่อย่างเดียวว่า อยากจะ

ติดตามนางผู้นั้นไปเพียงเท่านั้น พอหวนกลับมามองเห็น พระพุทธรูปเข้าจึงได้สติ จึงคิดถึงคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาที่ว่า "มีรักที่ไหนก็จะมีทุกข์ที่นั้น"

โอ...อมิตาพุทธ! ช่างเป็นความจริงวันนี้เองหนอ...แต่แล้วก็ยังปลงไม่ตก บางทีคิดว่าจะติดตามไปขอความรัก มันก็ไม่ได้เพราะต้องผิดศีล คิดไปจนถึงว่าอยากจะลาสึกออกจากเพศสมณะ เพื่อจะได้มีโอกาสพยายามติดตามนางให้ได้ แต่พอหวนกลับมามองดูพระพุทธรูปอีกที ก็ได้สติคิดใคร่ครวญเหตุผลดูแล้วก็จะไม่มีทางสำเร็จไปได้เลย เป็นเพราะบุญกุศลแต่ชาติปางก่อนได้ส่งผลให้มาในชาตินี้ ให้นางได้เกิดในตระกูลที่มั่งคั่ง เสวยภพชาติอยู่ในฐานะที่เขาเรียกว่ามนุษย์เทวา มันขึ้นไปแขวนลอยอย่างสูงสุดที่เกินฐานะมืออย่างเราจะเอื้อมถึงได้ไปเสียแล้ว อีกประการหนึ่งถึงแม้จะได้นางมาเป็นคู่ครอง ก็จะเป็นอุปสรรคแห่งอุดมคติที่บูชาและเทิดทูนไว้จนสูงสุด คือการเจริญรอยตาม "โพธิสัตว์ภูมิ" ที่ตนเองได้ตั้งมหาปณิธานไว้

มันเข้าสุภาษิตที่ว่า "คิดเหนือก็ขัด...คิดใต้ก็ขวาง...คิดซ้ายก็แตก...คิดขวาก็ดับ..." แล้วก็อัดอั้นตันใจเป็นกำลังไปพลาง! เพราะเหตุได้เกิดอารมณ์แห่งความรัก มันเข้ามาก่อหวอดในดวงจิตชั่วแวบ! เดียวเท่านั้น แล้วสุนทรียภาพนั้นมันก็เป็นเสมือนภูเขาใหญ่ ที่เต็มไปด้วยขวากหนามอันแหลมคม

มายอกตำเสียบแทงจิตใจ เป็นทุกข์ทรมานคั่งค้างขังไว้ในดวงจิต มิรู้จักหายไปได้เลย.

เฮ้อ! กรรมหนอ... จะมีใครตอบฉันได้บ้างไหม? ว่าภายในชีวิตจิตใจของ โยคี ฤษี และปวงอริยปราชญ์ทั้งหลาย ท่านจะมีทุกข์อย่างนี้บ้างไหมหนอ? ยิ่งคิดไปก็ยิ่งจะทำให้งุนงงเหม่อ ๆ ใจลอย ๆ จึงลุกเดินออกไปไม่มีจุดหมายปลายทาง จนถึงป่าช้าพอได้เห็นหลุมฝังศพต่าง ๆ เข้า ก็พอได้สติบ้าง จึงเดินมุ่งเข้าไปในสุมทุมพุ่มไม้ ก็ได้พบต้นโพธิ์ และที่โคนต้นนั้นมีศาลเจ้าเล็ก ๆ พร้อมทั้งดอกไม้ธูปเทียนต่าง ๆ ซึ่งแสดงว่ามีผู้เอามาเซ่นไหว้ยังมิช้านานนัก

แล้วก็ตัดสินใจนั่งลงไปใต้ต้นโพธิ์นั้น เริ่มกำหนดลมหายใจเข้าออก ทำอานาปาณสติภาวนา แล้วก็เจริญอสุภกรรมฐาน ตามแบบฉบับของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระองค์ท่านได้เจริญมาแล้ว จนได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ภายใต้ต้นศรีมหาโพธิ์

พระภิกษุตุ้นโคง พอได้กำหนดลมหายใจเข้าออก ไปสักพักใหญ่ ๆ แล้ว ในเมื่อจิตใจได้หวนกลับมาจดจ่อ... จับจุดดิ่งอยู่แต่ที่ลมหายใจเข้าออกนาน ๆ เข้าแล้ว ก็สามารถตัดขาดไปจากความคิดผูกพันปรุงแต่งเรื่องบ้า ๆ บอ ๆ เก่า ๆ ลงไปได้ คือจิตคลายความยึดมั่นถือมั่นลง... จิตเริ่มสงบเย็นลงไปได้บ้างแล้วพอประทัง ๆ ไปสักครู่หนึ่ง ๆ ก่อนเท่านั้นเอง สาธุ!

พอดวงอาทิตย์เคลื่อนเลื่อนย้อยตกถึงขอบฟ้า แสงสว่างก็พลอยตามหายไป ความมืดทมึนทึนแห่งราตรีกาล และแอบแฝงไปด้วยสายลมอันเย็นสงัด ก็เริ่มจะทยอยกันเข้ามาแทนที่ เสียงจิ้งหรีด จักจั่น เรไร นกกระจิบ นกกระจอก กระรอก กระแต นกผักแคแลหัวขวาน นกเอี้ยงเสียงหวาน ทั้งสาริกาดง บ้างก็ร้องเพลงระบายปล่อยอารมณ์กันอย่างสดชื่น บ้างก็คุยกันเสียงกระจิบ! กระจุ! กันอย่างสนุกสนานร่าเริง บ้างก็สั่นหัวขนพองกระพือปีก ทะเลาะจิกกัดกัน... เพราะถกเถียงกันถึงเรื่องสิทธิในกิ่งไม้ ซึ่งเป็นวัตถุของที่มีอยู่ประจำโลก ให้สรรพสัตว์เกาะอาศัยพักพิง หยุดหลับนอนไปได้ชั่วคืนหนึ่ง ๆ หรือเพียงแค่ลมหายใจเข้าออกเท่านั้นเอง

โอ... อมิตาพุทธ! ทีแรกฉันคิดว่า มีแต่มนุษย์พวกเดียวเท่านั้น ที่จะต้องมีบาปกรรม... ต้องแก่งแย่งทะเลาะกัน... ถึงเรื่องที่อยู่ที่กินที่อาศัย แย่งชิงต้นไม้กินป่าดงกันเป็นภาค ๆ โลภมากจนเกิดเรื่องวุ่นวายไม่มีวันจะรู้จักจบจักสิ้นกันเสียที!

แต่มาบัดนี้ ฉันก็ได้พบโลกอีกโลกหนึ่งแล้ว เอ้อ! โลกของสัตว์เดรัจฉานเหล่านี้ มันก็มีเรื่อง "โลภ–โกรธ–หลง" ไม่เห็นมันจะแตกต่างอะไรกับโลกมนุษย์ไปเสียเลย!

เฮ้อ! กรรมหนอ... มีป่าไม้บางแห่ง พอที่จะดึงดูดน้ำค้างน้ำฝนทำให้โลกเราร่มเย็นชุ่มอิ่ม มนุษย์เราจะได้พักผ่อนหลับนอน ได้คลายปมแห่งความทุกข์กายร้อนใจลงบ้าง พฤกษาชาติจะได้เจริญงอกงามเขียวชอุ่ม พวกนกจะได้อาศัยเป็นที่ทำรวงรัง

กกไข่ พอให้ลูกน้อยลืมตาออกมาสู่โลกได้บ้าง บัดนี้ก็ถูกพวกขโมยไม้ ทำลายป่า เขาตัดเอาไปกันเสียแทบจะเตียนโล่งทุกแห่งหนไปแล้ว

เป็นกรรมร่วมของสัตว์โลกที่ขาดธรรม... บ้านเมืองจึงต้องร้อนระอุ และขาดน้ำฝนที่จะทำไร่ไถนากันมากขึ้นไปทุก ๆ ปี ต้องพลอยรับทุกข์กายใจ คือกรรมร่วมกันทั้งชาติ หรือจะว่าทั้งโลกก็ว่าได้ แล้วจะไปด่าว่าฟ้าดินลงโทษ มันจะยุติธรรมหรือ? ฉันคิดว่ามนุษย์ลงโทษมนุษย์ด้วยกันเองต่างหาก!

โอ... อมิตาพุทธ! ยังมีพวกนกบางกลุ่ม ถ้ามองให้ลึกซึ้งแล้วฟังจับสายเสียงของมันมาพิจารณาดู เอามาขึ้นสู่วิปัสสนาญาณดูบ้างแล้ว จะได้พบความจริงว่า พวกมันมิใช่... ไม่ใช่... กำลังดีใจสนุกสนานร่าเริง! หรือร้องร่ายรำทำเพลงอย่างว่า ที่มนุษย์เราเข้าใจพวกมันนั้นไปเสียแล้ว เปล่า... เปล่าเลย... จงอย่าเข้าใจผิด!

แท้ที่จริงนั้นมันกำลังร้องครวญคราง... น้ำตาไหลซึมอาบโชกบนใบหน้าต่างหาก! คือมันเป็นทุกข์กระวนกระวายจิตใจ! มันเป็นเหมือนแบบเดียวกับพวกมนุษย์ เช่นในตอนที่ลูกรักเกิดหายไป ออกไปเที่ยวแล้วไม่กลับมาบ้าน หรือเมียรักเกิดหนีไป หรือผัวหลงเกิดตายไปเร็วเกินกว่าวัย มีอันเป็นไปจำต้องพรากรักพรากจากชีวิตอย่างว่านี้ไป... (เรื่องใหญ่โตของคนไหม ?)

พวกนกบางกลุ่มมันก็เป็นเช่นเดียวกัน ไม่ต่างกันกับคนเลย เพราะมันเกิดเรื่องใหญ่โต ในครอบครัวชีวิตของพวกนก ที่คนยังขาดอริยธรรม ขาดเมตตากรุณาธรรมในดวงจิต เขามองไม่ถึง

แทงไม่ทะลุเข้าไปในดวงจิตใจของพวกนกมัน แล้วมักจะมองข้ามธรรมไปมาก แล้วยังเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่สำคัญอะไรเลย (เอาใจนกมาใส่ใจคนดูบ้าง)

พุทโธ่เอ๋ย... เสียงของพวกนกเหล่านั้น มันเป็นเสียงครวญครางโศกเศร้าสลดจิตใจ! จนแทบจะขาดใจตายกันอยู่แล้วนา...

เหตุเป็นเพราะว่า มันเกิดคิดถึงลูก เป็นห่วงถึงหลานรักของพวกมัน ที่ได้บินออกไปเที่ยวเสาะแสวงหาอาหารมาประทังชีพ ทำงานเยี่ยงพวกคนและมนุษย์ทำทุกอย่าง เพื่อความอยู่รอดของชีวิต

แล้วทำไมหนอ! เวลาก็นานป่านฉะนี้แล้ว ลูกรักของฉันจึงยัง? ยังไม่บินกลับมาถึงรวงรังตามเคย ถ้าคงจะ... อาจจะถูกน้ำมือของพวกที่มีบุญกุศลเก่า ๆ ยังส่งหนุนอยู่ ทำให้เขาได้พัฒนารูปร่างกายเนื้อสูง พอมีโอกาสไปเกิดเป็นคนได้แล้ว ถึงแม้จะมีจิตใจก็ไม่สม่ำเสมอกัน บางทีก็รักอยู่เพียงแค่ชีวิต และเลือดเนื้อของตนเอง จะรู้จักคำว่าหวงแหน ก็คือเพียงแค่ลูกรัก เพียงแค่เมียหลงของตนเองอยู่ฝ่ายเดียว อยู่ข้างเดียวเท่านั้นเอง

คนพวกนี้คงจะจับเอาลูกรักยิ่งชีวิตของฉัน... จับเอาเมียรักคู่ชีพของฉันไปกักขังผูกมัดไว้ดูเล่นสนุก ๆ เพื่อบูชากามเสริมเกียรติของเขาไปเสียแล้ว ละกระมัง? โธ่...!

แล้วในบางโอกาส ท่านที่ได้พัฒนารูปร่างสูง จนมีบุญพอเกิดเป็นคนได้แล้ว ก็ยังอดที่จะเที่ยวไปด่าว่าผู้อื่นเขา ว่ามีจิตใจแข็งกระด้างเป็นยักษ์เป็นมารอีกด้วย สมควรแล้วหรือ?

แต่เขาหาได้เฉลียวจิตใจ สำนึกตัวรู้ไม่ว่า "สมเด็จพระศากยมุนีพุทธเจ้า" สมัยที่พระพุทธองค์ ท่านยังท่องเที่ยวโปรดสัตว์อยู่ท่านก็ยังเคยเกิดเป็น "พญานกโพธิสัตว์" แล้วได้ตรัสสอนศาสนา โปรดพวกนกทั้งหลาย ให้รู้ไว้ว่า การที่มีคนยังนิยมชมชอบ... ในการจับอาวุธอยู่นั้น จิตใจย่อมจะฮึกเหิม! โทสะจิต...แล้วจิตดวงต่อไปก็มักจะเกิดตามมา... คือคิดอยากชอบออกเที่ยวไป ๆ ล่าสัตว์ตัดชีวิตเขาเล่นเป็นเกมกีฬา เพื่อบูชาความสนุกสนานอยู่บนธารเลือดน้ำตาและชีวิต ให้ความทุกข์แก่ผู้อื่น ๆ อยู่อย่างนั้น เป็นบาปกรรมหนักอย่างมหันต์ยิ่ง! เป็นผู้มีจิตใจโหดเหี้ยม! ยังขาดแคลนคุณธรรมแห่งเมตตากรุณาจิต ขาดคุณธรรมที่มีต่อชีวิตสรรพสัตว์ ที่เป็นเพื่อนร่วมโลก เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลาย ยังไม่ใช่ผู้ที่เรียกตนเองว่าเป็นชาวพุทธ บูชาพระ หรือนับถือศาสนา ที่มีพระเมตตากรุณาธรรมอันแท้จริงเท่าไรนักเลย!

ถึงแม้จะไปอัญเชิญพระพุทธรูปปางต่าง ๆ มาบูชาไว้จนเต็มบ้านเต็มเมือง จะสร้างพระเครื่องรางของขลัง ที่ว่าศักดิ์สิทธิ์ไว้มากมาย หรือจะเอามาแขวนคอหนักจนหลังโกง หรือจะเอาตะกรุดที่เสกด้วยคาถาอาคมอันสูงสุด แล้วเอามาผูกไว้ในที่บั้นเอวเป็นพวง ๆ หรือจะจุดธูปเทียนบูชาพระสวดมนต์แผ่เมตตาจิตให้แก่สรรพสัตว์ทุกวันคืนก็จริงอยู่ แต่ธาตุแท้ความเป็นสัจจริงที่มีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจแล้วไซร้! ยังห่างไกลจากพระคัมภีร์ผูก

"มหาเมตตากรุณาธรรม" ส่วนองค์ทวยเทพ พระผู้เป็นเจ้า หรือเทวดาที่ตามอารักษ์ หรือเทพพระสิงอยู่ในองค์พระพุทธรูปปางต่าง ๆ เหล่านั้น ท่านส่ายพระพักตร์ ไม่มองดูการกระทำอย่างนั้นเลย ท่านสั่นพระเศียรอยู่ตลอดเวลาแล้ว ท่านหนีไปเกือบจะหมดแล้ว พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ไม่โปรด ไม่ยินดีช่วยคุ้มครองชีวิตให้ "พระไม่อยู่หรือไม่เข้ากับผู้ผิดศีล" พระยุติธรรม แล้วสมควรกระนั้นหรือ? ที่จะเที่ยวไปตำหนิติเตียนผู้อื่น ๆ เขาอีกด้วย

โอ... อมิตาพุทธ! ลูกหลานที่รักยิ่งชีวิตของฉัน แสงตะวันก็ผ่านพ้นหมดไปนานแล้ว จงรีบด่วนฉวยโอกาสนี้ จงทำลายแหวกกรงขัง แล้วแอบอิงอาศัยความมืดนี้ จงรีบบินกลับมาหาพ่อแม่เร็ว ๆ หน่อยเถิดเจ้า! พึงทราบไว้ว่า พ่อแม่ของเจ้านั้นบัดนี้ ไม่มีน้ำตาจะหลั่งไหลหยดย้อยลงไปอาบโชกกิ่งไม้ที่จับอยู่นี่อีกแล้วนะ! ลูกที่รักของแม่... พ่อแม่แทบจะขาดใจตายกันอยู่แล้ว... โธ่.!

โอ๊ย! โอย... แสนที่จะเจ็บปวดทรมานหวใจ...ฮึ!ฮึ.! อะฮือ... ฉันคงจะหมดที่พึ่งไร้ที่พิง หมดหวังในการที่จะคอยลูกรักหลานเอ็นดูของฉันไปเสียแล้ว ที่จะให้เขามีโอกาสได้หลุดพ้นจากบ่วงมาร หนีจากการถูกทรมานวิญญาณ ได้มีโชคดีบินกลับมาพบหน้าญาติมิตร พี่ๆน้องๆ ในชีวิตนี้บ้าง คงไม่มีแน่นอนเสียแล้ว

โอย... โอย...กรรม! กรรมอะไรหนอ? ที่แรกฉันคิดว่าได้เกิดเป็นนกบินสูงเทียมเมฆ คือเป็นสัตว์ชั้นสูง คงจะเป็นโชคดี

มีบุญกุศลมากมายแล้ว แต่แล้วก็ยังหนีไม่พ้นกรรม... บาปกรรมที่ถูกเขาพรากลูก พรากเมีย พรากพ่อ พรากแม่ โธ่! ยังมีธรรม...

ธรรม! อยู่ที่บ้านไหน? หรือเมืองใดบ้างหนอ? ฉันอยากจะขอไปเกิด ณ ดินแดนนั้นบ้าง จงช่วยบอกเอาบุญด้วยที่เถิดเจ้า...

อื้อ...อี! อะ! นั่นอะไรนะ? โอ้...ยังมีโชคดี...ภายใต้พุ่มไม้ มิห่างไกลจากนี้ไปเท่าไรนัก ยังมีตาฤษี หรืออาเซียนองค์หนึ่ง ท่านแอบมานั่งจุดคบเพลิง พอให้มีแสงสว่าง แทรกอยู่ในความมืดมนของโลกนี้บ้าง อาจจะทำให้สัตว์รุ่นหลังๆ ได้ดีใจ และปลอดภัยต่อชีวิตบ้าง ดูเหมือนว่าท่านจะหยุดพักเหนื่อยหน่าย! ในการที่จะต้องอดทนบำเพ็ญตบะ หรือฌานสมาบัติ สาธุ! ฉันขอวิงวอนองค์ทวยเทพ และปวงอริยปราชญ์ บนสวรรค์ทุกชั้นฟ้า จงช่วยมาดลบันดาลให้ "ท่านฤษี" องค์นี้สำเร็จมรรคผลได้อย่างฉับพลันด้วยที่เถิด! สาธุ!

แล้วขอให้ท่านมหาฤษี พระคุณเจ้า จงเกิดมหาเมตตากรุณาจิต อีกสักครั้งหนึ่งเถิด! คือก่อนที่ท่านจะตายจากโลกนี้ไป จงช่วยกันออกจาริกไปเที่ยวประกาศธรรมะ ในการทำงานหน้าที่พัฒนาจิตใจคนที่นิยมเรียกตนเองว่า ฉันเป็นมนุษย์ คือเป็นสัตว์อันประเสริฐดีหมดแล้ว สูงยอดสุดแล้ว

จงช่วยบอกให้เขาทั้งหลายพึงสำนึกถึงว่า การที่จะเป็นมนุษย์นั้น ท่านมหาอริยปราชญ์ "เหลาจื๊อและพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี และพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทุก ๆ พระองค์"

ได้บอกสอนไว้ว่า จะเป็นมนุษย์ต้องมีมนุษยธรรมประจำจิตใจ จึงจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ในโลกนี้ได้

แล้วพึงทราบถึงเรื่องสิทธิของสรรพสัตว์ ที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ อีกอย่างหนึ่งด้วยว่า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ในเมืองแขกนั้น ท่านได้ตรัสเทศนารับรองไว้ว่า "สรรพสัตว์นั้นมีสิทธิเท่ากัน ที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้"

ถึงแม้จะเป็นสัตว์เดรัจฉานก็จริงอยู่ แต่ก็ยังมีสิทธิในการเกิดเป็นมนุษย์ได้เท่ากัน มีสิทธิในการปฏิบัติธรรม มีสิทธิจะบรรลุมรรคผลนิพพาน ในอนาคตแห่งสังสารวัฏได้เท่ากัน

ถึงแม้ท่านจะไม่ยอมรับรองความสัจจริงตามที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างนี้ แต่ขอจงอย่าลืมไปว่า สัตว์เดรัจฉานนั้นก็ยังมีชีวิต มีวิญญาณมีนามรูปที่เกิดดับ มีจิตใจอยากจะมีลูกมีเมียมีมิตรสหายที่ดี แล้วก็ยังรักชีวิต หนีความทุกข์ กลัวความตาย หวังได้ความสุข ไม่มีอะไรแตกต่างกับมนุษย์ไปเท่าไรนักเลย จงมีเมตตาจิตบ้างเถิด ! จงมีความกรุณาต่อชีวิตพวกฉันบ้างเถิด! ให้สมกับคำว่า "มนุษย์" แปลว่าผู้มีมนุษยธรรม มีจิตใจสูงดีแล้วบ้างเถิด สาธุ ! พระคุณเจ้าทั้งหลายจงตื่นเถิด! จงเห็นธรรมบ้าง ขอให้หวนกลับลุกขึ้นมาช่วยโปรดสัตว์ ในมุมมืดของโลกนี้บ้างเถิดเจ้า !

ภิกษุตุ้นโคง คิดจินตนาการไปอีกว่า เมื่อตอนที่เรายังไม่รู้จักฟัง "ภาษาคน–ภาษาธรรม" คือยังฟังเสียงภาษา ของธรรมชาติไม่เป็นเลย ดูสรรพเดรัจฉานชีวิตต่าง ๆ ไม่ออกเลย เสียงระงมเซ็งแซ่! ซึ่งเต็มไปด้วยทุกข์มากกว่าสุข อย่างที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้น ก็มองไม่เห็นว่ามันจะมีความหมายอะไร? แก่พวกมนุษย์เรา ๆ นี้เลย และก็มองไม่เห็นความสำคัญ แห่งสังสารวัฏของพวกสัตว์เหล่านั้นเลย พอมาได้เกิด "วิปัสสนาปัญญา คือวิปัสสนาลืมตา" ลืมทั้งตาในและตานอก ขึ้นมาชั่วแวบเดียวเท่านั้น ก็ได้สว่างไสวมองทะลุถึงสภาวะทุกข์ และสุขของสัตว์เดรัจฉาน ที่จะต้องมีกรรมสืบเนื่องกับคน... กรรมร่วมกับคนในวัฏสงสารอย่างยืดยาว ๆ อย่างมหาศาลมิรู้จักจบจักสิ้นไปได้เลย... แล้วจะจาริกไปนั่งที่ตรงไหน? มันก็มีเสียงดังก้องอย่างนี้ ทยอย ๆ กันเข้ามาเสียบแทงในแก้วหู มีอยู่ทั่วทุกสารทิศ ทำให้จิตใจเราพลอยเศร้าสลดตาม ๆ มันไปด้วย เฮ้อ! กรรมร่วมของสัตว์โลก อย่างกระนั้นหรือ?

แล้วภายในจิตใต้สำนึก มันชวนให้คิดไปอีกว่า "คนกินเนื้อสัตว์... สัตว์มีชีวิตต้องถูกเขาจับมา... เพาะเลี้ยงกักขังทุบตีเชือดฆ่าชีวิตตายโหงไป..." อย่างนี้แล้วสัตว์มันก็ต้องผูกเวรกรรมอาฆาตอย่างนั้นไว้กับคนแน่นอน... แล้วคนเราจะไปสวดมนต์นั่งสมาธิหัดภาวนาขอร้องให้พระช่วยด้วย! พระ

ช่วยชี้ทางให้ฉันหลุดพ้นวัฏสงสาร... หลุดพ้นห้วงบาปกรรมด้วย! จะแหวกว่ายออกจากวัฏสงสารไปได้อย่างไรกัน? ในเมื่อจิตยังชอบยินดีเกิดเป็น "กุ้ง หอย ปู ปลา นก เป็ด ไก่ หมู วัว ควาย" สัตว์ต่าง ๆ อยู่ทุก ๆ วัน มิได้สร่างซากันบ้างเลย! ยังขาดวิปัสสนาลืมตา...

เพราะว่ากรรมร่วม...มันผูกมัดกายเนื้อ...กักขังวิญญาณ...ดึงดูดให้ตกอยู่ในกระแสแห่งวังวนจนหนักอึ้ง! หนักอึ้ง.! จะสลัดให้หลุดพ้นไปอย่างฉับพลัน จะไปได้รอดกระนั้นหรือ ? การทำสมถะวิปัสสนา การประกาศธรรมะ จะทำไปแบบเหนื่อยเปล่า ๆ หรือไม่หนอ ? เพราะเหตุนี้เอง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงต้องตรัสพยากรณ์จุดเสื่อมของพระพุทธศาสนาไว้เป็นยุค ๆ เฮ้อ! จบปัญหาเรื่องโลกของสัตว์เดรัจฉานกันเสียที กรรม! เราก็ยังไม่หลุดพ้น...

บทที่ 11

เรื่องต่อไปอีก "ภิกษุตุ้นโคง" จิตได้หยุดพักว่างจากอารมณ์แห่งกรรมฐานไปสักครู่หนึ่งแล้วก็เกิดความคิดสงสัยปัญหาธรรมะที่ว่าการเจริญรอยตามแนวโพธิสัตว์ภูมินั้น เขามีกี่อย่างกัน เขาจะมีชีวิตการเป็นอยู่แบบฆราวาสวิสัย คือมีลูกมีเมียจะปฏิบัติธรรมนี้ได้บ้างไหม ? จึงได้ลุกขึ้นเดินออกจากป่าช้าถือคบเพลิงไป มุ่งตรงไปยังกุฏิของท่านอาจารย์ พอดีคืนนี้ท่านก็ยังอยู่ดึกในภาระกิจหน้าที่โพธิสัตว์ ก็รีบเข้าไปกราบท่าน 3 ครั้ง ด้วยกรรมที่มีจิต

หวนกลับไปคิดถึงคู่ครอง ปัญหาชีวิตต่างๆ อีกแวบเดียวเท่านั้น "จิตก็วุ่น! จิตวุ่นวาย... จิตตกอยู่ในกามภพแบบเดิมโน้นเข้าไปอีกแล้ว จิตไม่ว่างจากการคิดวนเวียนเกิดดับอยู่แต่ในกามภพ" จึงทำให้หลงลืมคำถามเดิมที่คิดไว้จนหมดเสียแล้ว เมื่อมองหน้าท่านอาจารย์ แล้วก็ได้แต่นิ่ง! พูดไม่ออก... จะคิดทบทวนความทรงจำไปเท่าไรๆ มันก็งงงวยอยู่อย่างนั้นเอง

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เห็นศิษย์วันนี้ไม่ลงโบสถ์ ลักษณะ (โหงวเฮ้ง) จิตใจกระสับกระส่าย! แววตาสะท้อนแสงออกมา มีความขุ่นมัวโศกมาก... อมแฝงไปด้วยกามราคะมากผิดปกติ ท่านก็รู้ได้ด้วยญาณจักษุ คือมองทะลุไปถึงอดีตกรรมในชาติก่อนๆ ของศิษย์ทันที ว่ากำลังมีทุกข์กระวนกระวายจิตใจ เหตุเพราะว่าได้พบเนื้อคู่แต่ชาติปางก่อนเข้าแล้ว แล้วมาในชาตินี้กรรมมันจำแนกสัตว์ไม่อาจจะให้เป็นคู่ครองกันได้ เพราะว่าอีกฝ่ายหนึ่งได้สามีเสียแล้ว ส่วนศิษย์นั้นก็ได้ตั้งจิตมุ่งต่อ "พุทธภูมิ" เสียแล้ว แต่ยังไม่หมดกามราคะ ยังเป็นปุถุชนอยู่ แบบนี้เป็นเรื่องธรรมดาๆ ที่นักบวชทั่วๆ ไป มักจะพบปมใหญ่นี้ ซึ่งเป็นด่านมหาภัยของการประพฤติพรหมจรรย์มีเสมอๆ ถ้านักบวชผู้ใดเผลอตัว ขาดสติปัญญาเมื่อไรแล้วเป็นต้องแพ้พ่ายหรือตกหลุมเพลิงกามนี้ มีมามากต่อมากนักแล้ว

ภิกษุตุ้นโคง พอนั่งสงบนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง แล้วก็คิดถึงปัญหาเดิมของตัวขึ้นมาได้ จึงได้ถามท่านอาจารย์ว่า การที่จะ

เจริญรอยตามแนวทางของ "โพธิสัตว์ภูมิ" นั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้มีกี่อย่างกันครับ? พระคุณเจ้า กระผมยังสงสัยอยู่มาก ขอให้ท่านอาจารย์ช่วยกรุณา ให้แสงสว่างแก่กระผมด้วยเถิดครับ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า การเจริญรอยตามแนวโพธิสัตว์ภูมินั้น มีอยู่ 3 อย่าง คือ "ปุถุชนโพธิสัตว์บารมี และอริยโพธิสัตว์บารมี และมหาโพธิสัตว์บารมี" ต้องผ่าน 3 ชั้นนี้ไปแล้วจึงจะเป็น "พุทธภูมิ" ได้แล...

(1) ปุถุชนโพธิสัตว์บารมี นั้น ไม่ใช่อื่นไกลอะไรเลย ถ้าเธอมีจิตเกิดแวบ! หนึ่งขึ้นมาว่า อันสังขารร่างกายเรานี้ เราก็ยังมีความรู้สึกรักหวงแหน ประสงค์จะหนีความทุกข์ อยากได้แต่ความสุข แต่แล้วในวันหนึ่ง ๆ เราก็ยังปรุงแต่งกายเนื้อของเราด้วยเลือดด้วยเนื้อด้วยชีวิตเขา ด้วยชีวิตเลือดเนื้อของสัตว์เดรัจฉานมัน ซึ่งสัตว์มันก็มีมือมีตีนมีจิตใจและหวังความพ้นทุกข์ได้สุขเหมือนกันกับมนุษย์เรา... ฉะนั้นเมื่อเรายังเสพชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่อยู่แล้ว เราก็ยังตกอยู่ในขอบเขตของการเบียดเบียนชีวิตสัตว์ที่ร่วมโลก เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของเรา ไม่ทางตรงก็ทางอ้อมอยู่นั่นเอง คือเรามีความสุขได้...ด้วยการให้ความทุกข์แก่ผู้อื่นเขา... ไม่ปลอดภัยแน่นอน เมื่อเรารู้มองเห็นธรรมะได้สติขึ้นมาบ้างนิดหน่อยแล้ว ก็สมควรที่จะฝึกหัดชักชวนการหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ในวันเกิดกันบ้าง คือเพื่อสร้างฐานให้เป็น

อนุสัยให้จิตได้มีการหลีกเลี่ยง ไม่ต้องเกิดเป็นสัตว์อย่างนั้นบ้าง คือให้จิตเราเกิดเป็นพระบ้าง ให้จิตเกิดพระเมตตา ให้จิตเกิดพระกรุณาธรรม เกิดขึ้นมาหล่อเลี้ยงวิญญาณและนามรูปที่เกิดดับ ถ้าเราไม่สามารถที่จะปฏิบัติธรรมะให้ดีตลอดชีวิตไปได้ หรือเพียงวันละมื้อเดียวก็ยังนับว่าดี ยังได้ช่วยเหลือให้สัตว์ตายน้อยลงตามส่วน ยังได้เจริญมหาเมตตากรุณาบารมีธรรมไว้บ้าง ได้เพาะเชื้อให้เป็นอนุสัยสืบภพชาติไว้บ้าง แล้วในอนาคตกาลก็จะได้ไม่ต้องเสี่ยงภัยมากมายนัก กรรมของปาณาติบาตต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องใหญ่โตเป็นกรรมหนักที่สุด เป็นศีลข้อแรก เป็นมหาภัยร้อยแปดพันประการต่าง ๆ มักจะมาจากกรรมของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนี้เป็นเหตุก่อน แล้วชักโยงให้ไปก่อกรรมอื่น ๆ สืบเนื่องในวัฏสงสารไปมิรู้จักจบจักสิ้นได้ง่าย ๆ นักเลย!

หรือถ้าเธอมีจิตเกิดแวบ! ขึ้นมาว่า คิดอยากจะอุทิศเงินทองเพื่อสร้างพระไตรปิฎก พิมพ์หนังสือธรรมแจกทาน คิดอยากจะสอนธรรมะเป็นทาน คิดอยากจะปฏิรูปศีลธรรม ที่มันเสื่อมโทรมลงไปทุก ๆ วัน ให้กลับฟื้นคืนดีขึ้นมา ได้พยุงไว้ซึ่งความดีงามของโลกสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ถึงแม้แต่จะไม่มีบุญและปัญญามากพอที่จะทำอย่างนั้นได้ แต่เพียงคิดว่า... จะหาวิธีช่วยเขาสนับสนุน ไม่ได้ออกแรง ก็จะออกคำพูด ให้มิตรสหายหรือบ้านใกล้เรือนเคียงได้ศึกษาธรรมะ ได้มีโอกาสฟังธรรมะ ไม่ทางตรงก็จะช่วยเขาทางอ้อม ด้วยกายวาจาใจบริสุทธิ์ต่อผลงานนั้น ๆ และมิได้หวังผลตอบแทน เพื่อประโยชน์ส่วนตัวแล้ว นั่นแหละ!

จิตที่ได้คิด จิตที่เกิดขึ้นมาอย่างนี้ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ คือจิตของ "ปุถุชนโพธิสัตว์" ได้เกิดขึ้นมาในขณะนั้นแล้ว ที่นี้ขึ้นอยู่กับตัวเธอจะสามารถรักษาสภาวะจิตนั้น จะให้เจริญตามความนึกคิดนั้นไปได้มาก หรือได้น้อยเท่าไรในวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง "โพธิจิต" นั้น อยู่ที่ภูมิของจิตใจไม่ใช่อยู่ที่อาภรณ์หรือเครื่องประดับยศศักดิ์แห่งโลกีย์ คือจิตมีคุณธรรมที่ช่วยผู้อื่น คุณธรรมแห่งมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีนั้นเอง แล้วทุก ๆ คนก็ทำได้... ถ้าจะคิดทำกันไว้บ้าง สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในพระสูตร พระวินัย ทั้งพระอภิธรรมมีมากมายว่า ถ้ากุลบุตรกุลธิดาใด ๆ ที่ประสงค์จะปฏิบัติธรรมะ เพื่อความหลุดพ้นทุกข์ในวัฏฏะแล้ว สมควรที่จะต้องสร้างสมบารมีอย่างนี้ไว้ให้มาก ๆ ถึงแม้จนกระทั่งผู้ที่ยังครองเรือนยังเสพกาม ก็ยังจะต้องให้มีโอกาสค่อย ๆ ฝึกหัดเจริญเมตตากรุณาธรรมบารมีนี้ไปไว้บ้าง จึงจะได้มีความปลอดภัยบ้างอย่าสงสัยเลย...

เพราะว่าศีลชั้นประถมของ "ปุถุชนโพธิสัตว์" นั้น ก็คือศีล 5 แล้วในศีล 5 ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมียเลย แต่ห้ามผิดลูก ผิดผัวผิดเมียเขาเท่านั้น ส่วนการห้ามฆ่าสัตว์เป็นบาปนั้น ต้องหลีกเลี่ยงการกินเนื้อชีวิตสัตว์นั้นอีกด้วยจึงจะครบองค์ศีลที่สมบูรณ์ ตามพุทธประสงค์ที่สมบูรณ์แบบโบราณ

มา แล้วก็จะปลอดภัยจากกรรมร่วมในการมีส่วนไปสนับสนุนเขาฆ่าสัตว์ จับสัตว์มาผูกมัดทรมานทุบตีเชือดฆ่าชีวิตสัตว์ กรรมร่วมจากการทรมานวิญญาณของสัตว์โลกก็จะได้ลดน้อยลงมากมาย ได้ประกันชีวิตในวัฏสงสารว่ามีความปลอดภัยบ้างแล้ว คือไม่ตกต่ำหวนกลับไปเข้าท้องสัตว์ ไม่ต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีกแล้ว ไม่ต้องเสี่ยงภัยประตูยักษ์มารอีกด้วย เพราะว่าหลักธรรมมันบังคับตัว ถ้าเธอเห็นธรรมะเมื่อไร ก็ต้องเห็นคุณธรรมนี้เมื่อนั้น บ้างแน่นอนแล...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้อย่างนี้ชัดเจน พระองค์ท่านมองเห็นว่า อันชีวิตของมนุษย์ปุถุชนที่เกิดมาในโลกนี้ อย่างมากให้มีอายุสัก 100 ปี ดูมันแล้วช่างน้อยเหลือเกิน ชั่วแวบหนึ่งประเดี๋ยวเดียวก็ผ่านพ้นไปแล้ว ไม่ใช่ของสนุก! ถ้ามองดูตอนต้น ๆ ของชีวิตยังโง่อยู่... ก็ต้องแสวงหาความรู้ใส่ตัว... ทนทรมานศึกษาศิลปวิทยา ถัดมามองดูตอนกลางของชีวิต พอฉลาดขึ้นหน่อย ก็ต้องทนทรมานทำมาหาเลี้ยงชีพ หรือต้องครองเรือนแบกโลก วุ่นวายเผชิญหน้าอยู่กับมายาของสังคม เช่นแข่งขันกันในเรื่อง "กิน-กาม-เกียรติ-โกง" แบกบูชาเทิดทูนกันไว้จนหนักอึ้ง! ถ้ามองดูตอนปลายของชีวิต บางคนก็หยิ่งในภูมิรู้ ทะนงในเกียรติภูมิของตัวว่าได้ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ได้แก้ไขมรสุมของชีวิตตกไปนานาประการ ฉันเก่งฉลาดชำนาญต่อการเผชิญโชคดีและโชคร้ายมามากมายพอแล้ว ภูมิใจในฝีมือของตน

เองมิรู้หาย แต่แล้วอายุของตนไม่เล่นด้วยแล้ว กายเนื้อทรุดโทรม เพราะความไม่เที่ยงของการมีสังขาร ย่อมจะต้องเปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปตามกรรม ไปสู่ความไม่พึงปรารถนา ส่วนมากก็เป็นแรงกรรมวิบากของการที่ "กินมากเกินไป–กามมากเกินไป–เกียรติมากเกินไป–โกงมากเกินไป" 4 อย่างนี้ มันสนองตอบตามมาทันตาเห็น ไม่มีทางหนีหลีกเลี่ยงให้พ้นไปได้ ต่อให้เป็นพระราชา เป็นมหาเศรษฐี มีสมบัติเงินทองสักร้อยล้านหรือพันโกฏิ ก็ยังจะหนีไม่พ้นกรรมใหญ่ ๆ คือความชราภาพของกายเนื้อ เช่นนัยน์ตาเริ่มฝ้าฟาง[1] ตาบอด หูหนวก ผมหงอก ฟันหลุด หลังโกง กระดูกคด ๆ งอ ๆ เส้นเอ็นตึงเจ็บปวดเมื่อย หรือโรคประสาท โรคเหน็บชา โรคหลงขาดสติเผลอเรอเงอะ ๆ งง ๆ และต้องเผชิญหน้ากับกรรมของปาณาติบาต ๆ คือเป็นโรคภัยร้อยแปดพันประการ เกิดเป็นคนไม่สนุกเสียแล้ว แต่ละตอนของชีวิตนั้น จะหาความสุขอันแท้จริงสัก 10 ปี (สิบปี) ก็แทบจะไม่พบแล้ว พระพุทธองค์ท่านมองเห็นอย่างนี้

แล้วใน "พระอภิธรรมปิฎก" ยังกล่าวไว้อีกว่า ขอถามนักศึกษาธรรมทั้งหลายว่า เดี๋ยวนี้ใครจะรู้ตัวได้บ้างไหมว่า ตัว

---

1. การพิมพ์หนังสือธรรมะสมควรให้ตัวพิมพ์ใหญ่ ๆ เป็นพิเศษจะอ่านได้ชัดเจนดี อย่างในเล่มนี้เขาเรียกว่า "ตัวพิมพ์ฝรั่งเศส" พระเณรคนเฒ่าคนแก่จะได้อ่านออกสบายตา ตัวพิมพ์แบบนี้ตามโรงพิมพ์ทั่วไปมักจะไม่มีแล้ว ข้าพเจ้าสั่งให้โรงพิมพ์แสวงสุทธิการพิมพ์ หล่อตัวพิมพ์ชุดนี้ไว้คอยพิมพ์หนังสือธรรมะเพื่อมุ่งให้ได้ประโยชน์แก่ผู้อ่านหนังสือชุดนี้โดยตรงเลย. "ธีรทาส"

เราจะตายเมื่อไร ? กายเนื้อจะพังแตกดับเมื่อไร ? ตรงอายุเท่าไร ? ตรงวัยไหน ? หรือในปีไหน ? หรือเดือนไหน ? หรือเวลาไหน ? มีใครสักกี่คนที่สามารถตอบปัญหาชีวิตอย่างนี้ได้ถูกต้อง ปุถุชน ถ้าไปตายเอาเมื่ออายุมาก แก่ ๆ หน่อยก็ยังพอได้มีเวลามากหน่อย ! แต่ถ้าเกิดจะตายกันในไม่ช้านี้ล่ะ ? จะทำอย่างไรกัน ? บาปนั้น ทำไว้มากมายแล้ว... บุญกุศลนั้นลืมทำ... ถึงจะรู้ว่ามีจริงก็ยัง หยิบไม่ออก...เสียดายเงินทอง ยังจะขอผลัดกันไปก่อน คอย ให้อายุฉันมากแก่อีกนิดเถิดน่า ! พอแก่แล้วก็ขอผลัดคอยเอาไว้ให้ ฉันตายก่อน แล้วคอยให้ผู้อื่น ๆ เขาทำบุญที่หลุมฝังศพเถิดน่า ! (ฉันจะทำศพอวดให้งามเลยคอยดูไปซิ...) หรือบ้างก็คอยให้ลูกเราโต ก่อนน่า! แล้วค่อยไปฝึกหัดเจริญสมาธิ พอลูกโตแล้วก็ขอผลัดคอย ให้หลานเราโตก่อนน่า ! แล้วค่อยไปเรียนธรรมวิปัสสนากรรมฐาน น่า ! เป็นอย่างนี้กันเสียส่วนมาก ผลที่สุดเหลวกันจนหมด ผ่าน ไปชาติหนึ่ง ๆ ขาดทุนไปเปล่า ๆ โดยใช่เหตุ... กรรม ! หรือเปล่า ?

แล้วในเมื่อตัวอย่างความจริงมีให้ดูอย่างที่กล่าวมานั้น มนุษย์เราส่วนมากยังไม่ได้สติ...ยังเฉยเมยมองข้ามเรื่องด่วนของ ชีวิตไป ยังไม่คิดสนใจในการปฏิวัติวิญญาณตนให้สูงขึ้น สร้างสม บุญกุศลบารมี เพื่อที่จะเก็บไว้เป็นทุนให้ติดตามวิญญาณไปในภพ ชาติใหม่บ้างเลย อย่างกระนั้นหรือ ? แล้วจะเป็นมนุษย์ที่ขาดทุน คือเกิดมาในชาตินี้ ก็มัวแต่กินใบบุญเก่า ๆ จนหมดทุนเดิมไปนั้น เอง พอดับจิตขาดใจตายแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า เหมือนกับคนที่ล้มละลาย หรือถูกไฟเผาบ้านช่อง จนสิ้นเนื้อ

หมดตัวไป สมบัติเงินทองจะมีมากมายสักปานใดก็โยนทิ้งไว้อยู่บนพื้นโลกนี้เอง ไม่ใช่ของผู้ตายแล้ว เป็นสมบัติที่มีอยู่ประจำโลก เป็นของผู้อื่นที่ยังมีลมหายใจเข้าออก มีกายเนื้อครอบครองไว้ก่อน แล้วก็ผลัดกันไปเป็นทอด ๆ วิญญาณของผู้ตายนั้นไม่ได้แบกวัตถุไปเกิดใหม่เลย แบกเอาไปไม่ได้เลย อย่าเข้าใจผิดต่อสัจภาวะตรงนี้ นอกจากบุญและบาปที่ทำไว้วันละนิดละหน่อยนั่นเอง มันจึงจะเอาติดตัวเป็นทุนไปหาที่เกิดชาติใหม่ ในร่างกายใหม่ได้เป็นอย่างนี้เอง จงช่วยกันบอกความจริงนี้ให้คนรู้กันบ้าง เอาบุญเถิด!

แล้วเป็นความจริงที่เขามองข้ามไป ส่วนมากมีอีกอย่างหนึ่ง คือผู้ที่เป็นเจ้าของสมบัติเงินทองมากมายนั้น พอตายไปแล้วไม่ได้กลับมาเกิดที่เก่า เป็นเจ้าของสมบัตินั้นอีก ผู้ตายในร้อยคน ในพันคน ในหมื่นคน ที่จะมีโชคดีได้หวนกลับมาเกิดในบ้านเดิมมาเป็นลูกหลานในตระกูลเดิม เพื่อมีกรรมสิทธิ์มากินสมบัติเก่า ๆ ของตนอีกนั้นมีน้อยมาก ส่วนมากตายไปแล้วไม่ได้กลับมาเกิดที่เดิม กรรมของมนุษย์ที่ยังเข้าใจผิดธรรมนี้มากไป แล้วพอถึงตอนนี้ก็จะเสียใจในภายหลัง ว่าสมบัติเงินทองของตนมีมากมาย แบกเอามาเกิดใหม่ไม่ได้เลย เพราะขาดสติปัญญาลืมแปรสภาพของสมบัตินั้น คือแปรธาตุของสมบัตินั้นให้กลายเป็นบุญกุศลบารมีที่ใช้ผูกมิตรกับสรรพสัตว์ไว้ทั่วไปทุกมุมเมือง จะได้เกิดพลังงานแห่งบุญกุศลบารมี ติดตามวิญญาณมาเกิดในชาติใหม่ได้บ้าง พอรู้สึกตัวก็สายไปเสียแล้ว กรรมที่ขาดทุนบ่นปี้ หรือเสียชาติเกิด

ทั้ง ๆ ที่ได้พบพระพุทธศาสนา แต่ไม่ได้สติไม่รู้แจ้งในสัจธรรม ซึ่งเป็นกฎของธรรมชาติแท้จริงนั้นเท่าไรนักเลย...

ท่านผู้ที่มีสมบัติเงินทองมากมาย กินไปอีกหลายชาติก็ไม่หมดนั้น อายุของมนุษย์มันจำกัด... ไปไม่ได้เท่าไรก็ต้องตาย แล้วสมบัติเหล่านั้นจะให้ใคร? จะให้ลูกรักหรือให้หลานที่มีความกตัญญูรู้จักบุญคุณของผู้ให้ ก็ยังนับว่าได้ให้ผู้ถูกจิตใจ เป็นหน้าที่ของโลกที่จะต้องให้เขาอยู่แล้ว แต่ถ้าแก่ตัวเกิดหลงใหลเผลอสติ สมบัติตกไปให้ลูกที่ไม่ดีล้างผลาญ หลานเนรคุณ ตกไปอยู่ในมือของศัตรู ที่เคยเกลียดชังกันมาจนเข้ากระดูกดำ เขาได้สมบัติไปแล้วก็ยังเอาไปทำบาป...ก่ออกุศลกรรมใหญ่โต...ซึ่งบางทีเจ้าของสมบัตินั้นยังไม่เคยทำ... ไม่เคยสร้างบาปก่อเวรกรรมอย่างนี้มาก่อนเลยก็มี แล้วท่านจะเสียใจ เป็นกรรมสืบเนื่องในวัฏสงสารไป เขาได้สมบัติไปก่อบาปกรรมส่งไปให้อีกหลายร้อยกัปพันชาติ แล้วชาติต่อไปจะแก้บาปกรรมนั้นไม่ตกอีก ท่านจะเอาแบบอย่างนี้กันหรือ? จะโง่หรือฉลาดมองทะลุภพชาติเป็นก็ตรงนี้...

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่าบุญกุศลนั้นต้องทำกับมือ ให้ทันตาเห็นจึงจะปลอดภัยเป็นของเราได้ อย่าไปหวังคอยว่าตายแล้วคอยให้ผู้อื่น ๆ เขาทำส่งให้ทีหลังเลย แบบนั้นมันสำหรับคนโง่ที่สุดในโลกนี้เขาคิดกันต่างหาก! คือไม่มีปัญญาที่จะคิดทำ และไม่มีหนทางที่จะทำได้แล้ว ตกอยู่ในประเภททำดีกว่าไม่ทำเลยต่างหาก!

ทำไมจึงว่าคนโง่ทำอย่างนั้น ก็ขอให้คิดดูที ในเมื่อเรายังมีชีวิต มีอำนาจอยู่ในมือ บางทีพูดจาสั่งสอนให้เขาทำการงานอะไร ๆ เขาก็ยังจะดื้อด้านไม่ฟังเสียงคัดค้าน ก็มีมากมายอยู่แล้ว ถ้าหากว่าเราตายไปแล้วจะเอาอะไรมาบังคับเขาทำให้เราอีกได้ ให้ทำตามความปรารถนาของเราตลอดไปนาน ๆ ได้ กรรม ! มีชีวิตอยู่ตาดำ ๆ ก็ยังบังคับเขาไม่ได้แล้ว ถ้าตายแล้วก็เหลวหมดเป็นส่วนมากไป หรือเขาจะทำบุญก็ฉลองกันด้วยการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ส่งบาปเติมกรรมให้วิญญาณผู้ตายรับทุกข์หนักลงไปอีก บางทีตายผู้เดียว แต่สัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน ต้องเดือดร้อนตายตามไปอีกเป็นพันเป็นหมื่นชีวิตอย่างนี้ เพราะเงินทองของผู้ตายมีมากเกินไป เขาจึงช่วยกันส่งบาปเติมกรรมลงไปให้ตกนรกนาน ๆ ไปอีกหน่อย ! เป็นกรรมของสัตว์โลกที่ยังตกอยู่ในโมหะ ไม่รู้สัจธรรมแรงกรรมวิบากเลย จึงกระทำอย่างนั้น กรรม !

ถ้ามองในแง่ของกรรมแล้ว ผู้ที่มีสมบัติเงินทองมากมายแต่ไม่รู้จักทำบุญกุศลที่ถูกที่ควรให้ทันตาเห็น พอตายไปแล้วก็ตกเป็นของผู้อื่น ๆ เขาฉลองกันอย่างสบายใจนั้น เพราะชาติก่อน ๆ เป็นหนี้สินกันมา ต้องใช้หนี้เขาไปตามกรรม เพราะว่าวิญญาณส่วนมากไปแล้วไม่ได้กลับมาเกิดที่เดิม ๆ ไม่ได้มาครอบครองสมบัติเดิม ๆ แล้วอย่างนี้ไม่ใช่เป็นหนี้สินของคนรุ่นหลัง ๆ แล้วจะให้เรียกว่าเป็นอะไรกัน ? บางทีชาตินี้เป็นเศรษฐี ตายไปชาติหน้าเกิดเป็นคนจน เกิดเป็นวัว ควาย ช้าง ม้า ไปเสียก็มี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้ไว้มาก จงอย่าประมาทในการเกิดและตายเป็นเรื่องใหญ่โตของตนเองเลย "ตนเป็นที่พึ่งของตน" สรุปความแล้ว คือ ตนคิด ตนทำ ตนได้เองแล...

(2) ส่วนเรื่อง "อริยโพธิสัตว์" นั้น สูงขึ้นไปอีก เริ่มนับตั้งแต่ "พระโสดาบัน" ขึ้นไป ท่านมีคุณธรรมเป็นจุดเด่นกว่าพระสาวกธรรมดา ๆ ทั่วไป ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสรรเสริญนั้น ก็คือตรงที่ไม่คิดใจแคบ! มองชีวิตสรรพสัตว์เหมือนกันกับชีวิตของตนเอง ไม่คิดเพียงแค่เอาตนเองรอดข้ามฝั่งไปนิพพานแต่ผู้เดียว จิตใจหนักแน่นไม่ท้อถอยในโพธิสัตว์ธรรม คือมุ่งโพธิจิตสู่พุทธภูมิเป็นเป้าหมาย จิตใจสูงกว้างขวางไพศาลไม่มีขอบเขต ตั้งมหาปณิธานตามแบบอย่างที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ได้เจริญอย่างนี้จนได้บรรลุถึงคุณธรรมบารมีอันนี้มาแล้ว 4 ประการ คือ:-

1. สรรพสัตว์ทั้งหลายอันไม่มีประมาณและจำกัดนั้น เราจะต้องช่วยเขาแนะแนวทางให้พ้นทุกข์กายใจ และปลดเปลื้องให้ข้ามถึงฝั่งนิพพานเป็นเป้าหมายอีกด้วยแล... สาธุ!

2. กิเลสทั้งหลายอันไม่มีประมาณและจำกัดนั้น เราจะต้องละทิ้งและพยายามทำลายให้หมดไปโดยเร็วที่สุด และยังปรารถนาที่จะช่วยให้สรรพสัตว์ทำลายกิเลสทั้งหลายเหล่านั้นตามไปอีกด้วยแล... สาธุ!

3. พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์อันลึกซึ้งกว้างขวางไพศาลนั้น เราจะต้องเริ่มเรียนรู้ ทำการศึกษา และปฏิบัติให้บรรลุถึงธรรมนั้นทั้งหมดอีกด้วยแล . . . สาธุ !

4. พุทธภูมิอันสูงสุดเราจะต้องมีจิตใจมุ่งมั่นไม่ท้อถอย ต้องมีความพากเพียรให้บรรลุถึงภูมิธรรมนั้นให้จนได้อีกด้วยแล . . . สาธุ !

ขอพูดสรุปภาษาง่าย ๆ ว่า "พระอริยโพธิสัตว์" นั้น ก็คือท่านมีศีลวินัยดี กายวาจาใจบริสุทธิ์สะอาดดี จิตว่างสงบเย็นเป็นพื้นฐานมากดีกว่าปุถุชน ท่านเกิดมาชาติหนึ่ง ๆ ก็เกิดเพื่อที่จะมาทำงานการรวบรวมพระธรรมวินัยคำสอนต่าง ๆ ของพระพุทธศาสนาที่แตกแยกกระจัดกระจายไป และยังยึดถือผิดพุทธประสงค์ ผิดเป้าหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้มามัดรวมเข้าไว้เป็นปึกแผ่นอีกเปลาะหนึ่ง ชี้ทางที่ถูกที่ชอบให้แก่สรรพสัตว์ได้มหาสติต่าง ๆ สืบอายุพระพุทธศาสนามิให้ขาดตอนลงไปหรือดับสูญจากโลกนี้เร็วเกินไปนัก เป็นเนื้อนาบุญของเทวดาและ มนุษย์ เปรต ยักษ์ มาร อสุรกาย ตราบไปจนกระทั่งสัตว์เดรัจฉาน หรือสัตว์ในนรกมหาอเวจีทั้งหมด.

อริยบุคคลนั้นถ้าเป็นอุบาสกมาก่อน มีภรรยามาก่อนบางท่านก็ยังเสพกามมีครอบครัวก็มี ถ้าเป็นพระเณร ศีลวินัยบังคับห้ามไว้หมดอย่างนี้เป็นต้น พระอริยโพธิสัตว์นั้นนาน ๆ จึงจะมีมาเกิดสักองค์หนึ่ง ไม่ใช่จะหาดูได้ง่าย ๆ นักเลย

ฉันได้อธิบายเรื่องระดับจิตภูมิธรรมของ พระโพธิสัตว์ 2 ประเภทแรกมาให้เธอฟังพอสังเขป แต่ใน "พระอภิธรรมปิฎก"

ได้อุปมาให้เป็นภาพเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกอย่างหนึ่ง เช่น สมมุติว่าถ้ามีใครเขาเจ็บป่วยหนักร้องโอย... โอย... จะขาดใจตาย! แล้วบังเอิญมาขอลูกนัยน์ตาของเธอ เพื่อที่จะเอาไปผสมยารักษาโรคนั้น อย่างว่านี้...เธอคงจะไม่ยอมควักลูกนัยน์ตาให้เขาเป็นทานไปแน่นอนใช่ไหม? นั่นแหละ! เขาเรียกว่ายังเป็นโลกียชนอยู่ ย่อมจะรักหวงแหนและยึดมั่นถือมั่นในกายเนื้อตน เป็นของธรรมดา ๆ

แล้วถ้าเธอเกิดมาคิดขึ้นได้ว่า "อ้อ! สังขารนี้มันก็ไม่เที่ยงหนอ! พอเราตายเขาก็เอาไปฝัง มันก็เน่าเปื่อยเละเทะอยู่ในดินหรือเขาเอาไปเผาทิ้งก็ไร้ประโยชน์ ฉะนั้นเราจึงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น บูชากายเนื้ออันไม่เที่ยงนี้ของเราจนมากมายเกินไปนักเลย สมควรที่จะทำบุญทำทานสืบไปภพหน้า ๆ บ้าง ถ้ามีโอกาสที่จะให้เราได้กระทำแล้ว ต้องรีบทำไว้บ้าง เธอจึงตัดสินใจบอกกับเขาผู้มาขอลูกนัยน์ตานั้นไปว่า "ได้... ไม่เป็นไร ฉันจะอุทิศเป็นทาน แต่ต้องคอยจนให้ฉันดับจิตขาดใจตายก่อนนะ! แล้วท่านจงรีบมาเอาไปเถิด! ให้เป็นทานได้เลย"

ถ้าพูดอย่างนี้ จิตที่เกิดคิดแวบขึ้นมาแบบนี้ เป็นจิตแบบ "ปุถุชนโพธิสัตว์" เธอมองเห็นไหม? ความคิดแวบหลังนี้จิตได้ปลงตกบ้างแล้ว พัฒนาขึ้นไปสูงกว่าที่แรกบ้างแล้ว เพราะว่าจิตเธอสามารถปล่อยวางความยึดถือในซากศพ จิตปล่อยวางกายเนื้อหลังจากตายได้บ้างแล้ว ภาษาธรรมะเรียกว่า พังภูเขาแห่งอัตตา ตัวตนลงไปได้เปลาะหนึ่งแล้ว (จิตที่ยอมยกศพตนให้ ร.พ. ก็

จัดอยู่ในกลุ่มนี้ได้ การยกศพเพื่อให้นักศึกษาแพทย์วิจัยค้นคว้าเขาจะได้ตรวจรักษาโรคคนต่อๆ ไปไม่ผิด ชาติหน้าบุญมากจะไม่มีโรคภัยเบียดเบียน)

เธออย่านึกคิดว่าเป็นของพูดเล่น ๆ นะ! อะไรมันจะร้ายกาจเท่ายึดถือซากศพนั้นแทบจะไม่มีเชียวนา! เพราะว่าบางคนตัวตายแล้ว ยังสั่งเขาให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทำโต๊ะเซ่นไหว้ ด้วยชีวิตสัตว์ต่างๆ ประจำปีตลอดไปอีกมากมายนา! บางทีตัวตายคนเดียว แต่สัตว์ต้องถูกฆ่าตายเพื่อเอาไปฉลองกินกันอีกนับศพไม่ถ้วนเชียวนา! กรรมไม่มีวันจะจบสิ้นขาดตอนลงได้เชียวนา! อย่าสงสัยบาปกรรมนี้เลย ไปลงนรกทุคติภูมิก่อนไปสวรรค์แน่นอน ถึงจะได้กลับมาเกิดเป็นคนอีก ก็ต้องจองเวรฆ่าฟันกับพวกสัตว์ที่กินเนื้อมันเหล่านั้นกันอีก "เหตุอย่างไรผลอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์แล...

ฉะนั้นอริยครูท่านจึงกล่าวไว้ว่า "ตราบใดที่ยังฆ่าสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีนกินกันอยู่ บูชาทำบุญทานด้วยเลือดเนื้อชีวิตกันอยู่แล้ว ตราบนั้นสงครามจิตโหดเหี้ยม! สงครามอาฆาตชีวิตซึ่งกันและกันจะไม่มีวันสงบลงได้ หรือหมดจากโลกมนุษย์ไปได้เลย เพราะว่าสัตว์ที่ถูกฆ่าตายไปนั้นวันหนึ่งมันอาจจะมาเกิดเป็นคนก็ได้ ผู้ที่เห็นธรรมะบ้างได้มหาสติปัฏฐานบ้างแล้ว พึงสำนึกถึงเรื่องใหญ่โตที่สุดต้องเผชิญหน้ากันในวัฏสงสารนี้ไว้ และช่วยบอกลูกสอนหลานให้เขาเห็นมหาภัยนี้ไว้ให้มาก ๆ เถิด! บุญกุศลสูงสุดอย่าสงสัยเลย! (เวรจะระงับได้ด้วยการไม่จองเวร)"

ส่วนเรื่อง "อริยโพธิสัตว์" ใน "พระอภิธรรม" ได้อุปมาให้เห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นไปอีกว่า เช่นสมมุติว่ามีใครเขาเจ็บป่วยหนัก แล้วบังเอิญมาขอลูกนัยน์ตา เพื่อจะเอาไปผสมยารักษาโรคนั้น ท่านก็มีเมตตากรุณาจิตที่จะช่วยเหลือเขามาก ไม่ตอบปฏิเสธไปทันที แต่จะซักถามหาเหตุผลดูก่อน ว่าเป็นโรคอะไร? มันช่างร้ายแรงถึงขนาดที่จะต้องใช้ลูกนัยน์ตามนุษย์อย่างนั้น? มันจะเป็นการให้ความทุกข์แก่ผู้อื่นด้วย มาเถิดฉันจะช่วยหาหมอหายาให้รักษาดูก่อน! หรือท่านจะเอาเงินทองเท่าที่ฉันมีอยู่นี้ เอาไปซื้อหยูกยารักษาโรคนั้นก็ได้ จะหมดเงินทองของฉันสักเท่าไรๆ ก็ได้ ฉันยินดีช่วยเหลือ คือพูดหาวิธีเบี่ยงบ่ายให้หนักเป็นเบาไว้ดูทีก่อน! เรื่องมันใหญ่โต ถึงกับตาบอด เป็นของยังต้องใช้มองดูทำงานโปรดสัตว์อีกมากมาย ประโยชน์อื่นยังมีมากกว่านี้ ถ้ามาขอเพียงแค่นิ้วมือหรือนิ้วตีนนั้น เรื่องเล็กน้อยยังเสียสละตัดให้ได้บ้าง ส่วนเรื่องเงินทอง หรือเรื่องเกียรติยศชื่อเสียงนั้น ฉันปลงตกเกือบหมดแล้ว ถึงแม้จะช่วยเหลือเขาไปจนหมดตัว ต้องถือกะลาเที่ยวไปขอทานเขากิน ก็ยังเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะว่าภายในจิตใจนั้นหมดความวิตกกังวล ในเรื่องความสุขและความทุกข์ต่างๆ ของตนเองไปมากมายแล้ว จิตชุ่มอิ่มอยู่ด้วยมหาเมตตากรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดดับ ท่านมองดูชีวิตมนุษย์ ดูชีวิตสัตว์เดรัจฉานเหมือนกันกับชีวิตของตนเอง เหมือนกันกับพ่อแม่ญาติมิตรพี่น้องของตนเองหมดแล้ว เป็นอย่างนี้ คือคุณธรรมในดวงจิตของ

"พระอริยโพธิสัตว์" โลกเขาจึงได้เทิดทูนบูชาว่าสูงมาก มีแต่อยู่เพื่อให้ ๆ ผู้อื่นเขาก่อน (ให้สิ่งที่ไม่ผิดศีล 5)

เธอมองเห็นภาพภูมิธรรม ที่สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งแล้วบ้างไหม? คือสูงกว่า "ปุถุชนโพธิสัตว์" นั้นเอง สรุปแล้วชีวิตของ "พระอริยโพธิสัตว์" เกิดมาก็เพื่อการให้กำเนิดบ่อเกิดของคุณธรรมความดี เพื่อมนุษยชาติแลสัตว์เดรัจฉานทั้งปวง เป็นที่พึ่งที่อาศัยทางจิตใจของสรรพสัตว์ทุกชาติภพทีเดียวแล...สาธุ!

(๓) ส่วนเรื่อง "พระมหาโพธิสัตว์" นั้นสูงมาก เป็นอันดับสุดท้าย และยิ่งใหญ่มาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน "พระกวนอิมโพธิสัตว์มหาทวารธรรมผูก และใน พระเภสัชครุพุทธะปณิธานมหากุศลสูตร และใน มหาสุญตาสูตร และใน พระอภิธรรม" ต่าง ๆ อีกมากมาย พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ถ้าจะพรรณนาคุณธรรมของ พระมหาโพธิสัตว์นั้นจะใช้เวลาบรรยายเทศนาเป็นกัป ๆ ก็ยังไม่อาจที่จะเทศนาให้จบคุณธรรม อันสูงสุดกว้างใหญ่ไพศาลนั้นจนหมดได้เลย...

คือ "พระมหาโพธิสัตว์" ในเรื่อง "ปัญญา-ศีล-สมาธิ" นั้น ไม่ต้องพูดถึงกันได้แล้ว สมมุติว่าถ้ามีใครเป็นโรคภัยไข้ทุกข์ทรมาน ร้องโอ๊ย! โอย...วิ่งอ้าว! อ้าว! มาขอความช่วยเหลือบอกว่าจะต้องตาย ถ้าไม่ได้ลูกนัยน์ตาของมนุษย์ไปผสมยารักษาโรคเป็นตายแน่นอน "พระมหาโพธิสัตว์" ท่านจะมองดูทันที ถามว่าเป็นจริงอย่างกระนั้นหรือ? แล้วเขาผู้นั้นจะ

ต้องการขอลูกนัยน์ตาของท่านจริง ๆ ท่านก็ปลงสังขารตกหมด แล้วควักตา[1]ออกมา แล้วส่งให้เป็นทานไปเลย! ท่านไม่มีการเป็นห่วงอาลัยในกายเนื้อหรือความทุกข์ต่าง ๆ ที่จะมาเผชิญหน้าในอนาคตแล้ว คือจิตใจท่านมุ่งแต่การบำเพ็ญมหาเมตตากรุณาบารมี เพื่อบรรลุ "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" เป็นอุดมคติ จนจิตใจไม่ได้ผูกพันในกายเนื้อ ในตัวตนว่าเที่ยง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ใน "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" ว่า จิตใจได้กวาดทิ้ง ออกห่างจากการผูกพันอยู่ใน อาตมะลักษณะ... ปุคคละลักษณะ... สัตวะลักษณะ... ชีวะลักษณะ... ได้หลุดพ้นไปหมดแล้ว 4 อย่าง คือ:-

1. อาตมะลักษณะ... นั้น คือจิตที่ยึดมั่นถือมั่น จิตที่ผูกพัน เป็นอัตตา ในสรรพลักษณะของอัตตา ตัวตน ว่าเที่ยง ว่ามีอยู่เป็นอยู่อย่างมีตัวมีตน เป็นอมตะ.

2. ปุคคละลักษณะ... นั้น คือจิตที่ยึดมั่นถือมั่น จิตที่ผูกพัน ในบุคคล ในสรรพลักษณะของบุคคล ว่าเที่ยง ว่ามีอยู่เป็นอยู่อย่างมีตัวตน เป็นอมตะ.

3. สัตวะลักษณะ... นั้น คือจิตที่ยึดมั่นถือมั่น จิตที่ผูกพัน ในสัตว์ ในสรรพลักษณะของสัตว์ ว่าเที่ยง ว่ามีอยู่เป็นอยู่อย่างมีตัวตน เป็นอมตะ.

---

1. พระอรรถกถาจารย์อธิบายว่าควักตาออกมา ตานั้นก็จะหายตามเดิมในที่สุดได้ เพราะปัญญาชั้นพระมหาโพธิสัตว์มีอภิญญาจิตสูงมาก ท่านแยกความเจ็บปวด แยกทุกข์ออกจากกันได้ดับทุกข์ใจนั้นได้มากแล... "ธีรทาส"

4. ชีวะลักษณะ . . . นั้น คือจิตที่ยึดมั่นถือมั่น จิตที่ผูกพัน ในชีวิต ในสรรพลักษณะของชีวิต ว่าเที่ยง ว่ามีอยู่เป็นอยู่อย่างมีตัวมีตน เป็นอมตะ.

เรื่อง 4 อย่างนี้ (ลักษณะทั้ง 4) เป็นหัวใจของ "พระ-คัมภีร์วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนย้ำอยู่ถึง 22 พรรษาจนกระทั่งดับขันธ์ปรินิพพาน ว่าพระสาวกรูปใด ๆ ถ้ายังยึดมั่นถือมั่นว่าเที่ยง ว่ามีอยู่เป็นอยู่อย่างมีตัวมีตนแล้ว ย่อมจะเป็นอัตตา ตัวตน ไม่ใช่อนัตตา และสุญตา พระสาวกรูปนั้นไม่มีหนทางที่จะเข้าสู่อริยภูมิได้เลย หรือยังอยู่อีกห่างไกลมากที่จะมีปัญญาเข้าใจพุทธภาวะได้มากแล . . .

พูดภาษาง่าย ๆ คือ "พระมหาโพธิสัตว์" นั้น ท่านบำเพ็ญทานบารมี ไม่มีการพูดจาเบี่ยงบ่ายหลบหลีกกันไว้ที่ก่อน ! ที่จะต้องคอยให้ฉันตายเสียก่อน อะไร ๆ ท่านองนี้ มีแต่ว่าท่านจะเดือดร้อนอะไร ? ท่านจะต้องการอะไร ? ก็เชิญเอาไปเถิด ! ถ้าการให้ไปแล้วไม่ใช่เป็นการก่อบาปกรรมใหญ่โต ไม่ผิดศีลธรรมแล้ว เอาไปได้ทันที เป็นอย่างนี้เขาเปรียบเทียบว่าจิตแบบพระมหาโพธิสัตว์ เป็นความจริง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมัยอดีตนับชาติแทบจะไม่ถ้วนนั้น พระพุทธองค์ท่านก็ได้เคยเสียสละพระเนตรเป็นทาน เสียสละชีวิตเป็นทาน พระไตรปิฎก–มหายาน กล่าวว่าเป็นพัน ๆ ชาติมาแล้ว แต่การบำเพ็ญทานของพระพุทธองค์ เพื่อมุ่งผูกมิตรไว้กับสรรพสัตว์ และเพื่อ

พระโพธิญาณ พระแบบนี้หลาย ๆ พันปีจึงจะมีมาเกิดสักองค์หนึ่ง

แล้วผู้ที่เห็นแก่ตัวจัดมาก จิตใจคับแคบเป็นอนุสัย คิดอยู่แต่เพียงเอาตัวเองรอดผู้เดียว ย่อมจะไม่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริงไปได้ เพราะว่าตนเองไม่เคยทำทานเพื่อมุ่งพระโพธิญาณมาก่อนเลย ไม่เคยเสียสละเพื่อสรรพสัตว์อันแท้จริงเท่าไรนัก ก็มองโลกแคบ มองภูมิจิตของผู้อื่น ๆ ว่าคับแคบเหมือนกับตนเองอย่างนั้น เป็นของธรรมดา ๆ เพราะว่าธรรมชาติจิตบังคับตัวอยู่หมดแล้ว คนแบบนี้มีอยู่ในทุกชาติทุกศาสนา แล้วถ้าจะพูดภาษาคนภาษาธรรมชั้นสูงให้ฟัง มักจะส่ายหัว! หรือฟังกันไม่รู้เรื่องเลย

บทที่ 12

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ขอสรุปเรื่องระดับจิตและภูมิธรรมของ "โพธิสัตว์" ต่อไปอีกสักหน่อยเถิด! (มี 3 อย่าง) คือ:-

1. ปุถุชนโพธิสัตว์ ถ้าเป็นฆราวาสที่ยังครองเรือนแบกโลกอยู่ ก็ถือเพียงศีล 5 เท่านั้น อุปมาเหมือนกับว่าได้เอาต้นดอกบัวไปปลูกไว้ในกองเพลิง จงพยายามปลูกรดน้ำไปเรื่อย ๆ นานไปไฟดับบัวก็จะงอกงามขึ้นมาเอง ยังดีเสียกว่าที่ไม่ได้คิดปลูกไว้บ้างเลย แล้วจะไม่มีพืชพันธุ์ให้เกิดเชื้อบุญกุศลในอนาคตกาลได้เลย

2. อริยโพธิสัตว์ ถ้ามาถึงชั้นนี้ส่วนมากออกบวชแล้วนับตั้งต้นจากพระโสดาบันขึ้นไป อุปมาเหมือนกับว่าได้เอาต้น

ดอกบัวไปปลูกไว้ในดินที่มีน้ำหล่อเลี้ยง มันเจริญงอกงามได้ง่ายเร็วกว่ากันมาก

3. มหาโพธิสัตว์ นั้น บุญกุศลบารมีเต็มเปี่ยมมากแล้วอีกชั้นเดียวก็เป็น พระพุทธเจ้าได้แล้ว อุปมาเหมือนกับว่าได้เอาต้นดอกบัว หรือพืชพันธุ์ของรากเง่าบัว เที่ยวไปปลูกไว้ในแดนดินทุกโลกธาตุ ปลูกไว้ในดวงจิตของเทวดา และมนุษย์ เปรต ยักษ์มาร อสุรกาย และสรรพสัตว์ที่ยังท่องเที่ยวอยู่ในวัฏสงสาร โดยไม่มีประมาณแลจำกัด

ในสมัยพุทธกาล พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรับรองสรรเสริญมหาคุณธรรมของ พระมหาโพธิสัตว์ไว้ 6 พระองค์ คือ 1. พระศรีอารยะเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์ (นี่เล็กไต้พู่สัก) 2. พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ (พระอวโลกิเตศวรมหาโพธิสัตว์) 3. พระมหาสถามปราปต์มหาโพธิสัตว์ (ไต้ซีจี่ไต้พู่สัก) 4. พระกษิติครรภ์ราชามหาโพธิสัตว์ (ตี่จั๋งอ้วงไต้พู่สัก) 5. พระมัญชุศรีมหาโพธิสัตว์ (บุ้งซู่ไต้พู่สัก) 6. พระสมันตภัทรมหาโพธิสัตว์ (โพ้วเฮี้ยงไต้พู่สัก)

ที่ได้กล่าวเปรียบเทียบภูมิธรรมของ พระโพธิสัตว์ 3 ชั้นมานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า มนุษย์ทุกท่านถ้ามีความปรารถนาแล้ว ต้องได้บรรลุถึงหมด ตราบไปจนกระทั่งสัตว์เดรัจฉานก็ยังมีสิทธิ์ที่จะบรรลุถึงได้เท่ากัน ยกเว้นจะช้าหรือเร็วเท่านั้น. ได้ผ่าน 3 ชั้นนี้ไปแล้วจึงจะบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ (พุทธภูมิ) รวม 4 ชั้น สรุปไว้ที่ก่อน

ภิกษุต้นโคง พอได้ฟังท่านอาจารย์เทศนาธรรมจบลงแล้ว ก็กราบท่านอีก 3 ครั้ง ด้วยความปีติซาบซึ้ง ในการได้รับแสงสว่างแห่งปัญญาญาณ เกี่ยวกับเรื่องโพธิสัตว์ภูมิครั้งนี้เป็นอย่างสูง แต่ในขณะที่กำลังฟังธรรมะอยู่นั้น ก็ลืมเรื่องความรักในกุลสตรีผู้นั้นไปได้พักหนึ่ง พอหยุดจากฟังธรรมะสักครู่หนึ่ง ก็อดที่จะหวนกลับไปคิดถึงรูปโฉมโนมพรรณ และอิริยาบถอันทรงเสน่ห์ของนางนั้นไปเสียมิได้ เพราะว่ามันเป็นสุนทรีมโนภาพที่เห็นแจ่มใสติดเนื้อต้องใจมาก และคอยติดตามมาฉายอยู่ในความนึกคิด เป็นแวบ! แวบ! เสมือนว่าได้นิมิตดั่งเพ่งดวงกสิณในการเจริญสมถกรรมฐาน ก็ไม่ปาน เฮ้อ! กรรมหนอ....! กรรมที่ยังมีกามหนอ ....!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ รู้ว่าระจิตของศิษย์ดี จึงได้พูดต่อไปอีกว่า อันคู่ครองของมนุษยชาติแต่ละบุคคลนั้น "เมื่อมันมีขึ้นมาได้ มันก็ต้องจากกันได้" เป็นเรื่องธรรมดา ๆ ของโลกิยสมบัติย่อมจะไม่เที่ยง แล้วการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มีโชคดี มีปัญญามีกายเนื้อที่ไม่พิกลไม่พิการ มีร่างกายสมบูรณ์แบบดีได้นั้น มิใช่ว่าจะสร้างสมบุญกุศลบารมีมาเพียงแต่ชาติเดียว เราจะต้องเกิดแล้วก็ตาย ต้องทิ้งร่างกายเป็นซากศพ ให้เน่าเปื่อยไว้ทับถมพื้นแผ่นดิน เป็นอย่างนี้มานับครั้งหรือนับชาติไม่ถ้วนแล้ว จะเป็นชาติของสัตว์เดรัจฉานก็ดี จะเป็นชาติของมนุษย์ก็ดี เกิดแล้วก็ต้องตายเหมือนกันหมด ไหลเรื่อยเกิดดับด้วยความเปลี่ยนแปลง

ของความไม่เที่ยงที่ยังมีสังขารอยู่ตลอดเวลาที่ผ่านมา แล้วยังจะต้องเกิด ๆ ดับ ๆ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ไปนานอีกกี่ร้อยกัปพันชาติ ก็ยังไม่อาจที่จะประมาณให้รู้ได้ ถ้าเธอยังไม่ได้บรรลุธรรมในชั้นที่ปลอดภัยเป็นอย่างนี้ อริยปราชญ์ทุกยุคทุกสมัย ท่านจึงมองเห็นด้วยปัญญาญาณจนทะลุปรุโปร่งข้ามภพข้ามชาติหมดตลอดสายไปเลย ว่าชีวิตคนนี้อายุ 100 ปีก็เพียงชั่วพักเดียว โลกนี้เต็มไปด้วยมายา สังสารวัฏนี้เป็น "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา และสุญตา" แล...

ฉะนั้น ถ้าเธอเชื่อว่า ตายแล้วเกิด ไม่ใช่ตายแล้วสูญ ก็ไม่ต้องสงสัยปัญหาที่ว่า ในระหว่างการท่องเที่ยวเวียนเกิดและเวียนตายอยู่นั้น เป็นของธรรมดา ๆ ที่ทุกคนหรือสรรพสัตว์อาจจะต้องได้เคยเป็นผัวเมีย พ่อแม่ ญาติสนิทมิตรสหายกันมาบ้างแล้ว ไม่ชาติใดก็ต้องมีชาติหนึ่งแน่นอน พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงสอนให้เราแผ่เมตตากรุณาจิตไปยังสรรพสัตว์ ให้กว้างขวางโดยไม่มีประมาณแลขอบเขตจำกัด และยังสอนไม่ให้ฆ่าชีวิตกัน ไม่เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันและกันอีกด้วย เป็นของธรรมดา ๆ ถ้าชาติก่อน หรือชาติที่ใกล้ ๆ กันเคยมีความรักผูกพันกันอย่างดีมาแล้ว พอมาได้พบเห็นกันในชาตินี้เข้าอีก ก็มักจะเกิดพลังงานกระแสของความรักเกิดขึ้นได้โดยสัญชาตญาณ กระแสของความรักใคร่ดึงดูดจิตใจ มีอยู่ในตัวซึ่งกันแลกันมากเป็นพิเศษ แต่ถ้าเป็นชาติที่ห่างไกลกันมากแล้ว กระแสพลังงานแห่งความรักที่เคยผูกจิต ติดเนื้อต้องใจฝังไว้ในวิญญาณนั้น ก็

ย่อมจะอ่อนกำลังลงไปตามกรรม หรือถ้าชาติก่อนเคยฆ่าชีวิตกันมา เคยกินเลือดกินเนื้อกันมา เป็นศัตรูกันมามากมาย แล้วพอมาเกิดในชาตินี้ เพียงแต่ได้เห็นหน้ากันเท่านั้น จิตก็มักจะเกิดพลังงานที่ขัดกัน... ไม่พอใจกัน... คือ มีปฏิกิริยาต่อต้านขึ้นมาภายในจิตใจ ที่เขาเรียกกันว่าพอเห็นหน้าก็ไม่ถูกชะตากันไปเสียแล้ว อย่างนี้เป็นเพราะแรงของอกุศลกรรมวิบาก ตั้งแต่หนหลังมันส่งผลมามากมายด้วย จึงทำให้มีอันเป็นไปอย่างนั้น

แล้วฉันจะบอกวิธีแก้... หรือเคล็ดลับในการแก้ไขให้จากหนักเป็นเบาลงได้ คือถ้าไปพบเหตุการณ์เช่นนี้แล้วต้องรีบแก้ไขให้หมดเวรกัน อย่าคิดไปเพิ่มเวรบวกกรรมซ้ำเติมให้มันหนักกันลงไปอีกนา! ต้องคิดลบออกให้เบาลง ให้จืดจางลงไปอีก อุปมาได้กับเสมือนน้ำชา ที่เขาชงแก่จัดจนเกินไป หรือน้ำหวานที่ใส่น้ำตาลมากจนเกินไปนั้น การแก้ให้หายได้ก็คือเอาน้ำจืดเติมลงไป เติมได้มากเท่าไร ๆ มันก็จะจืดลงเท่านั้น หรือลดความแก่เข้มข้นลงไปได้เท่านั้น นั่นก็คือพยายามสร้างสมแต่กรรมดี และแผ่เมตตาจิต ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ทางตรงก็เอาทางอ้อมไว้เสมอ ๆ ถ้าปัจจุบันกรรมแรงมากพอ ก็จะทำให้อดีตกรรมอ่อนแรงลงได้ เช่นที่แรกไม่ชอบกันเลย แต่พอนาน ๆ ไปก็อาจจะเกิดความรักใคร่กัน เห็นคุณธรรมความดีที่มีต่อกัน กลับกลายมาเป็นการเห็นอกเห็นใจกันในภายหลังก็ได้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงสอนว่า "กรรม–แปลว่าการกระทำ" จงอย่าได้มองข้ามปัจจุบันกรรมนี้ไปเสียนา! มันมีโอกาสให้เราทำมากกว่าอดีตกรรมก็ว่าได้ การแก้บาปกรรมให้หนักเป็นเบาได้ทำอย่างนี้เอง

แล้วพวกยึดตำราหมอดูมากจนเกินไปมักจะต้องล้มเหลว หรือผิดพลาดในคำพยากรณ์นั้นบ่อย ๆ ก็เป็นเพราะว่าตำราหมอดูเขาวางสูตรเลขไปในทำนองตายตัว เป็นเที่ยง เป็นอัตตา มัวหลงคำนวณอยู่แต่อดีตกรรม และอนาคตกรรม เป็นกฎเกณฑ์ที่ตายตัว แล้วผู้เป็นหมอดูก็หาได้เฉลียวใจไม่ว่า กรรมนั้นมันอาจจะก่อขึ้นได้ในปัจจุบันนี้ก็ได้ เช่นหมอดูบอกว่าดวงดีไม่ตายโหง...แต่จงอย่าไปนอนให้รถทับนา! อย่าให้เขาใช้อาวุธฆ่าพึนนา! เป็นตายหมดแน่นอน ปัจจุบันกรรมก่อขึ้นได้ทุกลมหายใจเข้าออก พระพุทธเจ้าจึงบอกว่าตำราหมอดูเป็นเดรัจฉานวิชา[1] คือทำให้ก่อกรรมสัตว์โลกวนเวียน...กรรมร่วมบาปจากปากของหมอดูนั้น[2] จะอยู่นาน ๆ เท่าที่สัตว์นั้นยังวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารแล...คือยังผิด ๆ ถูก ๆ ไว้ใจไม่ได้หมด แล้วยังทำให้สัตว์โลกหลงผิดในทางมรรคผลนิพพานอีกด้วย พระพุทธศาสนาจึงมุ่งปัจจุบันกรรมก่อนเป็นเป้าหมาย ปัจจุบันกรรมถ้าทำดีแก้ตก อนาคตกรรมย่อมจะดีตามไปด้วย ส่วนอดีตกรรมถึงจะตามมา ถ้าเป็นบาปหนักก็มักจะอ่อนกำลังลงพอมีทางแก้ไขได้บ้าง ความฉลาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็อยู่ที่มองเห็นตรงนี้ ซึ่งศาสดาอื่น ๆ มักจะมองข้ามไปมาก

---

1. อย่าตื่นข่าวหลงงมงายมากเกินไปนักมีแต่เสียเงินทองเท่านั้น พระพุทธเจ้าก็ยังมีอาการเจ็บป่วยได้ พระอรหันต์ก็ยังมีถูกโจรฆ่าตาย ถูกควายขวิดตายก็มี แต่พระอริยเจ้าท่านไม่มีทุกข์มากมายต้องร้องโวยวายเช่นอย่างปุถุชน

2. ถ้ามองไม่เห็นการเกิดและตายต้องวนเวียนคือทุกข์ และกรรมร่วมและโลกุตรธรรมแล้ว จะฟังตรงนี้ไม่รู้เรื่องเลย หรือยังงง ๆ "ธีรทาส"

เอาละ! ฉันพูดเรื่องภาษาของที่คนโง่ๆ ชอบฟัง ให้เธอได้สติมาพอเป็นแนวทางให้แยกเป้าหมายได้ออกบ้างแล้ว อันที่จริงเรื่องตายแล้วเกิด เรื่องชาติหน้ามีจริงไหมนั้น ยังไม่ใช่เป้าหมายของพระพุทธศาสนาที่แท้จริงนัก เขาสอนกันมาก่อน พระพุทธศาสนาตั้งนมนานกันแล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาศึกษาหมดแล้ว จึงเห็นว่าเป็นเรื่องของโลกียตัณหาๆ ไม่ใช่เป็นเรื่องด่วนจี๋ ไม่ใช่เป็นวิถีทางที่จะดับทุกข์กาย ดับทุกข์กระวนกระวายจิตใจได้แท้จริง ไม่ได้ทำให้วิญญาณหลุดพ้น และยังเป็นปัญหาที่ตอบและถกเถียงกันไม่จบได้เลย ไม่ใช่จุดที่ด่วนเป็นเงื่อนต้นของพรหมจรรย์ ถ้าบุคคลใดมัวขึ้นไปวุ่นเอาแต่จะถกเถียงกันสืบเสาะค้นหาเรื่องโง่ ๆ เหล่านั้นกันอยู่ตลอดชีวิตไปแล้ว ตัวเขาผู้นั้นอาจจะไม่มีเวลาพอ ไม่มีโอกาสเจริญธรรมดับทุกข์กายใจเขาจะเน่าเข้าโลงกันไปเสียก่อน เสียเวลาไปชาติหนึ่งเปล่าๆ โดยไร้ประโยชน์ ไม่ได้เกิดโลกุตรปัญญาดับทุกข์ทางวิญญาณได้เลย

ทำไมจึงพูดอย่างนี้ ก็เธอมองดูที่ ไอ้นรกขุมใหญ่ที่กำลังตกกันอยู่เดี๋ยวนี้ ยังไม่คิดจะพังทลาย แหวกขุมนรกนี้ให้ออกไปก่อน แล้วจะไม่ใช่คนโง่ จะว่าเป็นคนอะไร? คือนรกที่นั่งนอนเดินก็มักจะต้องเผชิญหน้า เกิดจาก "โลภะ–โทสะ–โมหะ" คือตกนรกเป็นทุกข์คอยหวาดระแวงภัย เป็นพิษสงอันร้ายกาจแอบพักตัวอยู่ในรูปที่เกาะสิงซึมวิญญาณ มันเหมือนไฟเผาลนจิตใจ ทรมานจิตใจมนุษย์จนทำให้จิตร้อนรน! จิตฟุ้งซ่าน! จิตกระวนกระวายจนเป็นโรคจิต โรคประสาท ประจำกายใจ

มิได้สร่างซา! จะมีเงินทองเป็นเศรษฐี พระราชา ก็ยังหนีไม่พ้นนรกขุมนี้ไปได้หมด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉลาดมองเห็นนรกขุมใหญ่นี้ ว่าถ้าทุกคนแก้ตกแล้ว คือถ้าไม่ตกนรกขุมปัจจุบันนี้แล้วจะปลอดภัยมาก ได้ประกันชีวิตว่าหลังจากเราตายไปแล้วไม่ต้องกลัว ไม่ตกนรกขุมอื่น ๆ พระพุทธองค์ทรงสอนย้ำนักย้ำหนาว่า ต้องพังทลายนรกขุมปัจจุบันนี้ให้ได้ก่อน เอาชนะให้ได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย จะปลอดภัยในอนาคต แล้วปัญญาจะตีแตกได้มาก ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเข้าใจไปเองโดยปริยาย "โลกีย์ไม่จบ. โลกุตระจบ." ถ้าโลกุตระมีวันจบเรื่องกรรมวิบากกันได้บ้างแล... สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ถูกต้องหมด แต่ฉันเทศนาสอนธรรมะจนอ่อนใจ เป็นเพราะเรายังไม่มีปัญญาบารมีที่สูงพอ ในบางโอกาสก็เห็นว่าจำเป็นอยู่เหมือนกันที่จะสอนคนโง่ ๆ ให้เข้ามาหาธรรมะนั้น ต้องเอาเรื่องที่คนโง่ ๆ ชอบอยู่แล้ว หรือภาษาโง่ ๆ นั้นเอามาประกอบคำสอนจูงใจ ชักนำให้เขาเกิดความสนใจ แล้วดึงให้เข้าสู่เป้าหมายที่เราต้องการ จะช่วยเขาหลุดพ้นเรื่องโง่ ๆ ได้ พอเขาฉลาดขึ้นมาบ้างแล้ว หรือพบทิศทางดับทุกข์ได้กันแล้ว เขาก็จะเกิดวิปัสสนาปัญญามองเห็นว่า ไม่ใช่เรื่องด่วนจริง ๆ ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ แล้วเขาก็จะละทิ้งผ่านพ้นความโง่หลงนั้นไปเองโดยปริยาย

ส่วนเรื่องของคู่ครองหรือเรื่องของ "กาม" นั้น ใน "พระอภิธรรมนิกายธรรมลักษณ์" กล่าวไว้น่าฟังมาก คือ พระโสดาบัน ก็ยังมีกาม พระสกิทาคามี ก็ยังไม่หมดกาม พระอนาคามี นั้น ไม่เสพกามหยาบแล้ว ถ้าเป็นฆราวาสนอนร่วมมุ้งเดียวกันกับภรรยาตน ผู้บรรลุถึงธรรมะชั้นอนาคามีบุคคลจะปลงกามกิจการประกอบเมถุนได้ตกแล้ว ไม่เสพก็ได้ตามที่ต้องการ จิตใจควบคุมได้มากมายแล้ว ไม่หลงไปตามอำนาจของกาม ขนาดทำได้ถึงอย่างนี้แล้ว แต่ปราชญ์ท่านยังเปรียบเทียบไว้ว่า ชั้นอนาคามีถ้าออกบวชแล้ว แต่บังเอิญจาริกไปพบคู่ครอง ที่เคยรักเคยชอบกันมาก บางทีเดินเลยไปแล้ว แต่ก็ยังอดหวนกลับมามองดูเขาอีกทีหนึ่งไม่ได้ คือจิตใจยังอดที่จะอาลัยเขานิดหนึ่งไม่ได้ คือยังต้องดูเสียทีก่อนแล้วค่อยจากไป...หมดกามจริงๆ นั้นต้อง "พระอรหันต์" คือจิตของพระอรหันต์ท่านว่างจากโลภะโทสะโมหะ ท่านเป็นมนุษย์ที่สูญเสียแล้ว คือจิตท่านสูญจากกิเลสตัณหาอุปาทาน ท่านหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดใน "รูป–เสียง–กลิ่น–รส–โผฏฐัพพะและธรรมารมณ์" ได้ตามที่ต้องการหมดแล้ว ซึ่งตรงกันข้ามกับปุถุชนหมดเลยนั้นเอง นี่แหละภูมิจิตของ "พระอรหันต์" แล...สาธุ!

ภิกษุตุ้นโคง พอได้ฟังท่านอาจารย์แสดงธรรมจบลงแล้วก็ ปีติซาบซึ้ง กราบท่านอาจารย์อีก 3 ครั้ง ที่ได้รู้แนวทาง แสงสว่างแห่งปัญญาในการเจริญโพธิสัตว์ธรรมมากมาย จิตใจ เย็นได้เป็นพัก ๆ คือ "ตทังคนิพพาน" ได้เพียงเท่านั้นเอง พอ นาน ๆ ไปหน่อยก็ยังมีอารมณ์ตกค้าง บางทียังอดที่จะคิดเสียดาย หวนกลับไปคิดถึงเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ในกุลสตรีอันมีผิวพรรณ เนื้อนุ่มขาวลออเป็นนวลใยนั้น มายิ่งพิศยิ่งดูในมโนภาพแล้ว มัน ช่างเปล่งปลั่งเนื้อนุ่มละมุน ด้วยทรงงามเสน่ห์แห่งเพลิงกาม เกิดสุนทรีจิตไปทั่วสรรพางค์กายเสียจริง ๆ จะท่องบ่นคติธรรม ที่ว่า "มีรักที่ไหน–ก็มีทุกข์ที่นั่น" ท่องไปสักกี่ร้อยจบ มัน ก็ยังอดที่จะคิดถึงเขาไปเสียมิได้ คำว่า "ตทังคนิพพาน" หายไปหมดแล้ว เฮ้อ! เป็นกรรมของสัตว์โลกที่ยังมีตัณหาอยู่ ทุกรูปทุกนาม ก็คงจะต้องเป็นอย่างนี้แหละ! ใช่ไหมหนอ?

ฉันขอตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่า ข้าพเจ้าชาตินี้ได้ออกบวชใน พระพุทธศาสนา เป็นโชคดีที่ได้พบพระอริยครู ผู้มุ่งพุทธภูมิ มีเมตตากรุณาจิต ชี้ทางเดินแห่งวิญญาณให้แก่ข้าพเจ้า เป็น พระคุณอันสูงสุดจะหาที่เปรียบเทียบอีกมิได้แล้ว แต่ในขณะนี้ ข้าพเจ้ายังเป็นได้เพียงแค่ "ปุถุชนโพธิสัตว์" ที่มีศีลวินัย บริสุทธิ์ จิตใจมุ่งมั่นในธรรมนี้มิท้อถอย ถ้ามาตรแม้นว่าไปชาติ หน้า ๆ ยังไม่บรรลุธรรม เป็น "พระอริยโพธิสัตว์" ได้แล้ว หรือยังมีกาม ๆ อยู่ก็ขอให้จงอย่าได้เดือดร้อนในเรื่องกาม ๆ จงได้

คู่ครองที่มีอุดมคติทางธรรมตรงกัน ครองเรือนครองรักอยู่ด้วยความเจริญมั่งมีศรีสุข และยินดีในการทำหน้าที่เป็นผู้เพาะเชื้อบุญกุศล ได้หว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะ ให้แก่สรรพสัตว์มิรู้จักเสื่อมไปทุกชาติภพ ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติขาดภพ "นิพพาน" ด้วยเทอญ สาธุ!

ภิกษุต้นโคง พอได้อธิษฐานจิตแล้ว ก็ออกจากกุฏิท่านอาจารย์ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ไปนั่งในวิหารเจริญอสุภกรรมฐานแล้วเพ่งฌานพิจารณาไปจนได้เกิดปัญญา จนแยกลักษณะธาตุใหญ่ ๆ ของมหาภูตรูปทั้ง 4 ในร่างกายตน ทั้งภายนอกและภายในเป็น "อนัตตา และสุญตา" ได้บ้างแล้ว แต่วิญญาณธาตุคือความรู้สึกทางจิตใจนั้นยังไม่มีปัญญาสูงพอที่จะดับ ในเรื่องความนึกคิดที่ดีและที่ชั่วให้ดับให้หมดไปตามต้องการในทันทีได้ แต่จิตใจได้สงบลงทันทีอย่างมากมาย จิตที่เคยคิดปรุงแต่งเรื่องเพศตรงกันข้ามนั้นหายวูบหมดลงไปทันที จิตว่างจากกามชั้นหยาบ ๆ มากมาย คือในที่สุดได้ชนะด้วยกรรมวิธีแบบอย่างที่กล่าวมานี่เองแล...สาธุ!

โอ...อมิตาพุทธ![1] ฉันจับจุดธาตุแท้ของนิสัยตนเองได้แล้ว คือจิตฉันเกิดกามก็เป็นวัฏฏะ...ก็เป็นทุกข์ขึ้นมาทันที จิตฉันต้องวนเวียนคิดอยู่แต่ในเรื่องภพของกามนรกนี้ ถ้าฉันดับการเกิดของกามได้ จิตฉันก็สงบเย็นจากกามหลุดพ้นวัฏฏะ ๆ ของกามภพ คือ "ตทังคนิพพาน" ก็อยู่ตรงนี้เองหนอ!

---

1. โอ...อมิตาพุทธ! แปลความว่า แสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด หรือสติปัญญาเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด "ธีรทาส"

การศึกษาธรรมไม่ว่าศาสนาใด ๆ จงอย่าไว้ใจตัวอักษรจนหมด หนังสือพิมพ์ผิดได้ สะกดตัวผิดได้ สับหน้าผิดได้ เวลาพิมพ์ตกหล่นได้ พวกตัวสระต่าง ๆ มักจะพิมพ์ไม่ค่อยติด ต้องอ่านเดาความบ้างเป็นทุก ๆ โรงพิมพ์เลย ยกเว้นจะผิดมากหรือน้อยเท่านั้น แล้วผู้แปลอาจจะไม่รู้ซึ้งจริงหมด ถ่ายทอดไปสู่แต่ละภาษาสืบลงมาเป็นพัน ปีนั้นอาจจะมีผิดความหมายเดิมก็ได้ พระไตรปิฎกก็ยังมีการพิมพ์ผิดอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงต้องตรัสหลัก "กาลามสูตร" ท่านไม่จารึกพระธรรมวินัย เพราะว่าตัวอักษรเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ๆ ไม่เที่ยงเสมอไป เมื่อเขียนได้ย่อมจะลบได้ สู้จารึกสืบทอดในดวงจิตปัญญาของผู้บรรลุธรรมวินัยนั้นไม่ได้ เพราะเห็นปลอดภัยมากกว่ากัน "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต" เป็นความจริงทีเดียว โลกทุกวันนี้เขาเถียงกันเพียงแค่ตัวอักษรที่ไม่เที่ยง ยึดถือกันตรงสำนวนโวหารทุก ๆ ศาสนาทีเดียวเลย แต่โลกทุกวันนี้เราจะหนีการใช้หนังสือธรรมะเป็นครูไม่ได้แล้ว ฉะนั้นพึงต้องระวัง จงใช้ปัญญาพิจารณาปฏิบัติดูให้มากกว่าความศรัทธาแบบงมงายก่อน แล้วจะมีความรู้ที่ถูกต้องและปลอดภัยได้มาก ท่านจะฆ่าคนหรือจะฆ่าสัตว์หรือจะจูงคนลงนรกหรือนำคนขึ้นสวรรค์นั้นอยู่ที่ตัวอักษรหรือคำพูดไม่กี่คำเลย สัตว์จะตายนับไม่ถ้วนชีวิตก็ทำได้นะ ! จะสืบบาปหรือสืบบุญเป็นพัน ๆ ปีแล...

"ธีรทาส"

บทที่ 13

มีอุบาสกผู้หนึ่ง ชื่อ "โข้วจิงยู้" เป็นพี่ชายของ "พระภิกษุตั้นง่อ" ซึ่งมีอาชีพเป็นครูสอนหนังสือ ได้เดินทางมาเยี่ยมพระภิกษุน้องชาย ณ ภูเขาจงน่ำซัว แล้วก็ได้เข้าไปนมัสการ "พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" ในศาลาแสดงธรรม และก็ได้มีโอกาสจึงขอนมัสการ ถามปัญหาธรรมะต่าง ๆ ที่ตนยังสงสัยมานมนานแล้ว:-

โข้วจิงยู้ นมัสการแล้วถามว่า "ศาสนาขงจื๊อ–ศาสนาเต๋า–ศาสนาพุทธ" นั้น ต่างกันอย่างไรบ้างในเป้าหมายแห่งหลักธรรมะครับ? พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า 3 ศาสนานี้พอจะสรุปได้สั้น ๆ แล้วก็คือ "ขงจื๊ออยากอยู่–เต๋าไม่อยากตาย–พุทธไม่อยากเกิด (ว่าง)"

โข้วจิงยู้ ยกมือขึ้นไหว้! แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ครับ! กระผมยังเป็นศิษย์โง่อยู่มากครับ! ได้ฟังคำตอบนี้แล้วงง–งง–ไม่เข้าใจในความหมายนั้นเท่าไรนักเลยครับ? ขอได้โปรดช่วยกรุณาเมตตาจิต ให้ความสว่างแห่งปัญญา แก่กระผมมากขึ้นไปกว่านี้อีกสักหน่อยเถิดครับ! พระคุณเจ้า

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยิ้ม! ยิ้ม... แล้วได้ชี้แจงว่า "ศาสนาขงจื๊อ–ที่ว่าอยากอยู่" นั้น เพราะว่าท่านปรัชญาเมธีเอกจีน

"ขงจื๊อ" ท่านมุ่งสอนแต่โลกียธรรม เพื่อที่จะรวมเอามนุษย์ที่เกิดมาแล้วในโลกนี้ จะได้ให้มีชีวิตความเป็นอยู่สมบูรณ์พูนสุข จิตใจมีคุณธรรมสูง ทรงไว้ด้วยศีลธรรมอันดีงามของโลก ท่านสอนหลักธรรมไว้มากมาย แต่ที่ได้ผลมากที่สุด จนสามารถถ่ายทอดฝังไว้ในวิญญูชนจีนมาเป็นพันปีได้นั้น และเป็นประโยชน์แก่การปกครองพัฒนาจิตใจและชาติบ้านเมือง จนกระทั่งพระเจ้าแผ่นดินจีนยุคต่อมาทุก ๆ พระองค์ต้องสรรเสริญหลักธรรมของท่านมากนั้น ก็คือเรื่องคุณธรรม 8 ประการ เช่น :–

(1) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีความกตัญญูกตเวทีคุณ[1] ต่อบิดามารดาปู่ย่าตายายและผู้มีพระคุณ เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิตทั้งต่อหน้าและลับหลัง

(2) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีความเคารพรักใคร่และปรองดองระหว่างญาติมิตรพี่น้อง เป็นหน้าที่ต้องช่วยเหลือ และอุปถัมภ์ซึ่งกันแลกัน เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

(3) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีความซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อพระเจ้าแผ่นดิน (หรือผู้ปกครอง) เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

---

1. กฎหมายจีนสมัยพระจักรพรรดิเชียนลุง ถ้าใครไม่มีความกตัญญู และทิ้งบิดามารดาในวัยที่ท่านชราภาพ โทษหนักถึงกับประหารชีวิต

"ธีรทาส"

(4) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีความสัจจวาจา เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

(5) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีมารยาท เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

(6) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีความซื่อตรง สุจริตใจต่อหน้าที่ เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

(7) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีความบริสุทธิ์ (กายและใจ) เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

(8) จะเป็นมนุษย์ ต้องมีหิริโอตตัปปะ (ความละอายใจ. ความละอายบาป. ความเกรงกลัวการทำบาป.) เป็นอุดมคติ เป็นคุณธรรมประจำดวงจิต ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ท่านเห็นไหมเล่า? คุณธรรม 8 ประการของท่านบรมครูนั้นดีมาก สำหรับเพื่อมนุษย์เป็นอยู่ในโลกนี้ ฉันจึงได้สรุปสั้น ๆ ว่า "ขงจื๊อ–อยากอยู่" ความอยากอยู่ของท่านนั้นเป็นแบบอย่างนี้เอง.

ส่วน "ศาสนาเต๋า–ที่ว่าไม่อยากตาย" นั้น เพราะว่าท่านมหาอริยปราชญ์เอกจีน "เหลาจื๊อ" ได้มองเห็นว่าจะมีคุณธรรม 8 ประการแล้วก็ดี หรือจะมียศฐาบรรดาศักดิ์อันสูงส่งแล้วก็ดี ต่อให้มีลูกแก้วเมียขวัญทั้งหมดแล้วก็ดี หรือจะเป็น

พระราชา เศรษฐีมั่งมีศรีสุขสักปานใด ๆ ก็ตามเถิด! นั่นมันก็ชั่วประเดี๋ยวเดียว พักเดียว แล้วก็ผ่านพ้นไป มองให้ซึ้งแล้วไม่สนุก! แทบจะไม่มีความหมายเท่าไรนักเลย...เพราะต้องมีทุกข์ภัย ยังหนีไม่พ้นการเกิดแก่เจ็บตาย เป็นนรกขุมเดียวที่ยาวนานประจำวัฏสงสาร... เหนื่อยหน่ายเสียเวลาในการต้องเกิดและต้องตาย... มองดูชีวิตมนุษย์ยุคนี้มันช่างสั้นเหลือเกิน 100. ปี มันแวบ! เดียวเท่านั้น ช่างไม่สมกับการที่จะต้องลงทุนใช้สมองศึกษาเล่าเรียนค้นคว้าศิลปสรรพวิทยาการต่าง ๆ เพื่อที่จะเอามาปั้นวิถีชีวิตนั้น พอจะฉลาดขึ้นมาได้หน่อย...เอ้า! อายุก็จะแก่ชราภาพเสียแล้ว เริ่มฉลาดคิดผันโครงการไว้ตั้ง 1,000. ปี แต่กินข้าวได้ชิมรสเปรี้ยวดื่มรสหวานไปได้ก็ไม่ถึง 100. ปี บางคนปั้นวิถีชีวิตยังไม่ทันจะได้ดีจนจุใจตนเองเลย ความตายมันก็มาพรากเน่าเข้าโลงไปกันจนหมดทุก ๆ คนเลย อย่างนี้พิจารณาแยกธาตุอายุดูแล้ว ตอนเด็กนั้นยังโง่อยู่ ตอนกลางคนก็ยังเซอะอยู่ ตอนแก่ผ่านความผิดพลาดมามาก ก็ฉลาดชำนาญขึ้นมาแล้ว แต่ความเงอะ ๆ งง ๆ หลง ๆ ลืม ๆ ก็จะตามมากันอีกแล้ว การเกิดมาเป็นมนุษย์ 100. ปีนั้น มันช่างไม่มีความสนุก ๆ ไม่สมกันกับความเหนื่อยยากในทางกายใจไปเสียแล้ว เสียดายมากเหลือเกิน เพราะอายุมนุษย์นั้นมันช่างสั้นเกินไป ร่างกายไม่ทนทานนั่นเอง

ฉะนั้นมนุษย์เราต้องค้นหาวิถีทาง ที่จะทำอย่างไร ? ที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์กันแล้ว ต้องทำให้ไม่มีโรคภัยไข้ทุกข์เบียดเบียนชีวิต ให้เรามีอายุยืน ให้เรามีปัญญา ให้เราเป็น "อมตะชีวิต"

อีกด้วย อย่างนี้มันถึงจะจุใจ ได้เพียงพอแก่ความปรารถนา ในโครงการแห่งชีวิต ในการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งทีแล้ว

เหตุผลดังที่กล่าวมานี้ อริยครูฝ่ายเต๋า จึงมุ่งทำการสอนให้มนุษย์ต้องฝึกฝนจิตใจ เจริญสมาธิ ให้จิตเกิดพลังงาน มีอภิญญาจิต จิตกล้าแข็งให้มีอิทธิฤทธิ์ การปฏิบัติต้องเริ่มควบคุมเรื่องอาหารก่อน เพราะกายเนื้อมนุษย์สร้างด้วยอาหารเป็นหลักใหญ่ กำจัดอาหารพวกเลือดเนื้อชีวิตสัตว์ต่าง ๆ ก่อน เพราะว่าผิดศีลของ "ปาณาติบาต ฯ" เป็นการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์อย่างหนัก แล้วบาปกรรมทั้งหมด กรรมอะไรมันก็จะหนักกว่ากรรมของ "ปาณาติบาต ฯ" เป็นไม่มีอีกแล้ว ปราชญ์เต๋าได้มองเห็นตรงกันกับ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่ามหาภัยร้อยแปดพันประการ ส่วนมากมาจากด้านของแรงกรรมวิบากของปาณาติบาต ฯ นี้ชักโยงไปเป็นเหตุก่อน... เช่นพวกอาหารเลือดเนื้อชีวิตสัตว์ หนักไปในทางกระตุ้นกามราคะ กระตุ้นโทสะจิต เป็นศัตรูแก่การประพฤติพรหมจรรย์ เป็นภัยแก่การฝึกฝนเจริญสมาธิจิต แล้วแรงของอกุศลกรรมวิบากของปาณาติบาต ฯ นั้นมันทำให้เป็นโรคภัยไข้ทุกข์ กายเนื้อพิกลพิการง่าย และอายุสั้น เป็นศัตรูอาฆาตจองเวรก่อบาปก่อกรรมไว้กับพวกสัตว์ต่าง ๆ ไม่มีวันได้ลดน้อยหรือจบสิ้นไป หรือขาดตอนลงไปได้ง่าย ๆ นักเลย ช่วยกันคิดดูบ้างเถิด!

ทางคัมภีร์ฝ่ายเต๋า ได้กล่าวไว้ชัดเจน ว่าผู้บำเพ็ญพรตทางเต๋า เซียน รู้เรื่องนี้ดีหมด จึงต้องถือมังสวิรัติ เสพแต่พวกพืช

ผักผลไม้ต่าง ๆ ตำรายาโบราณของพวกเซียนต่าง ๆ มีมากมายจารึกไว้ว่าพวกเนื้อสัตว์ต่าง ๆ สกปรกมาก เสพเข้าไปในร่างกายจะเป็นพิษ ทำให้ร่างกายมนุษย์เน่าเปื่อยได้ง่าย ทำให้เลือดเป็นพิษ ทำให้เลือดลมตีขึ้นสูง เป็นลมง่าย อ้วนฉุ เหนื่อยเร็ว เป็นโรคอัมพาตได้ง่าย ไม่สมานแผล ย่อยยาก ร่างกายต้องใช้เตโชธาตุมาก สิ้นเปลืองธาตุไฟ แล้วจะขาดธาตุน้ำได้ง่าย ร่างกายจะไม่ทนทานต่อดินฟ้าอากาศ

ส่วนพวกพืชผักผลไม้ต่าง ๆ นั้นกล่าวไว้ว่า เป็นพวกตระกูลยาสมุนไพร มีคุณภาพหนักไปในทางให้คุณแก่ร่างกายมนุษย์มาก คือสมานแผล ดับพิษลมร้าย ขับถ่ายพิษร้ายจากเนื้อสัตว์[1] ให้ออกจากร่างกายได้ดี เป็นยาธรรมชาติ พวกเซียนท้อ หรือผลไม้ต่าง ๆ เป็นยาอายุวัฒนะ ถ่ายเทของเสียออกจากร่างกายได้หมด

ถ้าต้องการอายุยืนยิ่งขึ้นไปอีก ต้องบริหารร่างกาย อาบแดดอ่อน ๆ ต้องฝึก "ไล่กง คือ ฝึกโยคะ" ฝึกกายฝึกใจเพื่อทำให้เลือดลมจะได้เดินสะดวกดี เส้นเอ็นไม่ตึงขบปวดเมื่อย

1. มหาภัยที่มนุษย์มองข้ามไปมาก ทางวิทยาศาสตร์ตรวจพบว่าน้ำมันสัตว์ น้ำมันหมูที่กินเข้าไปฝังอยู่ในร่างกายคนแล้ว ให้โทษมากกว่าให้คุณ คือทำให้เส้นเลือดแข็งตัวเปราะแตกง่าย ทำลายไขข้อ เป็นโรคปวดตามต่อมข้อต่อกระดูกต่าง ๆ อัมพาต ทำให้ไขมันจับหัวใจ โรคอ้วนฉุ อายุสั้น ทำให้เส้นประสาทฝอยหรือเส้นโลหิตฝอยที่ไปหล่อเลี้ยงสมองและหัวใจตีบง่าย และแข็งตัวแตกง่ายในวัยชรา เป็นโรคชักเป็นลมอ่อนเพลียง่าย กินน้ำมันพืชหรือน้ำมันถั่วลิสงดีที่สุด น้ำมันถั่วลิสงนั้นมีวิตามินรักษาไขข้อดีมากกว่าน้ำมันพืชอื่น ๆ. "ธีรทาส"

ไม่เป็นเหน็บชา ไม่เป็นโรคอัมพาต ไม่เป็นโรคเส้นประสาทต่าง ๆ สุขภาพพลานามัยจะได้สมบูรณ์ อายุจะได้สดชื่นยืนนาน เป็นครูบาของเต๋าที่ทรงพลังไม่มีโรคภัยเบียดเบียนมากนัก อายุยืนมาก

ประวัติศาสตร์จีนเมื่อ 3,000 ปีก่อนโน้น[1] "พระเจ้าอึ้งตี่" ได้ไปเรียนเต๋ากับท่านปราชญ์ "กวงเส่งจื๋อ" แล้วเพียงแต่นั้นอายุราชการที่พระเจ้าอึ้งตี่ครองราชย์ก็อยู่ได้ตั้ง 100. ปี

พระราชพงศาวดารจีนฉบับหลวง ได้จารึกสรรเสริญปราชญ์เต๋าผู้มีอายุยืนถึง 800. ปี ท่านหนึ่ง ชื่อ "แพ้โจ้ว" ท่านเกิดก่อนพุทธกาลมากมาย ว่า "แพ้โจ้ว" เป็นบุตรชายคนที่ 3 ของ "ท่านเล็กจงซี" เกิดในสมัยแผ่นดิน "พระเจ้าเงียวตี่" และได้รับราชการเป็นข้าหลวงปกครองเมืองแพ้ ชาวบ้านจึงนิยมเรียกว่า "แพ้โจ้ว"[2] ท่านมีอายุยืนที่สุด เป็นขุนนางตัวอย่าง ที่มีอายุยืนจนสามารถผ่านแผ่นดิน พระเจ้าซุนตี่. เฮ่. เซียง. จิว. คือขุนนาง 5 ราชวงศ์ พอมาถึงแผ่นดินจิวก็มีอายุ 800. ปีพอดีจึงได้ตายไป

ที่นักปราชญ์ เต๋า เซียน หรือ ฤษี โยคี ต่าง ๆ ในอินเดียโบราณ ท่านสามารถทำให้มีอายุยืนได้ 100 ปี เป็น 1000 ปี

1 ถ้าพูดสมัย พ.ศ. 2512 นี้ต้องเป็น 4000 ปีก่อนโน้น.

2 คำอวยพรให้อายุยืนนานของสามัญชนจีนทั่วทุกมุมเมืองไปจนกระทั่งปราชญ์จีนส่วนมาก ต้องอ้างชื่อว่าให้มีอายุยืนเหมือนท่านแพ้โจ้วทุก ๆ สมัย ถ้าจะนับจากพระเจ้าเงียวตี่ ลงมาถึง พ.ศ. 2512 นี้ ประมาณ 4,326 ปีแล้ว, "ธีรทาส"

ไปได้นั้น ก็คือฉลาดการรู้จักคิดค้น ความลึกลับของกฎธรรม-ชาติ รู้จักศิลปในการควบคุมเรื่องอาหาร บริหารกาย ฝึกพลังจิต ให้มีอายุวัฒนาถาวร เพราะว่าความไม่อยากมีโรคภัย ไม่อยากตายนี้เองเป็นเหตุ จึงทำให้ต้องใช้สมองคิดค้นหาพวกยาวิเศษ สรรพวิทยาการต่าง ๆ ที่จะให้มีประโยชน์ช่วยดำรงชีวิต ฉะนั้น พวกเต๋า เซียน เมืองจีนโบราณจึงเป็นเจ้าของตำรา ผู้จารึกเรื่องราวตำนานต่าง ๆ ไว้มากมาย แบบในอินเดีย ก็เป็นพวก ฤษี โยคี ต่าง ๆ เป็นผู้จารึกไว้มากมาย

ท่านเห็นไหม ? ปัญญาของปราชญ์ฝ่ายเต๋า สูงกว่า "ขงจื๊อ" มากมาย ฉันจึงขอสรุปสั้น ๆ ว่า "เต๋าไม่อยาก-ตาย" ความไม่อยากตายของเต๋า เซียน นั้นเป็นอย่างนี้เอง.

อันดับสุดท้ายที่ว่า "พุทธไม่อยากเกิด" นั้น เพราะว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระปัญญาญาณมองได้ทะลุปรุโปร่งสูงตลอดวัฏสงสาร สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปกว่าศาสดาเหล่านั้น ก็ตรงที่ว่า ถึงแม้จะมีได้ครบทุกอย่างตามที่เขาคิดเอากันจนพอใจ... แล้วก็ตามที่เถิด ! นั่นมันก็ยังเป็นเหตุ เป็นปัจจัยให้ก่อโลกียกรรมอยู่ และไม่หลุดพ้นจากกองกิเลส ๆ ไม่หลุดพ้นเพลิงทุกข์ชั้นละเอียดที่เผาลนจิตใจ บางที่ยังต้องตกนรก เพราะว่ามีจิตเร่าร้อน กลัดกลุ้มกระวนกระวายจิตใจเป็นพัก ๆ ไม่หมดไปได้สิ้นเชิง ยังตกอยู่ในกระแสแห่งความดึงดูดของกรรมวิบากที่ยังมีวัฏสงสารอยู่ เป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" อยู่นั่นเอง พระสัมมาสัม-

พุทธเจ้า ท่านจึงบอกตรง ๆ กันเลย ว่าต้องบรรลุมรรคผลนิพพาน เป็น "สุญตา" คือความว่าง เป็น "พระอรหันต์" อย่างต่ำที่สุด จึงจะหมดกิเลส ๆ หลุดพ้นทุกข์ หลุดพ้นวัฏสงสารไปได้สิ้นเชิง ต่างกันอย่างนี้เท่านั้นเอง

ท่านเห็นแล้วหรือยัง ? พุทธิปัญญาสูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ฉันจึงขอสรุปให้สั้น ๆ ว่า "พุทธไม่อยากเกิด" เพราะว่าเกิดมีตัวเกิดมีตนที่ไร ก็เป็นทุกข์ทุกที่ ถ้าเรารู้จักศิลปในการวางได้มาก ก็จะพบความว่างได้มาก รู้จักศิลปในการพังทลายภูเขาเจ้าอัตตา กวาดทิ้งเจ้าอัตตา สลัดทิ้งตัวตนไปให้หมดแดนหลุดพ้นถิ่นอันสงบดงอริยปราชญ์ก็จะอยู่ที่ตรงนั้นแล....

ยกเว้นบุคคลนั้นเกิดมาไม่เคยวางเลย... ไม่เคยว่างเลย... คือ ภายในจิตใจมีอยู่แต่ "โลภ-โกรธ-หลง" ยึดมั่นถือมั่นแบกโลก หามอัตตา อุ้มตัวตน ผูกพันไว้ในจิตใจจนหนักอึ้ง! มันก็ย่อมจะไม่สงบจิตใจ แล้วก็คงจะหนีไม่พ้นความทุกข์ จิตฟุ้งซ่านบ้าง หรือในบางโอกาสก็จะยิ่งก่อบาปกรรมก่อความเลอะเทอะเติมให้หนักลงไปอีก เก็บไว้สืบไปเป็นอนุสัยข้ามภพข้ามชาติไป อย่างนี้เป็นเรื่องธรรมดา ๆ ของปุถุชนทุกชาติทุกภาษาเป็นกรรมของสัตว์โลก ที่ยังไม่พบสัจธรรมก็ต้องเป็นอย่างนี้เอง.

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอท่านตรัสรู้แล้ว จึงลุกขึ้นจากการทำ "วิปัสสนาหลับตา" แล้วเที่ยวออกจาริกไปสอนหลักธรรมประกาศ "วิปัสสนาลืมตา" โปรดสรรพสัตว์ คือชี้ตรง ๆ

ไปยังจุดนี้ โลกจึงได้หวั่นไหว! เพราะว่าเมื่อจิตได้รู้แจ้งแล้ว และปฏิบัติได้ถูกกรรมวิธี จนสามารถพังภูเขาแห่งอัตตา ตัวตนได้พังทลายลงหมด กองมหากิเลสน้อยใหญ่ก็ดับวูบ! เมื่อนั้นแล้วโพธิก็จะมาแทนที่ พระบรมครูจึงบอกว่า "สรรพสัตว์คือพุทธะ พุทธะอยู่ในจิตใจสรรพสัตว์" คือสรรพสัตว์นั้นมีธาตุมีเชื้อ มีทางที่จะบรรลุถึงความเป็นพุทธะได้ แล้วปุถุชนจิตนั้น พอได้รับรสของความว่างอย่างแท้จริง ความสงบเย็นจิตใจ ความโปร่งใส ความสะอาด ความสว่างไสว จิตว่างอย่างชนิดที่เรียกว่า ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยได้พบ ไม่เคยได้เสวยรสของจิตว่าง บริโภคผลอย่างนี้มาก่อนบ้างเลย เป็นของธรรมดา ๆ เมื่อรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเองบ้างบุคคลนั้นย่อมจะมองทะลุโลกไกลออกไปอีกมากมาย จิตย่อมจะเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิต จึงเรียกว่าโลกหวั่นไหว! โลกคือกายยาววา...กว้างศอก...หนาคืบ...นี่เอง อยู่ในจิตใจของมนุษย์ทุก ๆ คน แล้วนั่นเอง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตอนที่พระพุทธองค์มุ่งจะยกระดับจิตและพัฒนาภูมิธรรม และต่อยอดปัญญาของพระสาวกต่าง ๆ ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจให้สูงขึ้นสู่ "พุทธภูมิ" อีกชั้นหนึ่งนั้น พระพุทธองค์ได้ตรัสสอนถึงเรื่อง "พุทธจิต-โพธิจิต-พุทธภูมิ" ถึง 22 พรรษา อยู่ในมหาสุญตาสูตรถึง 600 ผูก ได้มีอยู่เรื่องหนึ่งเป็นปริศนาธรรมะ ที่นักศึกษาธรรมยังงงงวยกันอยู่มาก เช่นใน "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังปัวเยยปอล่อมิกเก็ง)" ตรัส

ไว้ว่า ดูก่อน! สุภูติพระโพธิสัตว์ หากมีท่านผู้ใดกล่าวว่า ตถาคตเสด็จมาอยู่ ตถาคตดำเนินอยู่ ตถาคตประทับอยู่ ฤาตถาคต[1] บรรทมอยู่ อย่างนี้แล้วไซร้บุคคลผู้ที่กล่าววาจาอย่างนั้น ยังมิได้เข้าใจสัจธรรม ยังมิได้แจ่มแจ้งในธรรมอรรถรส อันเราได้แสดงไว้แล้วทั้งหมด ทั้งปวง ทั้งสิ้นได้เลย ข้อนั้นเพราะเหตุดังฤา...? โดยความจริงแล้ว พระตถาคตปราศจากที่มา และปราศจากที่ไป เหตุนี้จึงชื่อว่า "ตถาคต" แล.

จบศิษย์โง่ ๆ เล่ม 3 ยังมีเล่มที่ 4 ต่อ

(สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย เป็นของนายธีระ วงศ์โพธิ์พระ)

(1) เปิดแล้วร้านขายอาหารมังสวิรัติ (เจ แบบไทย ๆ) ชื่อ ชมรมมังสวิรัติ สวนจตุจักร ก.ท. และใน ร.พ. เปาโล

(2) ใน ร.พ. มิชชั่น สะพานขาว กทม. แผนกอาหาร

(3) ที่เชียงใหม่หลัง ร.พ. สวนดอกก็มีร้านอาหารมังสวิรัติ

(หนังสือเล่มนี้เห็นเขาทำดี ช่วยเชียร์ ไม่ได้รับจ้างโฆษณา)

---

1 ตถาคต คือ ตถตา แปลว่าความเป็นมาอย่างนั้น ความเป็นไปอย่างนั้น ธรรมชาติเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง คือตถตาแล... "ธีรทาส"

(รายชื่อผู้อุปถัมภ์กองบุญสืบอายุธรรมาณาจักรใจนี้)

ชมรมธรรมทาน เป๊าเก๋งเต๊ง

พ.ศ. 2533

(พิมพ์ 3,000 เล่ม)

ข้าพเจ้าผู้ใช้นามปากกาว่า "ธีรทาส" ขอจารึกนามผู้ที่เกิด "โพธิจิต" ได้มองเห็นมหาเมตตากรุณาโพธิสัตว์ธรรมทานบารมีแนวนี้ สร้างอาณาจักรใจไว้โปรดสรรพสัตว์ ยังมีคุณประโยชน์ช่วยทุก ๆ รัฐบาลทุกชาติในการพัฒนาจิตใจเยาวชน ให้มีคุณธรรมสูงขึ้น และช่วยการคุ้มครองชีวิตสัตว์โลกที่น่ารัก มีความสงบสุขเบากายใจอย่างนี้ สันติภาพอันยาวนาน ๆ จึงจะเกิดแก่โลกมนุษย์นี้บ้าง อนุชนรุ่นหลัง ๆ อีก 100-200 ปี จะได้ทราบถึง ชื่อเสียงนามสกุล เขาจะได้ริเริ่มเจริญรอยตามบ้าง "เมื่อชาติอยู่-ศาสนาอยู่-พระมหากษัตริย์ทรงพระเจริญ" กุศลผลบุญทานนี้ จะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" สาธุ!

(นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการชมรมธรรมทานชุดนี้)

คณะครอบครัวคุณอนุโลม ฯ พระโขนง กทม.

นายอนุโลม เศรษฐมังกร. นางปอเฮียง แซ่แต้.

นางกิมเฮียง แซ่โค้ว. น.ส. วิภา เศรษฐมังกร. น.ส.

วิยะดา เศรษฐมังกร. น.ส. วิไล เศรษฐมังกร. น.ส.
วิจิตรา เศรษฐมังกร. น.ส. ธิดา เศรษฐมังกร. ด.ญ.
ดวงแก้ว สินสัตยกูล. ด.ญ. ดวงขวัญ สินสัตยกูล.
เงินที่เหลือจากพิมพ์หนังสือ "สูตรของเว่ยหล่าง" แจกไป
ยังห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ 520 แห่ง รวมเงินพิมพ์ได้อีก 167 เล่ม

น.ส. จุฬารัตน์ สุธีธร กทม. 84 เล่ม

คณะผู้ไม่ออกนาม ทำบุญบูชาพระคุณของท่านครูบา
มั้วอีเหลาโจ้ว. และท่านซือกง. และอาจารย์ อุดมพร แพงอ่อน.
และครูบาอาจารย์ทุก ๆ ท่าน รวม 100 เล่ม

ฉั่วคุงเซ้ง (คุณชาตรี แก้วอมตวงศ์) กทม. 82 เล่ม

คุณธีรพงศ์ ศรีเจริญพงศ์ กทม. (คุณบ๊วย ๆ นวธานี
นำส่งมาหลายครั้ง) 74 เล่ม

คณะคุณอนันต์ พัฒนกิจการุณ. น.ส. วิชชาดา
เกียรติสิริกมล. คุณวุฒิ เกียรติสิริกมล คุณมณี เกียรติสิริกมล.
คุณพนิดา เกียรติสิริกมล. กทม. รวม 54 เล่ม

คณะคุณมานะ ศิริภิญโญกิจ. คุณสุวรรณี ศิริภิญโญกิจ.
น.ส. กษิมา ศิริภิญโญกิจ น.ส. กรรฐิมา ศิริภิญโญกิจ.
น.ส. ธิติมา ศิริภิญโญกิจ. คุณมานพ ศิริภิญโญกิจ. กทม. รวม 44 เล่ม

คุณสมปอง คลองทักษิณ. กทม. 67 เล่ม

ร้านศรีสว่าง กทม. 67 เล่ม

คุณสุมาลี รัตนศิริวิไล กทม. 67 เล่ม

คุณภาณี มิคสิรกุล กทม. 67 เล่ม

นายคุณ ธีระศิลป์ กทม. ส่งมาทำบุญทุกเดือน รวม 40 เล่ม

คุณวิฑูล สรรเสริญธรรม บางกอกใหญ่ 34 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม หมู่บ้านกฤษดานคร (รวม 2 ครั้ง) 34 เล่ม

คุณกุ่ย บียะนุสรณ์ ช่างขัดหิน โรงเจ เขาช้าง อ. ปากท่อ 34 เล่ม

ขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศลเกิดจากธรรมทานนี้ให้แก่

"นายลัก แซ่บึง. นางแม้ แซ่อึ้ง" ผู้ล่วงลับไปแล้ว 34 เล่ม

คุณพลภัทร์ พันธุบูรณะ อเมริกา (คุณปราณีฯ นำส่งมา) 34 เล่ม

คุณเปี๊ยะไถ่ แซ่กัว อ. อินทรบุรี 34 เล่ม

คุณสมชาย เกษมไชยานันท์ พระประแดง 34 เล่ม

คุณรัตนา จารุสวัสดิ์ พิษณุโลก 34 เล่ม

คุณพัฒนา สิทธิสมบัติ เชียงราย ขออุทิศส่วนบุญเกิด

จากธรรมทานนี้ให้แก่สรรพสัตว์ทุก ๆ ชีวิต (ส. ธโณฆาภรณ์

นำส่งมา 1000 บาท) 34 เล่ม

ร้านน้ำทิพย์ กทม. 34 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม ถนนสาธุประดิษฐ์สร้างอาณาจักรใจนี้

เพื่อโปรดสรรพสัตว์ 34 เล่ม

คุณชัยพงษ์ วิไลวรรณ อ. บางพลี 34 เล่ม

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา สีลม 34 เล่ม

คุณเอกศักดิ์ บุนนาค ธนบุรี อุทิศธรรมทานเนื่องในวัน

คล้ายวันเกิดประจำปี 34 เล่ม

คุณรัตนา ทักษพันธุ์ อเมริกา (คุณแม่ลิ้ขาเตียง นำส่งมา) 34 เล่ม

คุณประดิษฐ์ จงรุ่งเรือง กทม. 34 เล่ม

คุณประสาน ลักษณศิริ เชียงใหม่ 24 เล่ม

คณะคุณศุภชัย. คุณทิพย์วรรณ. คุณธนทัต.

น.ส. ดวงพร เอ็งตระกูล นนทบุรี (คุณสะการะ ฯ

นำส่งมา 2 ครั้ง) 24 เล่ม

คุณวรวรรณ หล่อวินิจนันท์. อ. วารินชำราบ อุทิศธรรมทาน 22 เล่ม

ขออุทิศส่วนแห่งบุญกุศลในธรรมทานนี้ให้แก่

นายเชิด–นางพิมพ์ นิลวิเศษ ผู้ล่วงลับไปแล้ว 17 เล่ม

นางเนี้ย สุนากร กทม. (คุณสมาธิ ฯ นำส่งมา) 17 เล่ม

คุณแม่ตัว แซ่เกา. คุณสุรินทร์ รุ่งวัฒนาไพบูลย์ กทม. 17 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม ถนนดินแดง 17 เล่ม

คุณธนรัตน์ ยศวัฒนะ กทม. 17 เล่ม

คุณวิจาร ศตสุข กทม. 17 เล่ม

คุณวิไล นันทนานนชัย (คุณธีรพงศ์ ศรีเจริญพงศ์

นำส่งมา 500 บาท) 17 เล่ม

คณะนายซ่งเส็ง แซ่ฉั่ว. นางงงเฮียง แซ่ตั๋ง.

นายไพโรจน์ อัตตสิริลักษณ์. นายศุภมิตร อัตตสิริลักษณ์.

น.ส. วรัญญา อัตตสิริลักษณ์. กทม. รวม 17 เล่ม

คุณอุไรวรรณ สุขาภิรมย์ บางกรวย 17 เล่ม

คณะนายวุฒิ เกียรติสิริกมล. นางมณี เกียรติสิริกมล.

นายอนันต์ พัฒนกิจการุณ. น.ส. วิชชาดา เกียรติสิริกมล.

กทม. รวม 17 เล่ม

นายเว้ง หมู่บ้านปูนซีเมนต์ (ฝาก พระสงวน
นำส่งมา 500 บาท) 17 เล่ม
คุณเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร กทม. 17 เล่ม
คุณชัยพงษ์ วิไลวรรณ บางพลี 17 เล่ม
คุณแม่ลี้ขาเตียง กทม. ทำบุญให้ลูก
อาจารย์ประยงค์ ทักษพันธุ์ ขอนแก่น 17 เล่ม
คุณแม่ลี้ขาเตียง ทำบุญให้ลูก นางรัตนา ทักษพันธุ์ อเมริกา 17 เล่ม
น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. 17 เล่ม
คุณพงษ์ศักดิ์ แซ่ลิ้ม อ. กุฉินารายณ์ 17 เล่ม
ผู้ไม่ออกนาม เขตดุสิต 17 เล่ม
คุณโสภา เจียมเจริญกุล อ. อุทุมพรพิสัย 17 เล่ม
ผู้ไม่ออกนามฝาก (คุณบ๊วย ฯ นวธานี นำส่งมา 500 บาท) 17 เล่ม
คุณศิริรัตน์ ดีธนะสุวรรณ กทม. 17 เล่ม
คุณทองเอก หล่อวินิจนันท์ อ. วารินชำราบ 17 เล่ม

คุณวิศิษฏ์ เจริญตัณธนกุล กทม. อุทิศส่วนกุศลให้
"นายเอ็กชิ้น แซ่ตั้ง. นางชอเคง แซ่อึ้ง. 17 เล่ม

คุณสุชาติ ฮ่องศิริกุล. คุณนุชชดา คำนวนศักดิ์ศิริ.
กทม. (เบ๊มุ้ยง้อ นำส่งมา 500 บาท) 17 เล่ม

คุณสุรีย์ บุญสูง อ. ตะกั่วป่า ทำบุญให้ "คุณจุติ บุญสูง"
ผู้จากโลกนี้ไปแล้ว (ส. ธโนฆาภรณ์ นำส่งมา) 17 เล่ม
คุณศุภชัย ตั้งโคมแสงทอง กทม. 17 เล่ม

คุณเสาวนีย์ วีระชยาภรณ์ กทม. (คุณยู้ ๆ โรงเจเขาช้าง ปากท่อ นำส่งมา 500 บาท) 17 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม โรงเจ เป๊าเก็งเต๊ง เขาช้าง 10 เล่ม

ด.ญ. พรสวรรค์ มหาพัฒนากุล กทม. ทำบุญคล้ายวันเกิด อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ 17 เล่ม

พระเชาวเลิศ ปญฺญาวุฑโฒ บางระจัน 14 เล่ม

นายประเทือง นางมะลิ แสนใจธรรม อ. ปากท่อ 14 เล่ม

คุณนายสิริวงศ์ สุรฤกษ์ กทม. (คุณวิเชียร อินทรคูสิน นำส่งมา) 14 เล่ม

คุณวสันต์ ลิ้มประภา กทม. (คุณบ๊วย ๆ นวธานี นำส่งมา) 14 เล่ม

น.อ. หญิงมนัสสิริ อัมพุนันทน์ กทม. ส่งมาร่วมกองบุญทุก ๆ เดือน 14 เล่ม

ตั้งหยูหงี่ โรงเจ เป๊าเก็งเต๊ง 12 เล่ม

นายมนูญ นางเตือนใจ วัฒนวาทิน ตลิ่งชัน 12 เล่ม

คุณธานินทร์ อัธยานนท์ อ. หาดใหญ่ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณดาราณี สัมพันธ์ศิริกุล อ. อำนาจเจริญ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณหรรษา กองกุล สุราษฎร์ธานี 10 เล่ม

คุณนิพนธ์ ธารเหลืองทอง กทม. 10 เล่ม

คุณยุพวรรณ ฟูสิริพงษ์ ปัตตานี 10 เล่ม

พระวิรัตน์ ยี่ขอ อ. บึงกาฬ (300 บาท) 10 เล่ม

คุณรุ้งลาวัลย์ เก้าประดิษฐ์ กทม. 10 เล่ม

คุณจรินทร์ ศิริโพธิโสวัตร์ กทม. 10 เล่ม

น.ส. วิภา ปัญญาสา อ. พระพุทธบาท 10 เล่ม

คุณกิตติศักดิ์ พิมพิลา อ. วัฒนานคร 10 เล่ม

น.ส. พรทิพย์ คุปวานิชพงษ์ อ. ม่วงสามสิบ 10 เล่ม

น.พ. ทองถม ชลอกุล นครราชสีมา 10 เล่ม

คุณชวลี วัฒนพงษ์ อุดรธานี 10 เล่ม

ตั้งจุ้ยกิม. ตั้งเบ๊งน้ำ. นำชัยโชคเจริญพร

(พระเกาะสีชัง นำส่งมา) 10 เล่ม

คุณลักขณา ทุติยภาค กทม. 10 เล่ม

คณะ น.ส. วิมล เก่งการธรรม. น.ส. รักษ์ เก่งการธรรม

น.ส. วารีรัตน์ เก่งการธรรม. คุณประสิทธิ์ เก่งการธรรม.

คุณวิทยา ปานทอง. ประจวบฯ รวม 9 เล่ม

พระทนงศักดิ์ เขมจาโร สุราษฎร์ธานี 7 เล่ม

คุณทิวา ตังควรรณวาณิช อุบลฯ 7 เล่ม

คุณพงษ์ศักดิ์ แซ่ลิ้ม อ. กุฉินารายณ์ 7 เล่ม

พระมงคล มังคโล อ. เทพา 7 เล่ม

คุณชนะ แสงสุก แพร่ 7 เล่ม

พ.อ. เทพ ทัศนพลพินิจ กทม. 7 เล่ม

คุณพิภพ โสธรประภากร กทม. 7 เล่ม

คุณแสงทอง หิรัญกุล สัตหีบ 7 เล่ม

คุณพนา วิรักสยาม กทม. 7 เล่ม

คุณสมศรี แสงนันทิชัย ฉะเชิงเทรา 7 เล่ม

คุณพรชัย ทรัพย์มูล ปทุมธานี 7 เล่ม

คุณบุญนาค ลิ้มศิริ ฉะเชิงเทรา 7 เล่ม

พระจำลอง สุจิตโต อ. บึงกาฬ 7 เล่ม

คุณประทิน ธีระวงศ์นันท์ อ. ปากช่อง 7 เล่ม

ตั้งง่อเฮียง กทม. 7 เล่ม

คุณณรงค์ บุตรตะเกิง อ. ตะกั่วป่า 7 เล่ม

คุณตี่ เยื้องประเสริฐ อ. โพทะเล 7 เล่ม

น.ส. มยุรี สุขสัมพันธ์ อ. บางแพ อุทิศให้
เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 7 เล่ม

คุณสุขี สัจจกุล กทม. 7 เล่ม

คณะคุณสมพร. พีรพร. ชาติชาย. ฮั้งเม้ง. เกียงใช้.
เกียงเพ้ง. เกี้ยงตง. กทม. (หุยเม้งซือหู นำมา) 7 เล่ม

คุณทองคำ อรรถลาภี อ. พระพุทธบาท 7 เล่ม

คุณพนิดา มิตรปวงชน อ. หาดใหญ่ 7 เล่ม

คุณเย็นฤดี วิชภากรณ์กูล กทม. 7 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม ถนนเยาวราช. 7 เล่ม

คุณเลิศ พิทักษ์ อ. กันทรลักษณ์ 5 เล่ม

คุณนิธิ เอี่ยมเพ็ญแข อุดรธานี 5 เล่ม

คุณสมใจ เอื้อความดี ลำพูน 5 เล่ม

คุณสมบัติ พาณิชย์ไพศาล กทม. 5 เล่ม

พระรอนจรูญ บ่าโมก 5 เล่ม

คุณทอง เหล็กนก. พระมหาอรชุน. อ.พิมาย 5 เล่ม

คุณสมบัติ กทม. 4 เล่ม

คุณจินดา แซ่ตั้ง อุทิศให้คุณพ่อซกซู แซ่ตั้ง

อ. ศรีสะเกษ	4 เล่ม
ส.ณ. ฉลอง หงษ์ทอง วิเชียรบุรี	4 เล่ม
คุณอุดมชัย เจริญพานนท์ กทม.	4 เล่ม
คุณอนันต์ เอิบสิงห์ อรัญประเทศ	3 เล่ม
คุณวินัย วงศ์สกุลชัย. คุณภวารัชต์ พันธุ์ศิริปทุมพร. กทม.	4 เล่ม
ผู้ไม่ออกนาม หมู่บ้านสินธร กทม.	4 เล่ม
คุณทวีป บุญเจริญ กทม.	4 เล่ม
ผู้ไม่ออกนาม ฉะเชิงเทรา	4 เล่ม
ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้ คุณพิเศษ สิทธิโชค	4 เล่ม
พระมงคล มังคโล อ. เทพา	4 เล่ม
พระเทพศักดิ์ ปรบัญโญ สกลนคร	4 เล่ม
พระชนินทร์ ประพันธุ บ่าโมก	4 เล่ม
คุณครรชิต สวัสดิเสวี พิษณุโลก	4 เล่ม
คุณวิไลลักษณ์ จันทร์ฐิติวงศ์ ลำพูน	4 เล่ม
คุณทิพวรรณ อรุณชัยพงษ์ กทม.	4 เล่ม
คุณแสนรู้ หมื่นละ อุทัยธานี	4 เล่ม
คุณวิชัย ชาญชีวะ กทม.	4 เล่ม
คุณพนม มิ่งเจริญ อ. ศรีสวัสดิ์	4 เล่ม
คุณพรเพ็ญ ศิริสุจริตธรรม สมุทรปราการ	4 เล่ม
คุณน้อย เนื่องฤทธิ์ กทม.	4 เล่ม
ลิ้มตังกุ่ย กทม.	4 เล่ม

คุณภูวนาท ยี่ขอ อ. บึงกาฬ 4 เล่ม

คุณจุฑา แสงสว่าง กทม. 4 เล่ม

พระประสงค์ อนาลโย อ. สวนผึ้ง 4 เล่ม

คุณสุรพล กาญจนเรืองกิต ฉะเชิงเทรา 4 เล่ม

พระภิกษุ ถ้ำเจ้าสัว ปราณบุรี 4 เล่ม

คุณสด คณโฑแก้ว อ. ตะกั่วป่า 4 เล่ม

คุณอานุภาพ สหภิญโญชนม์ นครปฐม 4 เล่ม

คุณสุรพล ผิวอ่อน อ. ไพศาลี 4 เล่ม

พระคงเดช ปสุนนจิตโต อ. แม่สะเรียง 4 เล่ม

คุณบัวหอม ตันตะนะ อ. ธนบุรี 4 เล่ม

คุณมนัส เตือนจำรูญ อ. สามเงา 4 เล่ม

คุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร อ. ท่ามะกา 4 เล่ม

คุณศิลา ศิริขอนแก่น ขอนแก่น 4 เล่ม

คุณปรางทิพย์ แย้มประเสริฐ อ. ตาคลี 4 เล่ม

คุณสุนิตย์ พาณิชย์เจริญกุล กทม. 4 เล่ม

ด.ช. ปลา แซ่โง้ว เซี้ยมงี้มื้อ นำส่งมา 3 เล่ม

นางนิ แซ่ตั้ง เซี้ยมงี้มื้อ 3 เล่ม

กลุ่มทำบุญ 2 เล่ม (60 บาท)

คุณอุไร รอดสูงเนิน นครราชสีมา 2 เล่ม

คุณสมศิริ รบบำรุง กทม. 2 เล่ม

พระสุรชัย ธมฺทินโน อุดรฯ 2 เล่ม

พระศุภโชค ศาสตรสาระ (พระสงวน นำส่งมา)	2 เล่ม
พระวีระพล อ. อุทุมพรพิสัย	2 เล่ม
พระมหาวิรัช อุทุมพรพิสัย	2 เล่ม
พระสงัด อ. ปากช่อง	2 เล่ม
พระพงษ์ศักดิ์ สวนโมกข์	2 เล่ม
คุณมานพ ศิริโชติ	2 เล่ม
คุณนิพนธ์.	2 เล่ม
พระพิทยา	2 เล่ม
ส.ณ. สมพงษ์	2 เล่ม
คุณสุรัตน์	2 เล่ม
นายเซ็ง	2 เล่ม
พระมหากมล	2 เล่ม

กลุ่มทำบุญ 1 เล่ม (30 บาท)

คุณชวลิต. พระศุภมิตร. พระอภิชัย. พระสุรนัย. พระทอน. คุณวัชระ. พระวิโรจน์. ส.ณ. คำนวน จันทะคำ ประโคนชัย 1 เล่ม

คณะชาวพุทธนครปฐม

ลิ้มบุ้งปอ	10 เล่ม
ลิ้มกุ่ยใช้	10 เล่ม
แต้เชียงล้ง	10 เล่ม
แต่ลั้งเซ็ง	10 เล่ม
ตั้งง้วนเอ็ง	10 เล่ม

ลิ้มขี่ตี่	10 เล่ม
เตียฮ่งเอ็ง	10 เล่ม
ลิ้มไอ่เซี้ยง	10 เล่ม
ตั้งไซ้ง๊วย (แต้อั้งกี นำส่งมา)	10 เล่ม
ลิ้มเอียงเซี้ยง นครปฐม	10 เล่ม
เจียมเอี่ยมฮวก	3 เล่ม
ลิ้มบุ้งหงั้ง	5 เล่ม
ลิ้มอาอ๋อ	3 เล่ม
ลิ้มวรรณยา	3 เล่ม
ลิ้มมกเอ็ก	3 เล่ม
ลิ้มบุ้งเค็ง	5 เล่ม
อึ้งไซ่บ๊วย	4 เล่ม
บึงซิวฮุ้น	7 เล่ม
ลี้จิบฮวดเฮง. โง้วซกเซี้ยม.	7 เล่ม
ลี้ลักม่วย	4 เล่ม

คณะไหลเลี้ยงคุ้ง. นครปฐม. ไหลเลี้ยงหุย.

ไหลเลี้ยฮ้วง. ไหลเลี้ยงเง็ก. ไหลหุยเง็ก. ลี้ลี่ฮั้ว.

อึ้งหุยจวง. รวม	7 เล่ม
ลิ้มลี้เง็กกี นครปฐม.	4 เล่ม
จิวกังฮะ	4 เล่ม
จิวซ่งสิ่ว	4 เล่ม
ไหลเอี่ยงฮุ้น	4 เล่ม

จิวใช้ลั้ง	4 เล่ม
จิวใช้เล้ง	4 เล่ม
จิวใช่เล็ก	4 เล่ม
จิวซู่เกียง	4 เล่ม

คณะลู้เม้งฮวด. นครปฐม ลี้เตี่ยงบ๊วย.

ลู้เอ็กบ๊วย. ลู้งี้ไฮ้. เล้าป่วยจือ. รวม	24 เล่ม
ตั้งชิวหงษ์ นครปฐม.	5 เล่ม
ไหลซิงฮวด	4 เล่ม
ลิ้มเอี่ยงเซี้ยง	7 เล่ม
ไหลไน่เอี่ยงฮั้ว	4 เล่ม
เฮ้ยเลี่ยวไล้	5 เล่ม
ไหลเอี่ยงฮั้ว	5 เล่ม
พัวขาเซียง	5 เล่ม
ลี้ชุนหั่ง	4 เล่ม

คณะคุณบุญมี โพธิลังกา ชุมพร

นางคูณ โพธิลังกา กทม.	17 เล่ม
นางแฉ่ง ลิงไธสง. (300 บาท) อ. พะโต๊ะ	10 เล่ม
คุณอรสา เตชะศรีอุดม นนทบุรี	4 เล่ม
คุณวิชิต ประเสริฐกุล	2 เล่ม
คุณวัน ไสนิยม มีนบุรี	2 เล่ม

(คุณบุญมี นำส่งมา)

หนังสือเล่มนี้ ขอฟรี ๆ ได้แต่ทาง จ.ม. เท่านั้น ยินดีส่งให้ แต่ต้องเขียนชื่อ นามสกุล ที่อยู่ให้ชัดเจน ป.ณ. จึงจะส่งถึง

ส่ง จ.ม. มาที่ "นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ" ผู้จัดการพิมพ์แจกทานห้องสมุดทุกจังหวัด

ธีระ (พ.ศ. 2533 มีอายุ 63 ปีแล้ว) ผลงานนี้ฉันไม่ได้ส่งคนออกบอกบุญเรี่ยไรเงินด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ ในต่างจังหวัดเลย ระวังพวกโกหกแอบอ้างจอมปลอมมีเกิดขึ้นบ้างแล้ว ระวัง ๆ

จ.ม. ส่ง เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(ถ้าจะร่วมกองบุญ ส่งธนาณัติใส่ชื่อ "ธีระ ฯ" รับเงินที่ ป.ณ. คลองเตย)

ถ้าเธอไปถามพวกที่ยังยึด-เกาะ-เมา-พระอภิธรรมต่าง ๆ เขาก็จะว่า จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ของมนุษย์นั้นไม่บริสุทธิ์ เพราะมันมีกิเลส จึงทำให้เธอต้องเกิด.

ถ้าเธอไปถามพวกที่ยังยึด-เกาะ-เมา-พระคัมภีร์มหาสุญญตาสูตร (อนัตตา) ต่าง ๆ เขาก็จะว่า จิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ของมนุษย์นั้นเป็นพุทธะ คือเมื่อทำให้กิเลสของเธอหมดไป ก็คือหวนกลับไปหาความว่างจากกิเลส นั่นคือความบริสุทธิ์ คือพุทธะ.

ถ้าเธอไปถามพวกที่ยังยึด-เกาะ-เมา-พระวินัยต่าง ๆ เขาก็จะว่า ทั้งสองพวกแรกนั้น ได้เพียงแต่เทศน์ ฝอยเก่ง ไม่เคร่งครัดอยู่ในธรรมวินัยเหมือนอย่างฉันนี้เลย.

อาจารย์สอนธรรมที่ปรัชญาด้วยลิ้นไม่ใช่ปรัชญาที่ใจ ทั้งฝ่ายหินยานและมหายาน ก็ยังสอนขัดกันไปแย้งกันมา เป็นเชิงสวดกันไปสวดกันมาอยู่ในรูปนั้นเอง พระอารยะโพธิธรรมมหาเถระ เหยียบถึงแผ่นดินจีนแล้ว ท่านจึงต้องไปนั่งเข้าฌาน หุบปากเงียบ ! นิ่งไปเสียตั้ง 9 ปี เป็นกรรมของสัตว์โลกไป

▲ ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ.

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น บางขุนเทียน กทม. โทร. 4152049 นายสมโภชน์ เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2533

เมื่อตั๊งอาเซี่ยน ไปขอเรียนเซ็น (ฌาน) จากภิกษุตุ้นง๋อ

ฉันสอนธรรมะให้แก่เธอไม่ได้ ถ้าต่อไปเธอเรียนมาก ฟั่งมาก รู้มากจนเต็มพุงเกินไปเข้าเมื่อไรแล้ว เธอก็จะหาว่า ฉันหลอกเธอ เพราะว่าตราบใดที่ยังใช้ภาษาเสียงของมนุษย์ เอามาพูดเรื่องธรรมะก็ตาม หรือจะใช้ตัวอักษรใดๆ ที่มนุษย์เขาประดิษฐ์ประดอยกันขึ้นว่าดีเลิศ แล้วเอามาเขียนเรื่องสัจจธรรมก็ตาม

ตราบนั้นปราชญ์โลกีย์เขาก็ยังมีช่องทางคัดค้าน ว่ายังพูดผิดได้ ยังเขียนผิดได้ ทั้งพระคัมภีร์หินยานและมหายาน ก็ยังจารึกไว้เป็นเชิงขัดกันไปแย้งกันมาอยู่ในตัวคัมภีร์เหล่านั้นเอง จึงเป็นเหตุให้นักแสดงโวหารเขาตวัดลิ้นม้วนไปมาได้ทุกยุค.

ถ้าเธอไปถามอาจารย์โน้น ว่าถูก ! มาถามอาจารย์นี้ ว่าผิดอีก ! ถามฉันว่ายังไม่ใช่ทั้งสองฝ่าย สู้ปฏิบัติให้-นิ่ง-ว่าง-หุบปากเงียบ ! สอนกันจะดีกว่า จะได้หมดเรื่องถกเถียงกันเสียที-ไป..! ไป๊....!!